SUSPANS

roman poliţist

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a susținut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei, demisionează spre consternarea familiei sale. Se angajează ca reporter pentru *Daily Express* și *Bristol Western Gazette*, însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.
În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absenteismul duc la concedierea lui.
La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot", va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci)*, va apărea în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.
În 1954, a murit soția sa, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio)*. Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular".

RAYMOND CHANDLER

ADIO, IUBITO!

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Raymond Chandler™
Copyright © Raymond Chandler Limited.
All right reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Adio, iubito! / Raymond Chandler ; cuv. înainte: Colin Dexter
trad.: Mircea Pricăjan. - București : Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-108-4

I. Dexter, Colin (cuv. înainte)
II. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111-31(73)=135.1

Raymond Chandler
FAREWELL, MY LOVELY
© 1940 by Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

© Nemira, 2010

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-108-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

COLIN DEXTER DESPRE *ADIO, IUBITO!*

Deseori am fost întrebat care ar fi autorul pe care l-aș pune pe prima treaptă în ierarhia romanului *noir* și, deja de mai multe decenii, alegerea mea a rămas neschimbată: Raymond Chandler. Ca pe alți câțiva scriitori, mi-l imaginez pe Chandler apropiindu-se de Sfântul Petru – și, sunt sigur, trecând fără probleme dincolo de el – cu o cutie relativ ușoară de cărți la subsuoară, inclusiv al doilea roman al său, *Adio, iubito!*, un titlu pe care editorii l-au considerat riscant, dar pe care Chandler însuși l-a văzut ca pe o reușită. Eu, unul, sunt de partea lui Chandler.

În acest roman, autorul nostru abordează două direcții de acțiune aparent distincte, care încep treptat să se împletească, pentru ca apoi să se contopească într-un final cu totul surprinzător și zdrobitor. Începem cu eliberarea, după opt ani de închisoare, a lui Moose Malloy – înalt de doi metri și lat cât un camion de bere – care își caută fosta iubită, pe cântăreața Velma, când îl întâlnește pe Philip Marlowe, cel care narează povestea. Marlowe este un detectiv dintr-o bucată, amator de poante mușcătoare, extrem de integru și cu o morală solidă care-l distinge de toți ceilalți. Nu este însă nici pe departe un supererou, întrucât el însuși își recunoaște defectele și temerile. În cursul investigațiilor sale, în vreme ce se confruntă nu doar cu niște gangsteri corupți care se cred mai presus de lege, dar și cu ofițerii legii în persoană, este

ciomăgit, drogat și împușcat. Și totuși, Marlowe reușește cumva să reziste, cu mintea și trupul relativ neafectate, se pare, de excesiva sa dependență de alcool și tutun. Îngăduiți-mi însă să nu mai dezvălui nimic despre poveste.

Precum Hammett înaintea sa, Chandler a ridicat genul narațiunii detectivistice la nivelul unei forme de artă. Imaginea „lejeră" a faptelor mișelești din Mayhem Parva au dispărut de pe scenă și, în locul ei, avem o imagine „realistă" și colorată a vieții urbane, prin intermediul uriașului Los Angeles, unde fărădelegile sunt declanșate de întâmplări necruțătoare și eminamente credibile. Din prima pagină a acestui roman suntem conștienți că Chandler este într-adevăr un scriitor extraordinar. Simțul lui pentru dialog este proaspăt și incredibil de rafinat: „M-ai mințit", spune un reprezentant al poliției. „Cu plăcere", răspunde Marlowe. Acest talent se vede la tot pasul. Altercațiile laconice slujesc atât la accelerarea ritmului poveștii, cât și la individualizarea trăsăturilor personajelor implicate în poveste. Natura izbitoare a stilului literar al lui Chandler poate fi ilustrată mai departe cu exemple ale măiestriei sale întru folosirea comparației culese din aproape fiecare pagină. Clișeele sunt mai rare ca apariția cometei Halley: un om, care își recapătă în sfârșit cunoștința după ce a fost aruncat prin aer în cealaltă parte a încăperii, se mișcă pe lângă plintă „ca o muscă cu o singură aripă"; încercarea nereușită a unei femei de-a fermeca este „slabă ca un ceai chinezesc"; vocea unui răufăcător este „rece ca o cină la cantină" și așa mai departe.

Stilul de viață al lui Marlowe, nu întru totul dominat de slăbiciunea sa pentru sticla de serviciu din sertarul de jos al biroului, este un amestec de realism și romantism. În definitiv, el este sedus nu doar de blonda devastatoare care ar „face un episop să tragă un șut într-un vitraliu", dar și de o roșcată atrăgătoare care-i spune lui Marlowe, cât se poate de direct, ce râvnește: „La naiba, mi-aș dori să fiu sărutată!"

Chandler susținea că text clasic este acela „care epuizează toate posibilitățile formei sale și nu poate fi ușor depășit“. Deși s-ar putea ca o poveste detectivistică „perfectă“ să nu existe, *Adio, iubito!* se apropie de acest ideal înalt mai mult ca orice altă carte ar ieși vreodată în calea cititorului.

COLIN DEXTER

1

Era un cvartal din acela mixt, pe Central Avenue, unul dintre cele care nu sunt încă ocupate exclusiv de negri. Tocmai ieșisem dintr-o frizerie de cartier unde o agenție a forțelor de muncă își închipuia că ar lucra un frizer pe nume Dimitrios Aleidis. Era o chestiune măruntă. Soția lui zicea că este dispusă să cheltuiască niște bănuți ca să-l vadă din nou acasă.

Nu l-am găsit, și nici de la doamna Aleidis n-am văzut o para chioară.

Era o zi călduroasă, aproape de sfârșitul lui martie. Am rămas în fața frizeriei uitându-mă în sus la firma cu neon de la primul etaj, unde își desfășura activitatea o sală de jocuri numită Florian's. Tot într-acolo se mai uita un bărbat. Privea în sus, la geamurile prăfuite, cu un soi de atenție extatică, precum un imigrant spătos care vede pentru prima dată Statuia Libertății. Era un bărbat masiv, însă nu avea mai mult de doi metri înălțime și nu era mai lat decât un camion de bere. Se afla la aproximativ zece pași de mine. Brațele îi atârnau inerte pe lângă corp și un trabuc uitat fumega între degetele lui enorme.

Negri slabi și tăcuți treceau pe stradă în ambele direcții și se uitau la el chiorâș, ferindu-și iute privirea. Și aveau la ce să se holbeze. Purta o pălărie ponosită, un sacou sport gri trecut prin

multe, cu nasturi albi ca niște mingi de golf, cămașă maro, cravată galbenă, pantaloni gri de flanel și pantofi din piele de aligator, cu bombeuri albe. Din buzunarul de la piept curgea în cascadă o batistă de un galben la fel de țipător precum cravata. La bentița pălăriei erau înfipte două pene colorate, însă omul nu prea avea nevoie de ele. Chiar și pe Central Avenue, nici de departe cea mai sobră stradă din lume, în ceea ce privea vestimentația, ieșea în evidență cam ca o tarantulă pe o felie de tort cu frișcă.

Avea un ten palid și obrajii cereau să fie rași. Orice ar fi făcut, necesitatea asta ar fi fost mereu vizibilă. Avea păr negru buclat și sprâncene stufoase, care aproape că se întâlneau deasupra nasului gros. Urechile îi erau mici și delicate pentru un om de dimensiunile sale, iar în ochi avea un licăr aproape de lacrimi, așa cum par să aibă oricând ochii cenușii. Arăta ca o statuie și, după un timp lung, a surâs.

A traversat încet trotuarul spre ușile duble, batante, care se deschideau către scările ce urcau la primul etaj. Le-a împins, a aruncat o privire degajată, inexpresivă, de-a lungul străzii, în stânga și în dreapta, și a intrat. Dacă ar fi fost mai pirpiriu și ar fi avut haine mai șterse, aș fi putut crede că voia să pună în practică un jaf. Nu însă cu hainele acelea, nu cu pălăria aceea, și nu la cât era de mare.

Ușile s-au balansat spre exterior și s-au oprit aproape imediat. Înainte de a o face, totuși, s-au deschis din nou, violent. Ceva a zburat peste trotuar și a aterizat în rigolă, între două mașini parcate. S-a prăbușit în mâini și genunchi și a scos un sunet strident, ca un șobolan prins în cursă. S-a ridicat încet, și-a recuperat pălăria și a pășit înapoi pe trotuar. Era un tânăr mulatru deșirat, cu umeri înguști, într-un costum liliachiu cu o garoafă la rever. Avea păr negru, lucios. A rămas cu gura deschisă și s-a tânguit un moment. Oamenii au căscat neinteresați ochii la el. Apoi și-a

așezat pălăria într-o parte pe cap, s-a apropiat de perete și a luat-o în liniște de-a lungul străzii, mergând cu picioarele depărtate.

Tăcere. Circulația s-a reluat. M-am dus spre ușile duble și am rămas în fața lor. Erau nemișcate acum. Nu era treaba mea. Așa că le-am împins și am intrat.

Din semiîntuneric s-a desprins o mână în care aș fi putut ședea ca într-un scaun, m-a apucat de umăr și m-a strâns cu vigoare. Apoi m-a ghidat pe ușă și m-a săltat ușor cale de o treaptă. Un chip mare s-a uitat la mine. O voce blândă și profundă mi-a spus, pe un ton așezat:

– Cică aci nu se fumează, hă? Ia mai scutește-mă, bătrâne.

Era întuneric acolo. Era liniște. De sus venea zvon de glasuri, însă eram singuri pe scări. Uriașul se uita solemn la mine și continua să-mi sfarme umărul cu mâna.

– Un cioroi, a spus. Tocma' l-am azvârlit afară. Ai văzut cum l-am azvârlit?

Mi-a dat drumul la umăr. Osul nu părea a fi rupt, însă brațul îmi era amorțit.

– Doar e genul ăsta de local, am zis, masându-mi umărul. La ce te așteptai?

– Nu spune asta, bătrâne, a tors uriașul încet, ca patru tigri după cină. Aci lucra Velma. Micuța Velma.

S-a întins iar după umărul meu. Am încercat să mă feresc, numai că individul era rapid ca o felină. A început să-mi mai frăgezească nițel mușchii cu degetele lui de fier.

– Mda, a zis. Micuța Velma. N-am mai văzut-o de opt ani. Vrei să zici că ăsta-i un local pentru negrotei?

I-am zis gâtuit că asta era.

M-a mai săltat cale de două trepte. M-am zbătut, încercând să-mi fac loc, cât de un cot, măcar. Nu eram înarmat. Nu mi se

păruse că era necesar pentru căutarea lui Dimitrios Aleidis. Iar acum mă îndoiam că un pistol mi-ar fi ajutat la ceva. Uriașul probabil că mi l-ar fi luat și l-ar fi înghițit.

– Urcă și vezi cu ochii tăi, am spus, încercând să nu las să mi se simtă durerea în glas.

Mi-a dat iarăși drumul. S-a uitat la mine cu un soi de tristețe în ochii lui gri.

– Sunt în toane bune, a spus. N-aș vrea să se ia careva de mine. Hai să urcăm împreună și să bem ceva.

– N-or să te servească. Ți-am spus că-i o bodegă a negrilor.

– N-am mai văzut-o pe Velma de opt ani, a rostit el cu vocea lui profundă, tristă. Opt ani lungi au trecut de cân' ne-am luat rămas-bun. De șase ani nu mi-a mai scris. Da' o fi având ea un motiv. Aci lucra. Frumoasă era. Hai să urcăm amândoi, ce zici?

– Bine, am țipat. Urc cu tine. Dar nu mă mai sălta. Lasă-mă să merg pe picioarele mele. Mă descurc. Sunt adult. Mă duc singur la toaletă și toate alea. Dar nu mă mai lua pe sus.

– Aci lucra Micuța Velma, a repetat el visător.

Nu mă asculta.

Am urcat scările. M-a lăsat să merg pe picioarele mele. Mă durea umărul. Eram leoarcă la ceafă.

2

Alte două uși batante se închideau în capul scărilor, despărțindu-ne de ceea ce o fi fost în spatele lor. Uriașul le-a deschis ușor cu degetele mari și a intrat. Era o încăpere lungă și îngustă, nu foarte curată, nu foarte luminată, nu foarte veselă. În colț, un grup

de negrotei sporovăiau în conul de lumină ce cădea peste o masă de zaruri. Lângă peretele din dreapta era un bar. Restul sălii era ocupat cu precădere de mescioare rotunde. Erau câțiva clienți, bărbați și femei, toți de culoare.

Larma de la masa de zaruri s-a oprit brusc și lumina de deasupra ei s-a mutat iute spre exterior. Tăcerea s-a lăsat dintr-odată, grea ca o bărcuță care a luat apă. Ochii s-au întors spre noi, ochi castanii înfipți în fețe a căror nuanță varia de la cenușiu la negru-intens. Capetele s-au întors încet și ochii lor au scânteiat și s-au holbat cu bizara tăcere a unei rase străine.

Un negrotei mare, cu gât gros, stătea aplecat peste capătul barului cu elastice roz la mânecile cămășii și cu bretele roz cu alb încrucișate peste pieptu-i lat. „Bodyguard" scria pe el, din cap până-n picioare. A coborât încet la pământ piciorul ridicat, s-a răsucit la fel de încet și s-a chiorât la noi, depărtându-și ușor picioarele și plimbându-și limba lată peste buze. Avea o față scofâlcită, care arăta de parcă numai cupa unei dragline n-ar fi lovit-o, în rest le încasase pe toate. Era brăzdată de cicatrice, turtită, bătucită, sfărâmată și biciuită. Era o față pentru care frica nu însemna nimic. Primise toate tratamentele la care se poate gândi cineva.

Părul scurt și creț era vârstat cu fire cărunte. O ureche își pierduse lobul.

Negrul era greu și mătăhălos. Avea picioare mari, groase, care păreau nițel curbate, lucru neobișnuit pentru un negrotei. Și-a mai vânturat puțin limba, apoi a zâmbit și și-a mișcat trupul. A venit spre noi adoptând postura degajată a unui luptător. Uriașul l-a așteptat fără a scoate măcar un pâs.

Negroteiul cu elastice roz la brațe a pus o mână maronie masivă pe pieptul uriașului. Așa mare cum era, mâna aducea cu un ic. Uriașul nu s-a clintit. Bodyguardul a surâs subțire.

– E interzis albilor, frate. Ie numa' pentru ăi de culoare. Regrete.

Uriașul și-a plimbat ochii mici și triști de jur împrejurul încăperii. Obrajii i se înroșiră puțin.

– Zgârie-brânză, a rostit el cu furie, cu răsuflarea tăiată. Apoi a ridicat vocea. Unde-i Velma? l-a întrebat pe bodyguard.

Negroteiul a râs fals. A studiat hainele uriașului, cămașa lui maro și cravata galbenă, sacoul gri aspru și nasturii albi ca niște mingi de golf. A mișcat ușurel din capul său mare cât o baniță, studiindu-i vestimentația din diverse unghiuri. A coborât apoi privirea la pantofii din piele de crocodil. Și a chicotit ușor. Părea amuzat. Mi s-a făcut nițel milă de el. A grăit din nou, ușor.

– Velma, spui? Nu-i nicio Velma aci, frate. Nici pileală, nici muieri, nici nimic. Numa' scursuri, albule, numa' scursuri.

– Aici lucra Velma, a insistat uriașul.

A vorbit aproape visător, ca și când ar fi fost doar el, singur în pădure, culegând panseluțe. Eu mi-am scos batista și m-am șters din nou la ceafă.

Deodată, bodyguardul a râs.

– Sigur, a făcut el, aruncând iute o privire peste umăr, la publicul său. Velma lucra acilea. Da' Velma nu mai lucrează acilea. S-a retras. Ha-ha.

– Fii bun și ia-ți dracu' laba de pe cămașa mea, l-a avertizat uriașul.

Bodyguardul s-a încruntat. Nu era obișnuit să i se vorbească așa. A luat mâna de pe cămașă și a strâns-o într-un pumn cam de dimensiunea și culoarea unei vinete mari. Trebuia să-și apere serviciul, reputația de dur, imaginea publică. S-a gândit la acestea o secundă și a făcut o greșeală. A avântat pumnul foarte tare și scurt, cu o smucitură bruscă din cot, și l-a nimerit pe uriaș într-o parte a maxilarului. În încăpere s-a auzit un suspin slab.

A fost un pumn zdravăn. Umărul lăsat și corpul acționând ca un arc. A fost multă greutate în acel pumn și bărbatul care l-a aplicat avusese parte de un antrenament îndelungat. Uriașul nu și-a mișcat scăfârlia mai mult de doi centimetri. N-a încercat să pareze lovitura. A încasat pumnul, s-a scuturat ușor, a scos un sunet gutural slab și l-a apucat pe bodyguard de gât.

Bodyguardul a încercat să-i aplice un genunchi în vintre. Uriașul l-a răsucit prin aer, depărtându-și picioarele, făcând pantofii țipători să alunece pe linoleumul copt care acoperea podeaua. L-a forțat pe bodyguard să se îndoaie de spate și a mutat mâna dreaptă la cureaua negrului. Cureaua a plesnit ca o bucată de sfoară. Uriașul și-a pus mâinile enorme pe spinarea bodyguardului și s-a opintit. L-a aruncat cât colo prin încăpere. Negrul s-a răsucit, s-a împleticit, a fluturat din brațe. Trei meseni s-au ferit din calea lui. Bodyguardul s-a prăbușit, trăgând după el o masă, și s-a izbit de plintă cu o bufnitură care trebuie să se fi auzit și în Denver. Picioarele i-au zvâcnit. Apoi a rămas nemișcat.

– Unii oameni, a zis uriașul, chiar nu știu când nu-i bine să faci pe durul. S-a întors spre mine. Da, a mai zis. Hai să bem ceva, tu și eu.

S-a dus la bar. Clienții, câte unul, doi sau trei, au devenit umbre tăcute, plutind fără zgomot prin încăpere, și au ieșit în tăcere pe ușile din capul scărilor. Fără zgomot, ca niște umbre pe iarbă. Nici măcar n-au lăsat ușile să se legene.

Noi ne-am sprijinit de bar.

– Sour de whisky, a rostit uriașul. Spune tu acu'.

– Sour de whisky, am zis.

Am primit sour de whisky.

Uriașul și-a lins impasibil băutura de pe peretele paharului pântecos. S-a uitat solemn la barman, un negrotei subțire, cu un aer

îngrijorat, îmbrăcat în haină albă, care se mișca de parcă l-ar fi durut picioarele.

– Tu știi unde-i Velma?

– Velma, spui? s-a tânguit barmanul. N-am mai văzut-o p-acilea în ultima vreme. Nu, nu-n ultima vreme, dom'le.

– De când lucrezi aici?

– Să vedem... Barmanul a lăsat prosopul din mână, și-a încrețit fruntea și a început să numere pe degete. Cam de zece luni, crez. Cam de un an. Cam...

– Hotărăște-te odată, l-a apostrofat uriașul.

Barmanul a făcut ochii mari și mărul lui Adam i s-a mișcat aidoma unei găini decapitate.

– De cân' e localul ăsta numa' pentru cioroi? a întrebat uriașul ursuz.

– Cum?

Uriașul a strâns pumnul și paharul de whisky aproape că s-a topit în el.

– De cel puțin cinci ani, am spus. Omul ăsta n-are cum să știe de o fată albă pe nume Velma. Nimeni de aici n-are cum.

Uriașul s-a uitat la mine de parcă tocmai aș fi ieșit dintr-un ou. Aparent, whisky-ul nu-i calmase nervii.

– Pe tine cine naiba te-a poftit să-ți bagi nasu'? a întrebat.

Am zâmbit. Am arborat un zâmbet larg, călduros, prietenos.

– Eu sunt cel care a intrat odată cu tine. Ți-amintești?

Atunci, el mi-a adresat un rictus, o strâmbătură plată care nu exprima nimic.

– Sour de whisky, i-a spus barmanului. Mișcă-ți ghioambele alea păduchioase. Rapid.

Barmanul a început să se agite, dându-și ochii peste cap. Eu m-am sprijinit cu spatele de bar și m-am uitat în încăpere. Acum

era goală, cu excepția barmanului, a uriașului, a mea și a bodyguardului căzut lângă perete. Acesta din urmă se mișca. Se mișca încet, cu mare efort și mari suferințe, parcă. Se târa lent de-a lungul plintei, ca o muscă cu o singură aripă. Se retrăgea în spatele meselor, precaut, un om devenit deodată bătrân, deodată decăzut. I-am privit mișcările. Barmanul a mai adus două whisky-uri. M-am întors către bar. Uriașul a aruncat nepăsător o privire peste umăr, la bodyguardul care se târa, după care nu i-a mai acordat nicio atenție.

– N-a mai rămas nimic din local, s-a plâns el. Era o scenă mică și o formație și cămăruțe frumușele în care omul se putea distra. Velma cânta suav. Roșcată era. Frumușică foc. Era cât pe ce să ne căsătorim, când am fost dat în gât.

Mi-am luat al doilea sour de whisky. Începeam să mă satur de aventură.

– Ai fost dat în gât? am întrebat.

– Tu unde crezi c-am fost în ăia opt ai de care vorbeam?

– La prins de fluturi?

Și-a înțepat pieptul cu un arătător cât o banană.

– La răcoare. Malloy mă cheamă. Moose[1] Malloy mi se zice. Din cauza mărimii. Jaful de la banca Great Bend. Patruzeci de miare. Treabă solo. Nu-i așa că-i ceva?

– Și vrei să-i cheltuiești acum?

Mi-a aruncat o privire tăioasă. În spatele nostru stătea cineva. Bodyguardul era din nou în picioare, clătinându-se nițel. Ținea mâna pe clanța unei uși negre, din spatele mesei de zaruri. A reușit să o deschidă și i-a călcat pragul, aproape căzând în nas. Ușa s-a închis. S-a auzit declicul unei încuietori.

[1] Moose – elan în lb. engleză (n. tr.).

– Un' s-a dus ăla? a întrebat Moose Malloy.

Ochii barmanului au plutit în derivă în orbite și s-au focalizat cu dificultate asupra ușii prin care se împleticise bodyguardul.

– Ă... ăla-i birou' lu' domnu' Montgomery, domnule. Iel ie șefu'. Acolo-n spate-ș' are birou'.

– El ar putea să știe, a spus uriașul. Și-a băut whisky-ul dintr-o înghițitură. Ș-ar fi bine să nu facă pe deșteptul. Încă două la fel.

A traversat încăperea încet, cu pas ușor, fără nicio grijă pe lume. Spinarea lui enormă a ascuns ușa. Era încuiată. A scuturat-o și o bucată de panou a zburat într-o parte. A trecut pragul și a închis ușa după el.

A urmat liniște. M-am uitat la barman. Barmanul s-a uitat la mine. Privirea lui a devenit gânditoare. A lustruit tejgheaua și a suspinat și s-a sprijinit în brațul drept.

M-am întins peste tejghea și l-am prins de braț. Era subțire, fragil. L-am ținut și i-am surâs.

– Ce ai acolo jos, băiete?

El și-a lins buzele. S-a lăsat pe brațul meu și n-a spus nimic. Chipul lui lucitor s-a făcut pământiu.

– Tipul ăsta e dur, am spus. Și îl pot apuca pandaliile. Așa pățește când bea. Caută o fată pe care o cunoștea cândva. Localul ăsta era odinioară pentru albi. Ai prins ideea?

Barmanul și-a lins buzele.

– A lipsit mult timp, am zis. Opt ani. Nu pare că-nțelege ce mult e asta, deși m-aș fi așteptat să creadă că e o viață de om. I se pare că oamenii de aici ar trebui să știe unde-i iubita lui. Ai prins ideea?

Barmanul a zis încet:

– Credeam că ești cu el.

– N-am avut încotro. Mi-a pus o întrebare jos și apoi m-a tras după el. Nu l-am văzut niciodată până acum. Da' nu aveam chef să mă arunce peste acoperișuri. Ce ai acolo jos?

– Am o pușcă scurtată, a recunoscut barmanul.

– Nț. E ilegal, i-am șoptit. Ascultă, tu și cu mine suntem de aceeași parte. Mai ai ceva?

– Am un pistol, a mărturisit el. Într-o cutie de trabucuri. Lasă-mi mâna.

– Bun, am zis. Dă-te mai încolo puțin. Ușurel. În lateral. Acuma nu-i momentul să scoți artileria.

– Cine spune asta? a pufnit barmanul, lăsându-și greutatea de om obosit pe brațul meu. Cine...

S-a oprit. Ochii i s-au rostogolit. Capul i s-a smucit.

S-a auzit un sunet sec în partea din spate a localului, după ușa închisă, în spatele mesei de zaruri. Putea să fi fost o ușă trântită. Eu nu credeam asta. Și nici barmanul.

Omul a înghețat. I-a curs saliva din gură. Am ascultat. Niciun alt sunet. Am luat-o repede spre capătul tejghelei. Ascultasem prea mult.

Ușa din spate s-a deschis cu un bubuit și Moose Malloy a ieșit într-o fandare grea și s-a oprit brusc, cu picioarele înfipte și un rânjet larg și palid pe față.

Un Colt Army calibru 45 arăta ca un pistol de jucărie în mâna lui.

– Să nu-ncerce nime' șmecherii, a zis el pe un ton afabil. Labele pe bar.

Barmanul și cu mine am pus mâinile pe bar.

Moose Malloy a scrutat încăperea cu o privire atentă. Rânjetul i-a rămas la locul lui, ca bătut în cuie. Și-a mișcat picioarele și a

străbătut ușurel încăperea. Părea un om în stare să jefuiască singur o bancă – chiar și în hainele acelea.

A venit la bar.

– Sus mâinile, cioroi, a zis cu blândețe.

Barmanul a ridicat mâinile în aer. Uriașul a pășit în spatele meu și m-a percheziționat atent cu mâna stângă. I-am simțit respirația caldă pe gât. S-a îndepărtat.

– Nici domnu' Montgomery nu știa unde-i Velma, a zis. A-ncercat să-mi spună... cu asta. Mâna lui aspră dezmierda arma. M-am întors ușor și m-am uitat la el. Mda, a făcut uriașul. O să mă știi. O să mă ții minte, amice. Zi-le numa' putorilor ălora să fie cu ochii-n patru. Ei, rămas-bun, băieți. Tre' să prind un autobuz.

A luat-o spre capul scărilor.

– Nu ți-ai plătit băuturile, am spus.

S-a oprit și s-a uitat la mine atent.

– Oi fi zicând tu ceva acolo, a rostit el, da' io n-aș insista prea tare.

S-a pus în mișcare, a ieșit pe ușile duble și pașii lui s-au îndepărtat pe scări în jos.

Barmanul s-a aplecat. Am sărit imediat după tejghea și l-am dat în lături. O pușcă scurtată zăcea sub un prosop, pe un raft de sub bar. Alături era o cutie de trabucuri. În ea, o armă automată de calibru 38. Le-am luat pe amândouă. Barmanul s-a retras lângă șirul de pahare din spatele barului.

Am ocolit capătul tejghelei și am străbătut încăperea spre ușa deschisă din spatele mesei de zaruri. Dădea într-un hol în formă de L, aproape neiluminat. Bodyguardul stătea întins la podea, inconștient, cu un cuțit în mână. M-am lăsat jos, i l-am desprins dintre degete și l-am aruncat pe o scară din spate. Omul respira greu și mâna-i era flască.

Am păşit peste el şi am deschis o uşă pe care cu vopsea neagră, scorojită, scria „Birou“.

Era o masă mică de scris, zgâriată, aproape de fereastra parţial acoperită cu scânduri. Bustul unui bărbat stătea drept în scaun. Scaunul avea spetează înaltă, care-i ajungea până la baza gâtului. Capul era pliat peste spătar, aşa încât nasul indica spre geamul bătut în scânduri. Pliat, întocmai ca o batistă sau o balama.

În dreapta omului, un sertar al mesei era deschis. Înăuntru era un ziar cu o pată de ulei în mijloc. Pistolul trebuie să fi provenit de acolo. Probabil că păruse o idee bună la momentul acela, însă poziţia scăfârliei domnului Montgomery dovedea că ideea fusese, de fapt, proastă.

Era un telefon pe masă. Am pus puşca scurtată jos şi, înainte să sun la poliţie, m-am dus să încui uşa. Mă simţeam mai sigur în felul acesta şi domnul Montgomery nu părea să aibă nimic împotrivă.

Când băieţii de la poliţie au tropăit pe scări în sus, bodyguardul şi barmanul dispăruseră, iar eu rămăsesem singur în local.

3

Cazul a fost preluat de un tip pe nume Nulty, o acreală de om cu maxilar îngust şi mâini lungi şi galbene, pe care le-a ţinut aşezate pe genunchi aproape tot timpul cât a vorbit cu mine. Era detectiv-adjunct ataşat Diviziei 77th Street şi am discutat într-o sală goală, cu două mescioare lipite de pereţii opuşi şi loc de mişcare între ele, dacă nu încercau să treacă doi oameni deodată. Podeaua era acoperită cu linoleum murdar şi în aer plutea iz de chiştoace

de trabuc vechi. Cămașa lui Nulty era roasă și mânecile sacoului fuseseră răsucite în interior la nivelul manșetelor. Arăta destul de sărac ca să fie cinstit, însă nu părea a fi omul care să-i țină piept lui Moose Malloy.

Și-a aprins jumătate de trabuc și a aruncat chibritul pe jos, unde-l așteptau multe altele să-i țină companie. A rostit pe o voce aspră:

– Negrotei. Încă o crimă între negrotei. Atâta valorez eu după optsprezece ani la departamentul ăsta de poliție. Poze ioc, loc ioc și nici măcar patru rânduri la mica publicitate.

N-am spus nimic. A luat cartea mea de vizită și a citit-o din nou, apoi a aruncat-o la loc.

– Philip Marlowe, investigator privat. Unul dintre tipii ăia, hă? Iisuse, pari destul de zdravăn. Tu ce făceai în tot timpul ăsta?

– În care timp?

– Tot timpul cât Malloy îi sucea gâtul afumatului ăstuia.

– O, asta s-a întâmplat în altă cameră, am zis. Malloy nu-mi zisese că urmează să frângă gâtul cuiva.

– Râzi de mine, a zis Nulty amărât. Bine, dă-i drumul și râzi de mine. Toți o fac. Ce mai contează unul în plus? Săracul de Nulty. Hai să ne luăm de el și să-i facem zile fripte. Fiindcă de Nulty putem oricând să râdem.

– Nu încerc să râd de nimeni, am spus. Așa s-a întâmplat – într-o altă cameră.

– O, sigur, a zis el printr-un evantai de fum înecăcios de trabuc. Doar tu ai fost acolo și ai văzut, nu? Nu ești înarmat?

– Nu la genul ăsta de misiune.

– Ce gen de misiune?

– Căutam un frizer care a fugit de nevastă-sa. Ea credea că poate fi convins să se întoarcă acasă.

– Un cioroi, vrei să zici?

– Nu, un grec.

– Bine, a spus Nulty și a scuipat în coșul de gunoi. Bine. Și cum l-ai întâlnit pe uriaș?

– Ți-am spus deja. S-a întâmplat doar să fiu acolo. A aruncat un negru pe ușă afară din Florian's și eu mi-am vârât capul înăuntru, ca un neghiob, să văd ce s-a întâmplat. Și el m-a dus sus.

– Adică te-a forțat?

– Nu, atunci nu avea pistolul. Cel puțin, mie nu mi l-a arătat. L-a luat probabil de la Montgomery. Pur și simplu m-a dus sus. Uneori, sunt adorabil.

– N-am de unde știi, a făcut Nulty. Pari al naibii de ușor de agățat.

– Prea bine, am spus. De ce să ne certăm? Eu l-am văzut pe tip, tu însă, nu. Ne-ar putea înnoda pe amândoi. N-am știut că a ucis pe cineva decât după ce a plecat. Am auzit o împușcătură, dar mi-am făcut socoteala că cineva s-a speriat și a tras în Malloy și apoi Malloy a luat pistolul de la cel care a tras.

– Și de ce ți-ai făcut tu o așa socoteală? a întrebat Nulty aproape suav. Doar a jefuit banca aia cu un pistol, nu?

– Gândește-te la ce haine purta. Nu s-a dus acolo să ucidă pe cineva; nu îmbrăcat așa. S-a dus să caute o fată pe nume Velma, care-i fusese iubită înainte să fie săltat pentru jaful ăla. Fata lucra acolo, la Florian's sau la ce o fi fost acolo atunci când era un local pentru albi. De acolo a fost săltat. O să-l găsești fără probleme.

– Sigur, a spus Nulty. La cât e de mare și cu hainele alea. Ușor.

– E posibil să aibă un alt costum, am zis. Și o mașină și o ascunzătoare și bani și prieteni. Dar o să-l prinzi tu.

Nulty a scuipat iarăși în coșul de gunoi.

– Îl prind eu, a spus, era și timpul să-mi iasă al treilea rând de dinți. Câți sunt însărcinați cu treaba asta? Unu. Ascultă, știi de ce? Nu e loc. Odată, au fo' cinci smolii care s-au crestat zdravăn

unul pe altul, pe East Eighty-four. Unu era deja rece. Era sânge pe mobilă, sânge pe pereți, sânge pe tot tavanul. Mă duc acolo și, în fața casei, un tip care lucrează la *Chronicle,* un vultur de la presă, coboară de pe verandă și urcă în mașină. Se strâmbă la noi și zice: „A, la naiba, negrotei", după care calcă pedala și pleacă. Nici n-a mai intrat în casă.

– Poate și-a încălcat termenii eliberării condiționate, am spus. Vei obține cooperare la asta. Dar saltă-l ușurel, că altfel numai bine nu ți-o fi. Și o să ai atunci loc berechet.

– Și o să scap și de cazul ăsta, a rânjit Nulty.

Telefonul a sunat pe masa lui. A ascultat și a zâmbit îndurerat. A închis și a mâzgălit ceva într-un carnețel. Era un licăr slab în ochii lui, o lumină îndepărtată, pe un coridor prăfuit.

– La naiba, l-au bunghit. Era de la Registratură. Au amprentele, figura, totul. Iisuse, e și asta ceva. A citit din carnețel. Iisuse, ce mai omul. Unu nouăzeci și opt înălțime, o sută douăzeci de kilograme, fără cravată. Iisuse, e o huidumă. Ei, ducă-se dracului. L-au dat deja în urmărire. Probabil la capătul listei cu hoții de mașini. Nu am altceva de făcut decât să aștept.

Și-a aruncat trabucul într-o scuipătoare.

– Încearcă să găsești fata, am spus. Velma. Malloy va fi pe urmele ei. De aici a început totul. Încearc-o.

– Încearc-o tu, zise Nulty. Eu n-am mai fost de douăzeci de ani la o casă de toleranță.

M-am ridicat în picioare.

– Bine, am spus și am pornit spre ușă.

– Hei, stai așa, a zis Nulty. Glumeam, doar. Nu ești foarte ocupat, nu-i așa?

Am rulat o țigară între degete și m-am uitat la el și am așteptat lângă ușă.

– Adică, ai timp să te interesezi de dama asta. Ai avut o idee bună. Poate afli ceva. Poți lucra în voie.

– Și eu cu ce mă aleg?

Și-a depărtat trist mâinile galbene. Zâmbetul lui era viclean ca o cursă de șoareci stricată.

– Ai mai fost în corzi cu noi. Nu-mi spune că nu. Am auzit bine. Data viitoare nu ți-ar prinde rău să ai un amic.

– Și la ce o să mă ajute asta?

– Ascultă, m-a îmboldit Nulty. Nu-s decât un tip tăcut. Dar oricine din departament îți poate fi de mare ajutor.

– O fac de amorul artei... sau plătești ceva în bani?

– Nu în bani, a spus Nulty și și-a zbârcit nasul galben, trist. Dar am mare nevoie de un mic credit. De la ultima zbârceală, lucrurile merg tare prost. N-aș uita-o niciodată, amice. Niciodată.

M-am uitat la ceasul de la mână.

– Bine, dacă mă gândesc la ceva, te ajut. Și când pui mâna pe făptaș, ți-l identific eu. După prânz.

Ne-am strâns mâinile și eu am mers pe coridorul maroniu, am coborât scările până în fața clădirii și m-am apropiat de mașina mea.

Trecuseră două ore de când Moose Malloy plecase de la Florian's cu Army Coltul în mână. Am luat prânzul la o drogherie, am cumpărat o sticlă de bourbon și am mers cu mașina spre est, pe Central Avenue, și-napoi spre nord. Bănuiala pe care o aveam era la fel de vagă precum valurile de căldură care dansau deasupra trotuarului.

Nimic nu mă lega de treaba asta, în afara curiozității. Vorbind însă cu toată sinceritatea, de o lună nu mai avusesem nimic de lucru. Chiar și un serviciu prestat gratuit era o schimbare.

4

Florian's era închis, desigur. Un agent de poliție, cât se poate de evident, deși îmbrăcat în civil, stătea în mașină în fața clădirii și citea un ziar cu un singur ochi. Nu știu de ce se mai sinchiseau. Nimeni de acolo nu știa nimic despre Moose Malloy. Bodyguardul și barmanul nu fuseseră găsiți. Nimeni din cartier nu știa nimic despre ei, din motive evidente.

Am trecut încet cu mașina pe acolo și am parcat după colț. Am rămas cu ochii la hotelul pentru negri situat vizavi de Florian's, dincolo de cea mai apropiată intersecție. Se numea Hotel Sans Souci. Am coborât, am traversat intersecția pe jos și am intrat. Două rânduri de scaune tari și neocupate erau aranjate față în față și între ele se întindea un covor maroniu lung, de fibră. Un pupitru se deslușea departe în semiîntuneric și în spatele lui un chel ținea ochii închiși și mâinile pufoase și cafenii strânse calm pe tăblia mesei, înaintea sa. Moțăia. Sau așa părea. Purta o lavalieră înnodată parcă în jurul anului 1880. Piatra verde de la acul ei era mare aproape cât un măr. Bărbia lui puhavă se revărsa blând peste lavalieră și mâinile împreunate erau calme și curate, cu unghii manichiurate și semiluni gri în purpuriul lor.

Pe o plăcuță de metal de lângă cotul lui era gravat: „Acest hotel se află sub protecția International Consolidated Agencies, Ltd. Inc."

Când calmul mulatru a deschis un ochi spre mine, atent, eu am arătat spre plăcuță.

– Sunt de la DPH, am venit în verificare. Vreo problemă aici?

DPH înseamnă Departamentul de Protejare a Hotelurilor, un departament care face parte dintr-o agenție mai mare care-i vânează pe cei care plătesc cu cecuri false și pe cei care pleacă pe scările

din dos, lăsând în urmă facturi neachitate și valize de mâna a doua pline cu cărămizi.

– De probleme, frate, a spus recepționerul cu o voce puternică, sonoră, nu scăpăm niciodată. A coborât glasul cu patru sau cinci octave și a adăugat: Cum ziceai că te cheamă?

– Marlowe, Philip Marlowe...

– Frumos nume, frate. Clar și vesel. Arăți bine astăzi. A coborât iarăși glasul. Da' nu ești agent DPH. Și-a depărtat mâinile și a arătat leneș spre plăcuță. Pe asta am cumpărat-o la mâna a doua, frate, numa' pentru efect.

– Bine, am spus.

M-am sprijinit de masă și am început să rotesc o monedă de cincizeci de cenți pe tăblia de lemn goală și zgâriată.

– Ai auzit ce s-a întâmplat azi-dimineață la Florian's, peste drum?

– Frate, am uitat.

Avea ambii ochi deschiși acum și urmărea licărul monedei care se învârtea.

– Șeful a fost lichidat, am spus. Un om pe nume Montgomery. Cineva i-a rupt gâtul.

– Domnu' primească-i sufletu', frate. Vocea a coborât și mai mult. Polițai?

– Particular... într-o misiune confidențială. Și am puterea să recunosc un om care știe să păstreze confidențialitatea atunci când văd unul.

M-a studiat, apoi a închis ochii și a căzut pe gânduri. I-a redeschis cu precauție și s-a uitat fix la moneda în mișcare. Nu se putea abține să nu se uite la ea.

– Cine a făcut-o? a întrebat încet. Cin' i-a făcut felu' lu' Sam?

– Un tip dur, ieșit de la pârnaie, s-a inflamat fiindcă nu era un local pentru albi. Așa era înainte, se pare. Poate-ți amintești...

N-a spus nimic. Moneda a căzut pe o parte cu un clinchet ușor și a rămas nemișcată.

– Zi-mi ce preferi, l-am îmboldit. Îți citesc un capitol din Biblie sau îți fac cinste c-o băutură. Spune care.

– Frate, Biblia-mi place s-o citesc în sânu' familiei.

Ochii lui erau luminoși, bulbucați, siguri.

– Poate tocmai ai luat prânzul, am spus.

– Prânzul, a răspuns el, e ceva ce un om de statura și dispoziția mea încearcă să ocolească. Glasul i-a coborât iar. Vino de partea asta a mesei.

M-am dus și am scos din buzunar sticla turtită de bourbon și am pus-o pe raft. M-am înapoiat în fața mesei. El s-a aplecat și a examinat-o. Părea satisfăcut.

– Frate, cu asta nu câștigi nimic, a zis. Da' aș fi bucuros să trag o dușcă în compania ta.

A desfăcut sticla, a pus două pahare mici pe masă și a turnat în tăcere în fiecare, până la buză. A ridicat unul, l-a adulmecat fără grabă și l-a dat pe gât cu degetul mic ridicat.

I-a apreciat gustul, a cumpănit, a încuviințat din cap și a spus:

– Asta-i marfă de calitate, frate. În ce fel ți-aș putea fi de ajutor? Știu după nume fiecare crăpătură din trotuarele de pe aci. Da, dom'le, whisky-u' ista-i de viță nobilă.

Și-a reumplut paharul.

I-am spus ce se întâmplase la Florian's și de ce. El s-a holbat solemn la mine și a clătinat din capu-i chel.

– Și ce local liniștit conducea Sam, a făcut el. N-a fo' nimeni înjunghiat acolo de o lună.

– Când Florian's era local pentru albi, acum șase sau opt ani, sau poate mai puțin, cum îi zicea?

– Firmele electrice-s destul de scumpe, frate.

Am aprobat din cap.

– Mă gândeam eu că poate a avut același nume. Malloy ar fi spus probabil ceva, dacă numele ar fi fost schimbat. Dar cine-l conducea?

– Îs nițel surprins de tine, frate. Numele sărmanului păcătos era Florian. Mike Florian...

– Și ce s-a întâmplat cu Mike Florian?

Negrul și-a depărtat mâinile calde și maronii. Vocea lui era sonoră și tristă.

– A murit, frate. A fo' chemat la Domnu'. O mie nouă sute treișpatru, poate treișcinci. Nu-s sigur de asta. O viață irosită, frate, și rinichii făcuți praf, am auzit zicându-se. Păcătosul a căzut ca un juncan săgetat, frate, da' mila divină-l așteaptă dincolo. Vocea i-a coborât la nivelul unei conversații de afaceri. Al naibii să fiu dacă știu de ce.

– Pe cine a lăsat în urmă? Mai toarnă un pahar.

A înfipt ferm dopul și a împins sticla pe tăblia mesei.

– Două ajung, frate... înainte de apus. Îți mulțămesc. Metoda ta de abordare face bine la demnitatea omului... A lăsat o văduvă. O chema Jessie.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A afla, prietene, înseamnă a pune multe întrebări. N-am auzit. Încearcă-n cartea de telefon.

Era o cabină în colțul întunecat al holului. M-am dus acolo și am închis ușa destul cât să se aprindă lumina. Am căutat numele în registrul ponosit și legat cu lănțișor. Niciun Florian în el. M-am întors la masa de recepție.

– Ghinion, am spus.

Negrul s-a aplecat plin de regret și a pus pe masă un registru municipal, pe care l-a împins către mine. A închis ochii. Începea

să se plictisească. Era o Jessie Florian, văduvă, în registru. Locuia la West 54th Place nr. 1644. M-am întrebat ce am avut în loc de creier toată viața.

Am notat adresa pe o bucată de hârtie și-am împins registrul înapoi pe masă. Negrul l-a pus de unde-l luase, a dat mâna cu mine, apoi și-a împăturit palmele pe masă exact unde fuseseră atunci când intrasem. Pleoapele i-au coborât încet și a părut să-l fure somnul.

În ce-l privea pe el, întâlnirea se încheiase. La jumătatea distanței către ușă, am aruncat o privire înapoi, spre el. Ochii-i erau închiși și respira ușor și regulat, suflând puțin cu buzele la finalul fiecărei expirații. Chelia îi strălucea.

Am ieșit din Hotelul Sans Souci și am traversat strada spre mașina mea. Părea prea ușor. Părea mult prea ușor.

5

West 54th Place nr. 1644 era o casă de un maroniu-uscat, cu o peluză maroniu-uscat în față. În jurul unui palmier semeț era o verandă mare, goală. Pe verandă se afla un balansoar de lemn singuratic și briza după-amiezii făcea ca tulpinile neîngrijite ale crăciunițelor de anul trecut să se lovească de peretele de stuc crăpat. În curtea laterală, pe un cablu ruginit fâlfâia un rând de haine țepene, îngălbenite, prost spălate.

Am mers un sfert de cvartal mai departe, am parcat de cealaltă parte a străzii și m-am întors pe jos.

Soneria nu funcționa, așa că am bătut în cadrul de lemn al ușii antiinsecte. S-a auzit târșâit de pași și, când ușa s-a deschis, am dat cu ochii de o femeie șleampătă, care-și sufla nasul. Fața ei era

pământie și puhavă. Avea păr ațos de culoarea aceea vagă, nici castaniu, nici blond, care n-are destulă viață ca să fie roșcat și nu e destul de curat ca să fie cărunt. Era trupeșă, înfășurată într-un halat de baie din flanel, care-și pierduse de mult culoarea și modelul. Era doar ceva cu care își acoperise corpul. Degetele de la picioare erau mari și greu de trecut cu vederea, într-o pereche de șlapi bărbătești din piele maro, scâlciată.

Am spus:

– Doamna Florian? Doamna Jessie Florian?

– Îhî, a făcut ea, vocea ieșindu-i din gât ca un bolnav care coboară din pat.

– Dumneata ești doamna Florian al cărei soț conducea un local pe Central Avenue? Mike Florian?

Și-a dat o șuviță de păr după o ureche mare. Ochii îi sclipeau a surpriză. A spus, cu același glas încleiat și gros:

– C-cum? Pe toate visele! Mike e mort de cinci ani. Cine ziceai că ești?

Ușa cu plasă antiinsecte era în continuare închisă cu cârligul.

– Sunt detectiv, am răspuns. Aș dori să aflu niște informații.

S-a holbat la mine un minut lung și apăsător. Apoi, cu efort, a scos cârligul ușii și s-a întors cu spatele la ea.

– Haide înăuntru. N-am avut încă timp să curăț. Poliția, hă?

Am trecut pragul și am pus cârligul la loc. În colțul încăperii, în stânga ușii, se afla un radio-dulap frumos și dinspre el se auzea ceva monoton. Aceea era singura piesă adevărată de mobilier de acolo. Părea nou-nouț. Toate celelalte erau gunoaie – fotolii tapisate mizerabile, un șezlong de lemn frate cu cel din verandă, o arcadă pătrată spre o sufragerie cu o masă pătrată, urme de degete pe toată ușa batantă care dădea în bucătăria de mai încolo. Două

veioze cu abajururi care fuseseră odată viu colorate și acum erau șterse precum niște trecători cenușii.

Femeia s-a așezat în balansoar, a făcut șlapii să-i plescăie sub picioare și s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la radio și m-am așezat pe capătul unui divan. Ea mi-a reperat privirea. O falsă căldură, slabă ca un ceai chinezesc, i-a apărut pe față și în glas.

– Singurul meu tovarăș, a spus ea. Apoi s-a hlizit. Mike n-a făcut nicio prostie, nu-i așa? Nu primesc multe vizite din partea poliției.

Hlizeala ei conținea o ușoară nuanță etilică. M-am lăsat pe spate peste ceva tare, am pipăit cu mâna și am scos o sticlă goală de gin. Femeia s-a hlizit din nou.

– A fo' o glumă, a zis. Da' sper din suflet că-s destule blonde ieftine acolo unde-i acuma. Aci nu-l mai sătura Domnu' de ele.

– Eu mă gândeam la o roșcată, am spus.

– Cre' că și astea i-au fost pe plac. Mi se părea că ochii ei nu mai erau la fel de neclari. Nu-mi amintesc. Vreuna anume?

– Da. O fată pe nume Velma. Nu știu ce nume de familie folosea, știu doar că nu era cel real. Încerc să o găsesc pentru familia ei. Localul vostru de pe Central e unul pentru cei de culoare acum, deși nu i-au schimbat numele, și sigur că cei de acolo n-au auzit de ea. Așa că m-am gândit la dumneata.

– Da' știu că le-a lua ceva timp alor ei... Să o caute, adică, a zis femeia pe un ton meditativ.

– Sunt niște bani la mijloc. Nu mulți. Cred că trebuie să dea de ea ca să pună mâna pe ei. Banii ascut memoria.

– La fel și alcoolul, a zis femeia. E cam cald azi, nu ți se pare? Numa' c-ai zis că ești polițai.

Ochi vicleni, chip atent, sigur. Degetele din șlapii bărbătești nu mișcau.

Am ridicat sticla goală și am scuturat-o. Apoi am aruncat-o într-o parte și am dus mâna la șold după flaconul turtit de bourbon pe care eu și recepționerul negru de la hotel abia o atinseserăm. Am întins-o pe genunchi. Ochii femeii s-au fixat într-o privire incredulă. După care suspiciunea i s-a urcat din nou pe față, ca o pisicuță, doar că nu la fel de jucăuș.

– Tu nu ești polițai, a rostit ea încet. Un polițai n-ar cumpăra niciodată așa ceva. Care-i faza, domnule?

Și-a suflat din nou nasul într-una dintre cele mai mizerabile batiste pe care le-am văzut vreodată. Ochii i-au rămas la sticlă. Suspiciunea se lupta cu setea și setea era în avantaj. Așa e mereu.

– Velma de care zic era artistă, cântăreață. N-o știi? Presupun că nu mergeai des acolo.

Ochii de culoarea algelor se holbau la sticlă. O limbă încărcată i s-a plimbat peste buze.

– Doamne, ăla-i whisky, a suspinat ea. Mă doare-n cot cine ești. Ai numa' grijă de el, domnule. Nu-i acu' momentu' să scapi sticloanța.

S-a ridicat și a ieșit alene din cameră, după care s-a întors cu două pahare groase și mânjite.

– Io-s pe uscat. Ce-ai adus tu e tot, s-a explicat ea.

I-am turnat o dușcă mare, care pe mine m-ar fi făcut să plutesc peste un zid. Ea s-a întins lacomă spre pahar și a dat licoarea pe gât ca pe o tabletă de aspirină, după care s-a uitat iar la sticlă. I-am mai turnat o dușcă și mie mi-am pus una mai mică. Ea s-a dus cu paharul la balansoar. Ochii i se făcuseră deja cu două nuanțe mai maronii.

– Mamă, chestia asta nici nu știe când am înghițit-o, a rostit ea și s-a așezat. Curge ca unsă. Despre ce vorbeam?

– Despre o roșcată pe nume Velma, care lucra la localul vostru de pe Central Avenue.

– Da. A golit al doilea pahar. M-am dus și am pus sticla pe o măsuță de lângă ea. Femeia a întins mâna să o ia.

– Da. Cine ziceai că ești?

Am scos o carte de vizită și i-am dat-o. Ea a citit-o cu limba între buze, a lăsat-o să cadă pe masa de lângă ea și a pus paharul gol jos.

– O, detectiv particular. De ce n-ai zis așa, domnu' meu? A fluturat cu reproș vesel un deget spre mine. Da' whisky-ul tău zice că ești un tip de treabă. În sănătatea fărădelegilor.

Și-a turnat un al treilea pahar și l-a băut până la ultima picătură.

Eu m-am așezat și am rulat o țigară între degete și am așteptat. Femeia fie știa ceva, fie nu știa nimic. Dacă știa ceva, fie avea să-mi spună, fie nu. Mai simplu de atât nu se putea.

– O roșcățică frumușică, a zis ea încet și gutural. Da, mi-amintesc de ea. Cânta și dansa. Picioare frumoase, generoasă cu ele. S-a dus cine știe unde. De un' să știu io ce fac vagaboandele astea?

– Păi, nu mă așteptam să știi, am spus. Dar mi s-a părut normal să vin și să întreb, doamnă Florian. Servește-te cu whisky... pot da fuga să mai fac rost, dacă ne-o mai trebui.

– Tu nu bei, a remarcat ea brusc.

Am pus mâna pe paharul meu și am înghițit ce mai era în el, destul de încet încât să las să pară că era mai mult.

– Unde-s ai ei? întrebă ea dintr-odată.

– Ce importanță are?

– Bine, a rânjit ea. Toți copoii-s la fel. Bine, frumușelule. Un tip care-mi face cinste cu băutură mi-e amic. A întins mâna spre sticlă și și-a turnat paharul numărul patru. N-ar trebui să stau la taclale cu tine. Da' cân' îmi place un tip, nu mai țin cont de nimic.

A zâmbit prostește. Era frumoasă ca o cadă de baie. Ține-te bine și nu te pierde cu firea, m-a sfătuit. Mi-a venit o idee.

S-a ridicat din balansoar, a strănutat, aproape și-a pierdut capotul, și l-a strâns înapoi pe după pântece și s-a uitat la mine cu răceală.

– Nu trage cu ochiu', a zis și a ieșit din nou din cameră, lovindu-se cu umărul de canatul ușii.

I-am auzit târșâitul pașilor îndreptându-se spre partea din spate a casei.

Lujerii de crăciuniță loveau sec în peretele din față. Sfoara de rufe pârâi slab în lateralul casei. Vânzătorul ambulant de înghețată trecu sunându-și clopoțelul. Radioul cel mare și frumos și nou din colț șoptea despre dans și iubire pe o notă profundă, sincopată, ca modulațiile din vocea unui cântăreț de șansonete.

Apoi, din spatele casei s-au auzit tot felul de sunete scurte. Un scaun a părut să cadă pe spate, sertarul unui birou a fost tras prea tare și a căzut la podea, s-a auzit foșnet și bufnet și cuvinte răstite scurt printre dinți. După aceea declicul ușor al unei încuietori și scârțâitul unui capac de cufăr ridicându-se. Alt foșnet și alt bufnet. O tavă a aterizat pe podea. M-am ridicat de pe divan și m-am furișat în sufragerie și, de acolo, în holișor. M-am uitat pe după marginea unei uși deschise.

Era acolo, se clătina pe picioare în fața cufărului. A prins în mâini ce era în el și apoi și-a aruncat părul de pe frunte cu mânie. Era mai beată decât crezuse. S-a aplecat și s-a prins de cufăr, căutându-și echilibrul. L-a găsit și a suspinat. După aceea s-a lăsat pe genunchii ei grăsulii, a înfipt ambele mâini în cufăr și a început să dibuie.

Apoi le-a scos și ținea ceva nesigur în ele. Un pachet gros legat cu bandă roz-șters. Încet, cu neîndemânare, a desfăcut banda.

Din pachet a scos un plic și s-a sprijinit din nou ca să azvârle plicul din partea dreaptă a cufărului. A legat la loc banda cu degete tremurânde.

Eu m-am furișat înapoi pe unde venisem și m-am așezat pe divan. Respirând greu și zgomotos, femeia s-a întors și a rămas clătinându-se în cadrul ușii, în mână cu pachetul legat cu bandă adezivă.

A rânjit triumfător la mine și a aruncat pachetul, care a căzut undeva aproape de picioarele mele. Femeia s-a împleticit înapoi la balansoar, s-a așezat și a dus mâna după whisky.

Am ridicat pachetul de pe jos și i-am desfăcut banda roz-pal.

– Uită-te peste el, a mormăit ea. Poze. Instantanee de ziar. Nicio vagaboandă n-a ajuns într-un ziar decât prin mijlocirea registrului de poliție. Ăștia sunt oamenii de la local. Ei sunt tot ce mi-a lăsat nemernicul – ei și hainele lui vechi.

Am frunzărit teancul de fotografii lucioase cu bărbați și femei în posturi profesionale. Bărbații aveau fețe bine definite, șmechere, și haine de curse ori machiaj excentric, ca de clovn. Dansatori de step sau comedianți din circuitul larg. Nu mulți dintre ei aveau să ajungă vreodată la vest de Main Street. Îi puteai găsi în piese de vodevil în orășele de provincie, sau în teatre burlești ieftine, murdari ca vai de lume și, uneori, destul de murdari pentru un raid și un proces zgomotos la tribunal, în prezența poliției, după care înapoi în piesele lor, rânjind, sadic de mizeri și puțind a sudoare râncedă. Femeile aveau picioare frumoase și își arătau curburile interioare mai mult decât i-ar fi plăcut lui Will Hays. Chipurile lor, însă, erau la fel de subțiate precum haina de lucru a unui contabil. Blonde, brunete, ochi bovini, mari, cu o asprime țărănească în ei. Ochișori tăioși, cu lăcomie nestăvilită în ei. Unul sau două dintre chipuri în mod clar depravate. Una sau două dintre ele poate că aveau păr roșcat.

Nu-ți dădeai seama din fotografii. Le-am studiat degajat, fără interes, și am legat banda la loc.

– N-am cum să știu pe nimeni de aici, am spus. De ce să mă uit la ele?

Ea a aruncat o privire pofticioasă peste sticla pe care mâna ei dreaptă o manevra cu nesiguranță.

– N-o cauți cumva pe Velma?

– E vreuna dintre astea?

Pe chipul ei a apărut o expresie zglobie de șiretenie, care însă nu și-a găsit locul și a plecat altundeva.

– N-ai o poză cu ea... de la ai ei?

Asta o nedumerea. Orice fată are o poză undeva, fie și numai în rochiță scurtă și cu fundă în păr. Ar fi trebuit să am una.

– Începi să nu-mi mai placi, a rostit femeia aproape fără suflu.

M-am ridicat în picioare cu paharul, m-am dus și l-am pus alături de al ei, pe mescioară.

– Toarnă-mi o dușcă înainte să dai gata sticla.

Ea s-a întins după pahar și eu m-am întors și am trecut cu pas ager prin arcada pătrată în sufragerie, în hol, apoi în dormitorul aglomerat în care se aflau cufărul deschis și tava răsturnată. O voce a strigat după mine. Am pipăit direct în partea dreaptă a cufărului, am simțit forma unui plic și l-am înșfăcat dintr-o mișcare.

Femeia se ridicase din scaun, când m-am întors, însă nu făcuse decât doi sau trei pași. Ochii ei aveau un licăr sticlos, ciudat. Un licăr criminal.

– Stai jos, am mârâit la ea răspicat. Acum n-ai de-a face cu o huidumă săracă cu duhul ca Moose Malloy.

Era o vorbă aruncată mai mult sau mai puțin în vânt, și nu s-a lipit de nimic. Femeia a clipit de două ori și a încercat să-și ridice

nasul cu buza de sus. Câțiva dinți murdari au fost expuși într-un rictus de iepure.

– Moose? Ce-i cu el? a sughițat ea.

– E liber, am spus. A ieșit de la pârnaie. Umblă haihui cu un pistol de patruzeci și cinci în mână. A ucis dimineață un negru pe Central, pentru că nu voia să-i spună unde este Velma. Acuma-l caută pe trădătorul care l-a dat în gât cu opt ani în urmă.

O privire albă a mânjit chipul femeii. A dus sticla la buze și a sorbit din ea. Un fir de whisky i-a curs pe bărbie.

– Și poliția îl caută pe el, a zis și a râs. Poliția. Pfua!

O bătrână încântătoare. Îmi plăcea compania ei. Îmi plăcea să o îmbăt pentru propriile-mi scopuri sordide. Eram un tip pe cinste. Îmi plăcea să fiu în pielea mea. Găsești aproape orice în branșa mea, însă mie începea să-mi fie puțin rău de la stomac.

Am deschis plicul pe care îl strângeam în mână și am scos un instantaneu lucios. Era ca toate celelalte și în același timp era diferit, mai frumos. Fata purta un costum de arlechin de la brâu în sus. Sub pălărioara conică, albă, cu ciucure negru în vârf, părul ei tapat avea un ton închis, ce putea fi roșcat. Fața era văzută din profil, însă ochiul vizibil părea animat de veselie. N-aș fi spus că era un chip adorabil și fără cusur. Nu mă pricep atât de bine la chipuri. Era drăguț. Oamenii reacționaseră frumos la acel chip, ori suficient de frumos pentru cercul lor. Și totuși, era un chip comun și nota lui de frumusețe era strict de serie. La ora prânzului, puteai vedea o duzină de chipuri asemănătoare într-un singur cartier.

Mai jos de brâu, fotografia arăta doar picioare, și erau niște picioare foarte frumoase. În colțul din dreapta jos era un autograf: „Întotdeauna a ta – Velma Valento."

Am ridicat poza în fața doamnei Florian, destul de departe cât să n-o poată lua. Femeia s-a întins, dar a ratat priza.

– De ce ai ascuns-o? am întrebat.

N-a scos niciun sunet, în afara respirației grele. Am strecurat poza înapoi în plic și plicul în buzunar.

– De ce ai ascuns-o? am repetat. Cu ce e diferită de celelalte? Unde e ea?

– E moartă, a zis femeia. A fost o copilă de treabă, dar e moartă, sticlete. Șterge-o.

Sprâncenele ei stufoase se ridicau și coborau. Mâna s-a deschis și sticla de whisky a căzut pe covor și a început să gâlgâie. M-am aplecat să o ridic. Ea a încercat să mă lovească cu piciorul în față. Am făcut un pas în spate.

– Asta tot nu-mi spune de ce ai ascuns-o, am zis. Când a murit? Cum?

– Sunt o bătrână sărmană și beteagă, a icnit ea. Lasă-mă în pace, jigodie.

Am rămas acolo, uitându-mă la ea, nespunând nimic, negăsind nimic să spun. După un moment, am mers lângă ea și am pus sticla turtită, acum aproape goală, pe masa de alături.

Femeia se holba în jos, la covor. Radioul murmura plăcut în colț. O mașină a trecut pe stradă. O muscă a bâzâit pe un geam. După mult timp, ea și-a mișcat buzele și a vorbit către podea – un amestec indistinct de cuvinte. Apoi a râs, și-a lăsat capul pe spate și saliva i-a curs pe bărbie. Mâna dreaptă s-a întins după sticlă, care i-a clănțănit pe dinți în timp ce ea o golea. După aceea, a ridicat-o în aer și a scuturat-o și a aruncat cu ea în mine. A ajuns în colț, undeva, alunecând pe covor și oprindu-se cu un bufnet în plintă.

Ea a rânjit la mine încă o dată, apoi ochii i s-au închis și femeia a început să sforăie.

Putea să fie o prefăcătorie, însă mie nu-mi păsa. Dintr-odată, am simțit că mi-a ajuns scena aceea, mi-a ajuns destul, prea destul.

Mi-am luat pălăria de pe divan, m-am dus la ușă, am deschis-o, am împins plasa antiinsecte și am ieșit. Radioul continua să murmure în colț și femeia sforăia mai departe în șezlongul ei. Am aruncat o privire pripită înapoi la ea înainte să închid ușa, apoi am deschis-o din nou încet și m-am uitat iarăși.

Ochii ei erau tot închiși, dar ceva licărea sub pleoape. Am coborât treptele și am străbătut trotuarul crăpat, către stradă.

La casa alăturată, o draperie era trasă și un chip îngust, atent, stătea aproape de sticlă, trăgând cu ochiul, un chip de femeie bătrână cu păr alb și nas ascuțit.

O băgăreață care-și spiona vecinii. Întotdeauna este măcar una ca ea pe fiecare stradă. Am fluturat din mână. Draperia a căzut.

M-am dus înapoi la mașina mea, am urcat la volan și am mers până la Divizia 77th Street. Acolo, am urcat la birouașul puturos al lui Nulty, de la primul etaj.

6

Nulty nu părea să se fi mișcat din loc. Stătea pe scaun, în aceeași atitudine de răbdare posacă. În scrumieră erau însă două chiștoace noi de trabuc și podeaua era ceva mai bogată în chibrituri arse.

M-am așezat la masa liberă și Nulty a întors o fotografie care stătea cu fața în jos pe masa lui și mi-a dat-o. Era un instantaneu de poliție, din față și profil, cu un rând de amprente în partea de jos. Acela era Malloy, categoric, surprins într-o lumină puternică și părând să n-aibă deloc sprâncene.

– Ăsta-i băiatul.

I-am dat-o înapoi.

– Am primit informații despre el de la Penitenciarul Statului Oregon, a zis Nulty. Și-a ispășit pedeapsa. Lucrurile arată mai bine. L-am prins la colț. Un echipaj de patrulă a stat de vorbă cu un conductor la capătul liniei pe Seventh Street. Conductorul a văzut un tip de statura lui care arăta așa. A coborât la Third, colț cu Alexandria. O să intre probabil prin efracție într-o casă babană, ai cărei stăpâni sunt plecați. Sunt multe din astea, case vechi, prea departe de centru și greu de închiriat acum. O să intre într-una și acolo o să-l bunghim. Tu ce ai făcut?

– Purta o pălărie fistichie și nasturi ca niște mingi de golf la sacou?

Nulty s-a încruntat și și-a încleștat mâinile pe genunchi.

– Nu, costum albastru. Poate maro.

– Sigur nu era un sarong?

– Hă? O, da, comic. Amintește-mi să râd când o să am o zi liberă.

Am spus:

– Nu era Moose. El n-ar fi mers cu autobuzul. Avea bani. Uită-te la ce haine avea pe el. N-ar purta haine de gata. Probabil că și le-a făcut la comandă.

– Bine, râzi de mine, s-a îmbufnat Nulty. Tu ce ai făcut?

– Ce ar fi trebuit să faci tu. Localul ăsta, Florian's, avea același nume și când era o bombă pentru albi. Am discutat cu un recepționer de hotel, un negru care cunoaște cartierul. Firma a costat mult, așa că negroteii au continuat s-o folosească și după ce au preluat conducerea. Pe proprietar îl chema Mike Florian. E mort de câțiva ani, dar văduva lui încă face umbră pământului. Locuiește la West 54th Place nr. 1644. O cheamă Jessie Florian. Nu figurează în cartea de telefon, dar apare în registrul municipal.

– Ei, și eu ce să fac... să-i dau întâlnire? a întrebat Nulty.

– Am făcut-o eu în locul tău. Am luat o sticlă de bourbon cu mine. E o fermecătoare doamnă de vârstă mijlocie, cu o figură

ca o găleată cu noroi, iar dacă s-a mai spălat pe păr din al doilea mandat al lui Coolidge, sunt gata să-mi mănânc roata de rezervă – cu tot cu jantă.

– Lasă poantele, a făcut Nulty.

– Am întrebat-o pe doamna Florian de Velma. Ți-amintești, domnule Nulty, de roșcata pe nume Velma pe care o căuta Moose Malloy? Nu te obosesc, nu-i așa, domnule Nulty?

– Care ți-e baiul?

– N-ai înțelege. Doamna Florian a zis că nu-și amintește de Velma. Are o casă ca vai de ea, cu excepția unui radio nou, care valorează șaptezeci sau optzeci de dolari.

– Nu mi-ai spus încă de ce ar trebui să mă dea asta pe spate.

– Doamna Florian – Jessie pentru mine – a zis că soțul nu i-a lăsat nimic, decât vechile lui haine și un teanc de poze cu cei care lucrau din când în când la bodega lui. Am îmbiat-o cu băutură, iar doamna-i o persoană în stare să te doboare la pământ dacă așa poate ajunge la sticlă. După al treilea sau al patrulea pahar, s-a dus în modestu-i dormitor, a azvârlit lucrurile de colo-colo și a pescuit teancul de poze de pe fundul unui cufăr vechi. Însă eu o urmăream fără să știe și am văzut când a scos una din teanc și a ascuns-o. Așa că, după un timp, m-am furișat acolo și am luat-o.

Am dus mâna în buzunar și am pus pe masa lui poza cu fata-arlechin. El a luat-o și a studiat-o cu colțurile buzelor ridicate.

– Frumușică, a zis. Destul de frumușică, mi-ar fi plăcut o bucățică din ea. Ha, ha. Velma Valento, hă? Ce-a pățit păpușica?

– Doamna Florian spune că a murit – însă asta nu prea explică de ce a ascuns poza ei.

– Nu explică deloc. De ce a ascuns-o?

– N-a vrut să-mi spună. Într-un sfârșit, după ce i-am zis că Moose e liber, a-nceput să nu-i mai placă de mine. Pare imposibil, nu-i așa?

– Continuă, m-a îmboldit Nulty.

– Asta-i tot. Ți-am comunicat faptele și ți-am dat proba. Dacă nu poți scoate ceva din toate astea, nimic din ce spun eu n-ar ajuta.

– Ce să scot? Victima tot un smoliu este. Stai să-l prindem pe Moose. La naiba, sunt opt ani de când n-a mai văzut-o pe fată, decât dacă nu i-a făcut ea vizite la mititica.

– Bine, am spus. Dar nu uita că el o caută și că e un om care nu se lasă cu una, cu două. Apropo, a fost închis pentru jaf la bancă. Asta înseamnă recompensă. Cine a primit-o?

– Nu știu, a recunoscut Nulty. Poate reușesc să aflu. De ce?

– Cineva l-a dat în gât. Poate știe cineva. Asta ar fi altă treabă pentru care și-ar face timp. M-am ridicat. Ei, rămas-bun și noroc.

– Mă lași baltă?

M-am dus spre ușă.

– Trebuie să merg acasă, să fac o baie, să fac o gargară și să-mi tai unghiile.

– Nu ești bolnav, nu-i așa?

– Doar murdar, am răspuns. Foarte, foarte murdar.

– Păi, care-i graba? Stai jos un minut.

S-a lăsat pe spate și și-a agățat degetele mari la vestă, lucru care l-a făcut să semene ceva mai mult cu un polițist, însă nu l-a făcut deloc mai atrăgător.

– Nicio grabă, am spus. Absolut nicio grabă. Nu pot face nimic altceva. Aparent, Velma e moartă, dacă doamna Florian spune adevărul – și-n momentul de față nu am cunoștință de vreun motiv pentru care ar fi mințit în privința asta. Pe mine doar asta mă interesa.

– Mda, a făcut Nulty suspicios – forța obișnuinței.

– Și, oricum, l-ați încolțit pe Moose Malloy, iar asta e tot. Așa că eu o să dau acum o fugă acasă și o să-mi văd de treabă, încercând să-mi câștig traiul.

– S-ar putea să ne scape Moose, a zis Nulty. Din când în când, suspecții mai și scapă. Chiar și cei de statură mare. Și ochii lui erau suspicioși, dacă se putea spune că exprimau totuși ceva. Cu cât te-a uns?

– Poftim?

– Cu cât te-a uns bătrâna ca să bați în retragere?

– Să bat în retragere de la ce?

– De la ce numai tu știi.

Și-a luat degetele de la subraț și le-a unit pe pieptul vestei, împingându-le unul în celălalt. A zâmbit.

– O, pentru Hristos, am zis și am ieșit din birou, lăsându-l cu gura căscată.

Când eram cam la un metru de ușă, m-am întors, am deschis-o încet și m-am uitat înăuntru. Ședea în aceeași poziție, împingându-și degetele mari unul cu celălalt. Nu mai zâmbea, însă. Părea îngrijorat. Avea gura încă deschisă.

Nu s-a clintit și nici n-a ridicat privirea. Nu știam dacă mă auzise ori nu. Am închis ușa la loc și am plecat.

7

Pe calendarul din anul acela îl puseseră pe Rembrandt, un autoportret cam mânjit, din cauza unei game coloristice imperfect impregnate. Îl înfățișa pe pictor ținând cu degetul mare o paletă mânjită și purtând o scufie nici ea foarte curată. În cealaltă mână ținea o pensulă ridicată în aer, ca și când s-ar fi pregătit să lucreze totuși ceva, dacă cineva îi plătea un avans. Avea un chip îmbătrânit, lăsat, plin de dezgust pentru viață și purtând urmele apăsate ale

consumului de alcool. Avea însă o veselie oțărâtă care-mi plăcea și ochii îi erau luminoși ca două picături de rouă.

Mă uitam la el peste masa mea de lucru din birou, la aproximativ patru treizeci, când telefonul a sunat și am auzit o voce calmă, superioară, care suna ca și când ar fi crezut că așa era normal. A spus tărăgănat, după ce am răspuns:

– Dumneata ești Philip Marlowe, detectiv particular?

– Întocmai.

– O... vrei să zici „da". Mi-ai fost recomandat ca o persoană care știe să-și țină gura. Aș vrea să vii acasă la mine, la ora șapte astă-seară. Putem discuta o problemă. Numele meu este Lindsay Marriott și locuiesc pe Cabrillo Street nr. 4212, Montemar Vista. Știi unde vine asta?

– Știu unde este Montemar Vista, domnule Marriott.

– Da. Ei, Cabrillo Street e destul de greu de găsit. Aici, străzile se intersectează în feluri complicate. Îți sugerez să urci pe jos scările de la cafeneaua din stradă. Dacă faci asta, Cabrillo este a treia stradă la care ajungi și casa mea e singura din cvartal. La șapte, atunci?

– Care este natura solicitării, domnule Marriott?

– Prefer să nu discut asta la telefon.

– Nu-mi puteți da o idee? Montemar Vista e destul de departe.

– Voi fi bucuros să-ți decontez cheltuielile, dacă nu vei fi de acord. Te interesează în mod deosebit natura solicitării?

– Nu, atât timp cât e ceva legal.

Vocea s-a făcut de gheață.

– Nu te-aș fi sunat, dacă nu era.

Un absolvent de Harvard. Știa să folosească frumos modul conjunctiv. Mă mânca limba, însă prin contul meu bancar sufla vântul. Am adoptat un ton mieros și am spus:

– Vă mulțumesc mult, domnule Marriott. Voi fi acolo.

A închis și asta a fost tot. Mi se părea că domnul Rembrandt arbora un vag rânjet. Am scos din sertarul adânc al mesei sticla de serviciu, pe care o țin mereu în birou, și am tras o dușcă mică. Asta a făcut ca rânjetul domnului Rembrandt să dispară într-o clipită.

O rază de lumină trecea de marginea mesei și cădea surd pe covor. Semafoarele clincăneau afară, pe bulevard, curse interurbane huruiau, o mașină de scris clămpănea monoton în biroul avocățesc de după peretele despărțitor. Îmi umplusem și aprinsesem o pipă, când telefonul a sunat din nou.

De data aceasta era Nulty. Vocea lui era spășită.

– Ei, se pare că nu-s totuși foarte răsărit, a mărturisit el, după ce s-a convins cu cine vorbea. Mi-a scăpat una. Malloy s-a dus în vizită la madam Florian.

Am strâns telefonul destul de tare cât să-l sparg. Îmi simțeam deodată buza de sus foarte rece.

– Continuă. Credeam că l-ai încolțit.

– Era alt tip. Nu-i nici urmă de Malloy pe acolo. Am primit un telefon de la o vecină curioasă, de pe West Fifty-four. Doi tipi au fost în vizită la doamna Florian. Primul a parcat de cealaltă parte a străzii și s-a comportat cu fereală. A inspectat bine pubela înainte să intre. A stat înăuntru cam o oră. Un metru optzeci și doi, păr negru, constituție medie. A ieșit pe ușă fără zarvă.

– Și-i mirosea gura a alcool, am spus.

– O, sigur. Tu ai fost acela, nu-i așa? Ei bine, numărul doi a fost Moose. Un tip îmbrăcat țipător, mare cât o casă. A venit cu mașina, dar bătrâna nu a reținut numărul de înmatriculare, nu l-a putut citi de la așa mare distanță. Asta se întâmpla cam la o oră după ce ai fost tu acolo, zice femeia. A intrat repede și n-a stat decât aproximativ cinci minute. Chiar înainte să urce în mașină, a scos un pistol mare și i-a învârtit butoiașul. Cred că asta a văzut

bătrâna. De aceea a sunat. N-a auzit însă nicio împușcătură răsunând din casă.

– Probabil că asta a fost o mare dezamăgire pentru ea, am zis.

– Mda. Strașnic. Amintește-mi să râd când o să am o zi liberă. Și bătrânei i-a scăpat una. Băieții de la patrulă s-au dus acolo și nu le-a răspuns nimeni la sonerie, așa că au intrat singuri, cum ușa din față nu era încuiată. Niciun cadavru pe podea. Nimeni acasă. Doamna Florian spălase putina. Așa că au trecut prin vecini și i-au spus bătrânei, care s-a ofuscat rău de tot că n-a văzut-o ieșind. Băieții au transmis raportul și și-au văzut mai departe de treabă. Cam la o oră, poate o oră și jumătate după aceea, bătrâna a sunat din nou și a zis că doamna Florian s-a întors acasă. I-au făcut legătura cu mine și eu am întrebat-o ce importanță are asta, iar ea mi-a închis telefonul în nas.

Nulty a făcut o pauză cât să-și tragă sufletul și să aștepte comentariile mele. Nu aveam niciunul. După un moment, a bombănit:

– Ce crezi de asta?

– Nu mare lucru. Sigur, era de așteptat ca Moose să treacă pe acolo. Trebuie că o cunoscuse binișor pe doamna Florian. Categoric, nu putea să piardă mult timp la ea. Se temea că poliția o va lua în vizor.

– Ce mă gândesc, a rostit Nulty cu calm, e că poate ar trebui să-i fac o vizită... și să aflu unde a fost plecată.

– Bună idee, am spus. Numai să găsești pe cineva să te ridice din scaun.

– Hă? O, altă poantă. Acum, oricum nu mai contează. Cred că n-o să mă sinchisesc.

– Bine, am spus. Să auzim de ce.

El a chicotit.

– L-am ginit pe Malloy. De data asta, chiar i-am dat de urmă. L-am reperat la Girard, merge spre nord cu un hârb închiriat. A făcut plinul acolo și benzinarul de serviciu l-a recunoscut după descrierea pe care am emis-o noi. A zis că totul se potrivea, doar că Malloy se schimbase într-un costum negru. Am alertat poliția statală și pe cea districtuală. Dacă merge tot spre nord, îl prindem la granița cu Ventura, iar dacă deviază pe Ridge Route, trebuie să oprească la Castaic pentru bilet. Dacă nu oprește, organizăm un blocaj ceva mai încolo. Nu vrem niciun polițist împușcat, pe cât posibil. Îți sună bine?

– Sună în regulă, am spus. Dacă într-adevăr este Malloy și dacă face exact ce vă așteptați voi să facă.

Nulty și-a dres glasul ușurel.

– Mda. Tu ce o să faci în sensul ăsta – așa, pentru orice eventualitate?

– Nimic. De ce să fac ceva?

– Te-ai înțeles destul de bine cu doamna Florian. Poate-i mai vin niște idei.

– Nu-i trebuie pentru asta decât o sticlă plină, am zis.

– Te-ai descurcat foarte bine cu ea. Poate că ar fi bine să mai petreceți un timp împreună.

– Credeam că asta-i treaba poliției.

– O, sigur. Totuși, ideea cu fata ți-a aparținut.

– Asta pare a ieși din discuție – doar dacă doamna Florian nu minte.

– Femeile mint despre orice... așa, de exercițiu, a rostit Nulty pe un ton posomorât. Nu ești foarte ocupat, cred.

– Am o însărcinare. A apărut după ce ne-am văzut prima dată. O însărcinare pentru care sunt plătit. Îmi pare rău.

– Dai înapoi, hă?

– N-aș spune asta. Doar că trebuie să muncesc ca să-mi câștig traiul.

– Bine, amice. Dacă așa privești tu lucrurile, bine.

– Nu privesc nicicum lucrurile, aproape am strigat. Pur și simplu nu am timp să fac munca în locul tău sau a oricărui alt polițai.

– Bine, burzuluiește-te, a zis Nulty și a închis.

Am ținut telefonul mort în mână și am mârâit la el:

– O mie șapte sute cincizeci de polițai în orașul ăsta și tot mai vor ca eu să fac munca de teren în locul lor.

Am aruncat receptorul în furcă și am mai tras o dușcă din sticlă.

După un timp, am coborât în holul clădirii, să cumpăr un ziar de seară. Nulty avea dreptate măcar într-o privință. Asasinarea lui Montgomery nu ajunsese încă nici măcar pe pagina cu mica publicitate.

Am părăsit din nou biroul la vreme pentru o cină timpurie.

8

Am ajuns la Montemar Vista pe când lumina începea să pălească; totuși, încă se mai vedeau licăriri pe apă, iar valurile se spărgeau departe în curbe lungi și precise. Un cârd de pelicani zbura în formație pe sub marginea înspumată a valurilor. Un iaht singuratic se îndrepta spre portul de la Bay City. În spatele lui, imensitatea goală a Pacificului era purpuriu-cenușie.

Montemar Vista era alcătuit din câteva zeci de case de mărimi și forme diferite, care se țineau cu dinții de un pinten de munte și arătau ca și când un strănut puternic le-ar fi putut împrăștia pe plajă, printre coșurile cu mâncare.

Deasupra plajei, autostrada trecea pe sub un arc larg de beton, care era de fapt un pod pietonal. În capătul lui, pe interior, o scară cu balustradă groasă, galvanizată, pe o parte urca în linie perfect dreaptă pe versantul muntelui. Dincolo de arcadă se afla cafeneaua de care îmi vorbise clientul. Înăuntru era lumină și voie-bună, însă mesele cu picioare de fier și tăblie de marmură de afară, sub umbrarul dungat, erau goale, cu excepția unei femei de culoare în pantaloni largi, care fuma și se uita încruntată în largul mării, cu o sticlă de bere înainte. Un foxterier folosea unul dintre scaunele de fier pe post de stâlp. Când am trecut pe acolo, femeia dojenea câinele. Am oprit mașina în parcarea cafenelei.

M-am întors pe jos pe sub arcadă și am luat-o pe scări în sus. Dacă erai amator de efort fizic, urcușul era bun. Până la Cabrillo Street erau două sute optzeci de trepte. Vântul suflase nisip peste ele și balustrada era rece și udă, ca pântecele unui brotac.

Când am ajuns în capătul scării, licăririle dispăruseră de pe apă și un pescăruș cu un picior rupt, pe care-l târa inert după el, se lupta în zbor cu briza care sufla din larg. M-am așezat pe treapta umedă și rece de sus, mi-am scuturat nisipul din pantofi și am așteptat să mi se liniștească inima. Când am început să respir cât de cât normal, mi-am dezlipit cămașa de spinare și am pornit către singura casă luminată aflată la o distanță apreciabilă față de scări.

Era o căscioară frumoasă, cu o scară în spirală, pătată de sare, care urca spre ușa de la intrare, și cu un felinar de caleașcă în chip de lampadar pentru verandă. Garajul era dedesubt și într-o parte. Avea ușa ridicată și rulată în spate, iar lumina lampadarului cădea pieziș peste o mașină cât un uriaș crucișător negru, cu ornamente cromate, cu o coadă de coiot legată de ministatueta de pe capacul radiatorului și cu inițiale gravate în locul emblemei. Mașina avea volanul pe dreapta și părea să fi costat mai mult decât casa însăși.

Am urcat scara spiralată, m-am uitat după sonerie și, nevăzând una, am folosit ciocănelul în formă de cap de tigru. Răpăitul lui a fost înghițit de ceața serii timpurii. Din casă n-am auzit sunet de pași. Simțeam cămașa udă ca un sloi de gheață pe spate. Ușa s-a deschis fără zgomot și privirea mi-a căzut pe un bărbat înalt și blond, în costum alb de flanel și cu o eșarfă de satin violet în jurul gâtului.

La reverul sacoului alb avea o albăstriță, iar ochii lui albastru-pal păreau spălăciți, priviți comparativ. Eșarfa violet era îndeajuns de lejer legată pentru a-mi permite să observ că bărbatul nu purta cravată și că avea un gât gros și brun-catifelat, asemenea gâtului unei femei puternice. Trăsăturile lui erau nițel cam prea accentuate, însă era chipeș; era cu vreo doi centimetri și jumătate mai înalt decât mine, ceea ce însemna că avea un metru optzeci și cinci. Părul lui blond era aranjat, de stilist ori de natură, în trei trepte precise care mă duceau cu gândul la o scară, iar asta mă făcea să-mi displacă. Oricum, nu mi-ar fi plăcut. Pe lângă toate acestea, avea aspectul general al unui flăcăiandru dispus oricând să poarte un costum alb de flanel cu eșarfă violet la gât și o albăstriță la rever.

Și-a dres încet glasul și s-a uitat peste umărul meu la marea tot mai întunecată. Vocea lui lejeră, superioară, a spus:

– Da?

– Ora șapte, am zis. Fix.

– O, da. Stai să văd, numele tău este... a făcut o pauză și s-a încruntat, încercând să-și amintească. Efectul era la fel de fals ca pedigriul unei mașini uzate.

L-am lăsat să se strofoce un minut, apoi am spus:

– Philip Marlowe. Același ca în după-amiaza asta.

Mi-a adresat o privire grăbită și grea, ca și când răspunsul meu l-ar fi deranjat. După aceea a pășit în spate și a spus cu răceală:

– A, da. Într-adevăr. Intră, Marlowe. Băiatul meu de serviciu e plecat astă-seară.

A deschis larg ușa cu vârful unui deget, de parcă operațiunea de a o deschide el însuși l-ar fi murdărit.

Am trecut pe lângă el și am simțit miros de parfum. A închis ușa. Intrarea era sub forma unui balcon jos, cu balustradă metalică, ce împrejmuia pe trei laturi un living mare, gen studio. A patra latură conținea un șemineu uriaș și două uși. În șemineu ardea focul. Balconul era tapetat cu rafturi de cărți și, din loc în loc, erau piedestaluri cu sculpturi lucitoare, parcă din metal.

Am coborât trei trepte în partea centrală a livingului. Covorul aproape mă gâdilă la glezne. Era acolo un pian de concert, cu capacul închis. Pe un colț al lui stătea o vază argintie înaltă, pe o bucată de catifea de culoarea piersicii, și în vază era un singur trandafir galben. Încăperea era plină de mobile frumoase, calde, multe perne pe podea, unele cu ciucuri aurii și altele simple. Era o cameră cochetă, dacă nu erai pretențios. Într-un colț umbrit se vedea un divan acoperit cu damasc, ca o canapea din biroul unui agent de casting. Era genul de încăpere în care oamenii șed turcește și sorb absint prin cuburi de zahăr și discută cu voci pițigăiate, afectate, iar uneori doar scâncesc. Era o cameră în care orice se putea întâmpla, singurul lucru exclus fiind munca.

Domnul Lindsay Marriott s-a aranjat în curbura pianului, s-a aplecat să miroasă trandafirul galben, apoi a deschis o tabacheră franțuzească de email și a aprins o țigaretă maronie lungă, cu vârf aurit. Eu m-am așezat într-un fotoliu roz, sperând să nu las urme pe el. Mi-am aprins un Camel, am suflat fumul pe nas și m-am uitat la o piesă de metal negru de pe un stativ. Reprezenta o curbă plină și netedă, cu o despicătură superficială în ea și două proeminențe. M-am chiorât la ea. Marriott a observat asta.

– O piesă interesantă, a zis el nepăsător, am cumpărat-o abia ieri. *Spiritul zorilor,* de Asta Dial.

– Credeam că e *Doi negi pe un popou,* de Klopstein, am zis.

Chipul domnului Lindsay Marriott arăta ca și când ar fi înghițit o albină. Cu un oarecare efort, și-a redresat trăsăturile.

– Ai un simț al umorului cam straniu, a observat el.

– Nu straniu, am zis. Doar neinhibat.

– Da, a făcut el foarte rece. Da... desigur. Nu mă îndoiesc... Ei bine, motivul pentru care am vrut să ne întâlnim este, la drept vorbind, unul foarte banal. Aproape că nu merita să te chem până aici. În seara asta mă voi întâlni cu doi indivizi cărora le voi da niște bani. Mă gândeam că n-ar strica să am pe cineva alături. Porți pistol?

– Uneori. Da, am răspuns. M-am uitat la gropița din bărbia lui lată, cărnoasă. Ai fi putut pierde o pietricică în ea.

– N-aș vrea să-l ai la tine. Nu-i deloc vorba de așa ceva. E o tranzacție strict de afaceri.

– N-am tras aproape niciodată în cineva, am spus. E o chestiune de șantaj?

El s-a încruntat.

– Categoric, nu. Nu am obiceiul să le dau oamenilor motive de șantaj.

– Li se întâmplă și celor mai simpatici oameni. Aș putea spune că mai ales celor mai simpatici oameni.

El a fluturat țigara în aer. Ochii săi albastru-verzui erau întru câtva meditativi, însă buzele-i zâmbeau. Genul de zâmbet care se potrivește cu un laț de mătase.

A mai pufăit de câteva ori și și-a lăsat capul pe spate. Aceasta i-a accentuat liniile ferme și moi ale gâtului. Ochii i-au coborât încet și m-a studiat.

– Mă întâlnesc cu oamenii aceștia – cel mai probabil – într-un loc destul de retras. Nu știu încă unde. Aștept un telefon prin care să mi se dea amănuntele. Trebuie să fiu pregătit să plec imediat. Nu va fi foarte departe de aici. Aceasta e înțelegerea.

– Vă ocupați de tranzacția aceasta de ceva timp?

– De trei sau patru zile, la drept vorbind.

– Ați amânat destul de mult chestiunea unui bodyguard.

S-a gândit câteva clipe. A scuturat scrum negru din vârful țigaretei.

– Așa e. Mi-a venit greu să mă hotărăsc. Ar fi mai bine pentru mine să merg singur, deși nu mi s-a spus pe șleau să vin neînsoțit. Pe de altă parte, nu prea am stofă de erou.

– Persoanele acelea vă știu din vedere, nu?

– Nu... nu sunt sigur. Voi avea asupra mea o sumă mare de bani, și nu e vorba de banii mei. Acționez în numele unei prietene. Desigur, n-ar trebui să mă simt îndreptățit să-i las din mână.

Mi-am stins țigara, m-am lăsat pe spate în fotoliul roz și am început să mă joc cu degetele.

– Câți bani... și pentru ce sunt?

– Păi, de fapt... Afișa acum un zâmbet îndeajuns de afabil, însă mie tot nu-mi plăcea. Nu pot vorbi despre asta.

– Vreți doar să vă însoțesc și să vă țin pălăria?

I-a tresărit mâna și scrumul i-a căzut pe manșeta albă. S-a scuturat și s-a uitat în jos.

– Regret, dar nu-mi place stilul tău, a mărturisit el, vorbind pițigăiat.

– S-a mai plâns lumea de asta, am zis. Totuși, nimic nu pare să ajute. Haideți să studiem puțin problema. Vreți un bodyguard, dar fără ca el să poarte armă. Vreți un ajutor, fără ca el să știe ce

trebuie să facă. Vreți să-mi risc pielea fără a ști de ce sau pentru ce sau care este riscul. Ce oferiți în schimb?

– Nu m-am gândit încă la asta.

Pomeții lui erau de un roșu întunecat.

– Credeți că vă puteți gândi?

S-a lăsat în față grațios și a zâmbit printre dinți.

– Ce ai zice de un pumn zdravăn în nas?

Am rânjit, m-am ridicat în picioare și mi-am pus pălăria pe cap. Am pornit, călcând pe covor, către ușa din față, dar nu foarte grăbit.

Vocea lui s-a răstit în urma mea.

– Îți ofer o sută de dolari pentru câteva ore din timpul tău. Dacă asta nu-i de ajuns, spune. Nu există riscuri. Niște bijuterii au fost luate de la o prietenă a mea în timpul unui jaf... iar eu le răscumpăr. Stai jos și nu mai fi așa sensibil.

M-am întors la fotoliul roz și m-am așezat la loc.

– Bine, am zis. Să auzim povestea.

Ne-am scrutat reciproc zece secunde bătute pe muchie.

– Ai auzit vreodată de jadul Fei Tsui? a întrebat el pe un ton blând și și-a mai aprins o țigaretă.

– Nu.

– E singurul jad cu adevărat valoros. Celelalte au și ele o anumită valoare intrinsecă, însă cel mai des valoarea lor rezidă în măiestria cu care au fost lucrate. Fei Tsui e valoros în sine. Toate filoanele cunoscute au fost epuizate cu sute de ani în urmă. O prietenă a mea deține un colier cu șaizeci de mărgele a aproximativ șase carate fiecare, tăiate în chip complicat. Valorează optzeci sau nouăzeci de mii de dolari. Guvernul chinez deține unul ceva mai mare, evaluat la o sută douăzeci și cinci de mii. Colierul prietenei mele a fost furat în timpul unui jaf, acum câteva nopți. Eu eram

de față, însă n-am putut face nimic. O condusesem pe prietena mea la o petrecere de seară și, mai târziu, la Trocadero, și ne întorceam de acolo acasă la ea. O mașină ne-a lovit aripa dreaptă și a oprit, m-am gândit eu, pentru ca șoferul să-și ceară scuze. În schimb, a urmat un jaf foarte rapid și bine calculat. Trei sau patru oameni; eu am văzut de fapt doar doi, dar sunt sigur că încă unul a rămas în mașină, la volan, și mi s-a părut că-l întrevăd pe un al patrulea în oglinda retrovizoare. Prietena mea purta colierul de jad. L-au luat, plus două inele și o brățară. Cel care părea a fi șeful a inspectat obiectele aparent fără grabă la lumina unei lanterne. Apoi a înapoiat un inel și a spus că asta ne va da o idee despre genul de oameni cu care aveam de-a face și să așteptăm un telefon înainte să ne adresăm poliției sau companiei de asigurări. Așa că le-am urmat instrucțiunile. Sigur, se întâmplă multe lucruri de genul acesta. Păstrezi secretul și achiți răscumpărarea, sau nu-ți mai vezi niciodată bijuteriile. Dacă sunt asigurate, poate nu te interesează, dar dacă se întâmplă să fie piese rare, preferi să achiți răscumpărarea.

Am încuviințat din cap.

– Iar colierul acesta de jad nu-i ceva ce poți cumpăra zilnic.

Blondul și-a plimbat un deget pe suprafața lucioasă a pianului, cu o expresie visătoare, ca și când atingerea lucrurilor netede i-ar fi făcut plăcere.

– Într-adevăr. E de neînlocuit. N-ar fi trebuit ca prietena mea să-l poarte – atunci sau oricând altcândva. Numai că e genul de femeie neastâmpărată. Celelalte bijuterii erau valoroase, dar comune.

– Îhî. Cât achiți?

– Opt mii de dolari. Ieftin ca braga. Însă dacă prietena mea nu poate cumpăra unul asemănător, înseamnă că nici jefuitorii nu-l pot vinde foarte ușor. Probabil că toți cei din branșă l-ar recunoaște, în toată țara.

– Prietena asta a dumneavoastră... are un nume?

– Prefer să nu-l pomenesc în acest moment.

– Care sunt aranjamentele?

S-a uitat la mine lung, cu ochii lui palizi. Mi se părea puțin speriat, însă nu-l cunoșteam foarte bine. Poate era mahmur. Mâna în care ținea țigareta nu izbutea să stea locului.

– Negociem prin telefon de câteva zile – prin mine. Totul e stabilit, mai puțin momentul și locul întâlnirii. Va fi cândva în seara asta. Acum aștept un telefon în acest sens. Nu va fi foarte departe, spun ei, și eu trebuie să fiu pregătit să plec imediat. Asta, cred că pentru a nu putea aranja o interceptare. Din partea poliției, vreau să zic.

– Îhî. Banii sunt însemnați? Presupun că *sunt* bani?

– Peșin, desigur. Bancnote de douăzeci de dolari. Nu, de ce să fie însemnați?

– Se poate face în așa fel încât doar cu lumină neagră să fie detectat. Fără motiv – doar că poliției îi place să spargă găștile astea – dacă pot obține un dram de cooperare. O parte din bani ar putea apărea asupra unui tip cu antecedente.

Blondul și-a încrețit gânditor fruntea.

– Mă tem că nu știu ce este lumina neagră.

– Ultraviolete. Fac anumite cerneluri metalice să strălucească în întuneric. Aș putea face eu asta.

– Regret, dar nu prea mai avem timp acum, a spus el tăios.

– Acesta-i unul dintre lucrurile care mă îngrijorează.

– De ce?

– De ce m-ați sunat abia în după-amiaza asta. De ce m-ați ales pe mine. Cine v-a vorbit despre mine?

A râs. Râsul lui era cam copilăresc, însă amintea de un copil nu foarte mic.

– Ei, sincer să fiu, trebuie să-ți mărturisesc că ți-am ales numele la întâmplare, din cartea de telefon. Vezi tu, nu aveam de gând să iau pe cineva cu mine. Apoi, în după-amiaza asta am început să mă întreb de ce nu.

Mi-am aprins încă o țigară și i-am privit mușchii gâtului.

– Care este planul?

Și-a depărtat mâinile.

– Doar de a merge unde mi se spune, a preda pachetul cu bani și a primi înapoi colierul de jad.

– Îhî.

– Am impresia că-ți place expresia asta.

– Ce expresie?

– Îhî.

– Eu unde voi sta – pe bancheta din spate a mașinii?

– Așa cred. E o mașină mare. Te-ai putea ascunde ușor pe banchetă.

– Ascultă, am rostit încet. Ai de gând să mergi cu mine ascuns în mașină, spre o destinație pe care urmează să o afli la telefon cândva în această seară. Vei avea opt mii de dolari asupra ta și cu ei trebuie să răscumperi un colier de jad care valorează de zece sau douăsprezece ori mai mulți bani. Ceea ce vei primi va fi probabil un pachet pe care nu vei avea voie să-l deschizi – asta dacă primești totuși ceva. La fel de probabil e că oamenii aceia vor lua banii, îi vor număra într-un alt loc și îți vor trimite prin poștă colierul, dacă se simt mărinimoși. Nimic nu-i poate împiedica să te tragă pe sfoară. În mod categoric, nimic din ce aș putea face eu nu i-ar împiedica. Sunt niște tâlhari. Sunt duri. S-ar putea chiar să te pocnească în cap – nu tare – destul cât să te scoată din scenă până când se fac nevăzuți.

– Păi, sincer să fiu, mă tem puțin de așa ceva, a zis el pe un ton scăzut și și-a ferit privirea. Presupun că, de fapt, de aceea voiam să fie cineva cu mine.

– Ți-au băgat lanterna în față în timpul jafului?

El a clătinat din cap.

– Nu contează. Au avut destule ocazii să se informeze cu privire la voi de atunci. Probabil că oricum știau totul dinainte. Operațiunile astea sunt pregătite. Le pregătesc așa cum un dentist pregătește un dinte pentru a-l îmbrăca în aur. Ieși des cu doamna aceasta?

– Păi... nu rareori, a zis el rigid.

– Căsătorită?

– Fii atent aici, s-a răstit el. Ce-ar fi s-o lăsăm pe doamnă pe dinafară?

– Bine, am spus. Dar cu cât știu mai multe, cu atât calc în mai puține strâchini. Ar trebui să nici nu mă amestec în treaba asta, Marriott. Chiar așa ar trebui. Dacă băieții nu sunt puși pe fapte mari, n-ai nevoie de mine. Dacă sunt, eu nu pot face nimic în privința asta.

– Nu vreau decât tovărășia ta, a sărit el.

Am ridicat din umeri și am depărtat mâinile.

– Fie... Dar eu conduc și țin banii. Și tu te vei ascunde în spate. Avem cam aceeași înălțime. Dacă apar întrebări, o să le spunem adevărul. N-avem nimic de pierdut cu asta.

– Nu.

Și-a mușcat buza.

– Primesc o sută de dolari pentru a nu face nimic. Dacă e s-o încaseze cineva, eu ar trebui să fiu acela.

Blondul s-a încruntat și a clătinat din cap, dar după un timp destul de lung chipul i s-a luminat încet și a zâmbit.

– Foarte bine, a zis ușurel. Nu cred că are mare importanță. Vom fi împreună. Te tentează un strop de brandy?

– Îhî. Și poate-mi aduci și ăia o sută de verzișori. Îmi place să pipăi bani.

S-a îndepărtat ca un dansator, cu trupul aproape nemișcat de la brâu în sus.

Când era cât pe ce să iasă, a sunat telefonul. Era într-un alcov mic în care se ajungea din living, un spațiu luat din balcon. Nu era însă apelul pe care îl aștepta. Marriott vorbea prea afectuos.

S-a întors după un timp, cu aceleași mișcări de dans, cu o sticlă de Martell și cinci bancnote foșnitoare de douăzeci de dolari. Asta făcea să fie o seară bună – până atunci.

9

În casă era o tăcere absolută. Undeva departe, se auzea ceva ce putea fi sunetul valurilor sau al mașinilor care goneau pe autostradă, ori al vântului care sufla printre pini. Am stat acolo și l-am ascultat și m-am gândit lung și intens.

Telefonul a sunat de patru ori în următoarea oră și jumătate. Apelul important a venit la zece și opt minute. Marriott a vorbit scurt, cu o voce joasă, a pus receptorul în furcă fără zgomot și s-a ridicat cu o mișcare ușoară. Părea tras la față. Se schimbase în haine închise la culoare. S-a întors încet în cameră și și-a turnat o porție zdravănă într-un pahar de brandy. L-a ridicat un moment la lumină cu un straniu zâmbet trist, a amestecat o dată lichidul iute și și-a lăsat capul pe spate pentru a și-l turna pe gât.

– Ei... totul e aranjat, Marlowe. Ești pregătit?

– Sunt de când a început seara. Unde mergem?

– Într-un loc numit Purissima Canyon.

– N-am auzit niciodată de el.

– O să iau o hartă.

A luat una și a întins-o repede și lumina i-a clipit în părul lucios când s-a aplecat deasupra ei. Apoi a arătat cu degetul. Locul era unul dintre multele canioane din apropierea bulevardului de la poalele muntelui care coteşte către oraș dinspre autostrada de coastă, la nord de Bay City. Aveam o vagă idee unde se afla, dar nimic altceva. Părea a fi la capătul unei străzi numite Camino de la Costa.

– E la mai puțin de douăsprezece minute de aici, a zis Marriott imediat. Ar fi bine să ne mișcăm. Avem doar douăzeci de minute la dispoziție.

Mi-a dat o haină de culoare deschisă, care mă transforma într-o țintă ușoară. Mi se potrivea binișor. Mi-am pus pălăria mea. Aveam o armă la subraț, dar lui nu-i spusesem de ea.

Cât mi-am pus haina pe mine, el a continuat să vorbească pe un ton ușor, agitat, și să mute dintr-o mână în alta plicul gros care conținea cei opt mii de dolari.

– Purissima Canyon are un soi de terasă dreaptă la capătul dinspre noi, se spune. E despărțit de drum printr-un gard alb de șipci, dar te poți strecura printre ele. Un drum de pământ coboară șerpuind până într-o groapă mică și acolo trebuie să așteptăm noi, cu farurile stinse. Nu sunt case în jur.

– Noi?

– Păi, vreau să spun „eu“ – teoretic.

– O!

Mi-a înmânat plicul. L-am desfăcut și m-am uitat înăuntru. Erau bani, sigur că da, un teanc uriaș de bancnote. Nu le-am numărat.

Le-am prins la loc cu banda elastică și am îndesat pachetul în interiorul hainei mele. Aproape că mi-a înfundat o coastă.

Ne-am dus la ușă și Marriott a stins toate becurile. A deschis precaut ușa din față și-a tras cu ochiul afară, la aerul înceţoșat. Am ieșit și am coborât scara spiralată, atacată de sarea marină, până la nivelul străzii și la garaj.

Era puțin ceață, așa cum este întotdeauna acolo noaptea. A trebuit să acționez ștergătoarele de parbriz pentru o vreme.

Uriașa mașină de producție străină se conducea singură, însă am ținut de volan de dragul aparenței.

Vreme de două minute, am tot mers în opturi pe versantul muntelui, după care am ieșit chiar lângă cafeneaua de la stradă. Am înțeles atunci de ce Marriott îmi spusese să urc scările. Aș fi putut străbate străzile acelea încâlcite ore la rând fără a ajunge nicăieri, exact ca o râmă într-o cutie de momeală.

Pe autostradă, luminile mașinilor alcătuiau o rază aproape solidă în ambele direcții. Trailere mari rulau spre nord huruind; erau împodobite cu ghirlande galbene și verzi. După trei minute astfel petrecute, am virat spre continent, lângă o benzinărie mare, și am urmat drumul sinuos de la baza muntelui. S-a făcut liniște. Era singurătate și venea miros de alge și de salvie sălbatică dinspre dealuri. Câte o fereastră galbenă atârna ici și colo, de una singură, ca o ultimă portocală. Mașinile treceau, împroșcând caldarâmul cu lumină albă, rece, apoi se pierdeau în întuneric, torcând. Fuioare de ceață se țineau după stelele de pe cer.

Marriott s-a aplecat în față de pe bancheta întunecată din spate și a spus:

– Luminile alea din dreapta sunt de la Belvedere Beach Club. Următorul canion este Las Pulgas și cel de după el este Purissima. O să virăm la dreapta pe culmea celei de-a doua coline.

Vorbea cu o voce joasă, încordată.

Am mormăit și mi-am văzut mai departe de condus.

– Ține capul jos, i-am spus peste umăr. Poate suntem supravegheați pe tot traseul. Mașina asta iese în evidență ca moluștele la un picnic în Iowa. S-ar putea ca băieților să nu le convină că ți-ai adus dădacă.

Am coborât într-o groapă la capătul apropiat al unui canion, apoi am urcat și, după o vreme, am coborât și am urcat din nou. Atunci, vocea încordată a lui Marriott mi-a spus în ureche:

– Următoarea stradă pe dreapta. Casa cu foișor pătrat. Trage lângă ea.

– Nu tu i-ai ajutat să aleagă locul acesta, nu-i așa?

– Deloc, a spus și a râs sugrumat. Se întâmplă doar să cunosc bine canioanele astea.

Am întors mașina la dreapta, pe lângă o uriașă casă pe colț, cu un foișor alb pătrat, placat în partea de sus cu bucăți rotunde de marmură. Farurile au luminat o clipă un indicator rutier pe care scria „Camino de la Costa". Am alunecat de-a lungul unui bulevard larg, mărginit cu stâlpi electrici neterminați și trotuare năpădite de buruieni. Visul unui dezvoltator imobiliar își dăduse obștescul sfârșit acolo. Greierii cântau și broaștele orăcăiau în întunericul din spatele trotuarelor luxuriante. Atât era de silențioasă mașina lui Marriott.

Se vedea câte o casă pe cvartal, apoi una la două cvartale și pe urmă nicio casă. O fereastră sau două erau încă luminate, însă oamenii din părțile acelea păreau să se ducă la culcare odată cu găinile. Apoi bulevardul pavat s-a terminat brusc într-un drum de pământ tasat, la fel de tare ca betonul pe vreme uscată. Drumul de pământ s-a îngustat și a coborât încet la vale, între ziduri de tufișuri. Luminile de la Belvedere Beach Club atârnau în aer

la dreapta și departe, în față, se întrezărea licărit de apă mișcătoare. Mirosul acru de salvie umplea noaptea. Apoi o barieră vopsită în alb s-a profilat de-a curmezișul drumului de pământ și Marriott mi-a vorbit din nou lângă umăr.

– Nu cred că poți trece de ea, a zis. Spațiul nu pare destul de mare.

Am oprit motorul silențios, am redus puterea farurilor și am rămas acolo, ascultând. Nimic. Am stins farurile și am coborât din mașină. Greierii s-au oprit din cântat. Pentru scurt timp, tăcerea a fost atât de adâncă, încât am putut auzi sunetul de pneuri pe autostrada de la baza versantului, la distanță de un kilometru și jumătate. Apoi, unul câte unul, greierii și-au reluat vociferările, până când au acaparat noaptea cu totul.

– Stai aici. Mă duc jos să arunc o privire, am șoptit spre spatele mașinii.

Am atins tocul pistolului de sub haină și am mers înainte. Era mai mult loc între tufișuri și capătul barierei albe decât mi se păruse din mașină. Cineva culcase ierburile la pământ și erau urme de roți. Probabil adolescenți care veneau acolo să se mozolească în nopțile călduroase. Am trecut pe lângă barieră. Drumul cobora și făcea o curbă. Jos era întuneric și un sunet vag, îndepărtat, de mare. Și luminile mașinilor de pe autostradă. Am mers mai departe. Drumul se termina într-o vâlcea mică, înconjurată complet de tufișuri. Era goală. Nu părea să existe altă cale de acces acolo în afară de cea pe care venisem eu. Am rămas pe loc, în liniște, și am ascultat.

Minutele s-au scurs încet, însă am continuat să aștept un sunet nou. Nu s-a auzit niciunul. Aparent, eram singur-singurel în vâlceaua aceea.

Am îndreptat privirea spre clubul luminat de pe plajă. De la geamurile lui de sus, un om care se bucura de un ultim pahar pe

ziua aceea probabil că putea supraveghea locul binișor. Putea vedea o mașină când venea și când pleca, cine cobora din ea, dacă era un grup de oameni sau un singur individ. Când stai într-o încăpere întunecată cu un ultim pahar în mână, poți vedea mult mai multe amănunte decât ai crede că este posibil.

M-am întors, intenționând să urc dealul înapoi. De la rădăcina unui tufiș, un greier cântă destul de tare ca să mă facă să tresar. Am urcat pe după curbă și am trecut de bariera albă. Tot nimic. Mașina neagră strălucea vag pe un fundal gri, aflat la granița dintre întuneric și lumină. M-am apropiat de ea și am pus un picior pe treapta din dreptul scaunului șoferului.

– Pare a fi doar un exercițiu, am spus cu voce joasă, dar destul de tare ca Marriott să mă audă de pe bancheta mașinii. Ca să vadă dacă asculți ordinele.

Pe banchetă am sesizat o mișcare ușoară, dar blondul n-a răspuns. Mi-am continuat strădania de a vedea și altceva în afară de tufișuri.

Oricine o fi fost, a avut țintă perfectă spre ceafa mea. După aceea m-am gândit că poate am auzit șuieratul unui ciomag. Poate că întotdeauna gândești așa – după aceea.

10

– Patru minute, a spus vocea. Cinci, poate șase. Trebuie să se fi mișcat repede și fără zgomot. N-a scos nici măcar un țipăt.

Am deschis ochii și m-am uitat prin ceață la o stea rece. Eram întins pe spate. Îmi era rău. Vocea a spus:

– Poate că a durat ceva mai mult. Poate chiar opt minute, una peste alta. Trebuie că au stat ascunși în tufișuri, chiar acolo unde

s-a oprit mașina. Tipul s-a speriat ușor. Probabil i-au îndreptat o lumină mică spre față și el a leșinat – de frică, pur și simplu. Panseluța!

S-a lăsat tăcerea. M-am ridicat într-un genunchi. Durerea m-a săgetat din creștetul capului până la glezne.

– Atunci, unul dintre ei a urcat în mașină, a spus vocea, și a așteptat să te întorci. Ceilalți s-au ascuns la loc. Trebuie să-și fi dat seama că tipul se va teme să vină singur. Sau ceva din vocea lui le-a trezit suspiciunea, atunci când au vorbit cu el la telefon.

Mi-am găsit echilibrul, sprijinindu-mă în podul palmelor, ascultând.

– Mda, cam așa s-au desfășurat lucrurile, a zis vocea.

Era vocea mea. Vorbeam cu mine însumi, revenindu-mi în simțiri. Încercam să descâlcesc situația la nivel subconștient.

– Taci din gură, tăntălăule, am spus și am renunțat la discuția cu mine însumi.

În depărtare, tors de motoare; mai aproape, cântec de greieri și straniul *ee-ee-ee* alungit al brotacilor. Nu credeam că-mi vor mai plăcea vreodată sunetele acestea.

Am luat o mână de pe sol și am încercat să scutur de pe ea seva urât mirositoare de salvie, apoi am șters-o de haină. Frumoasă lucrătură, pentru o sută de dolari. Mâna s-a dus iute la buzunarul interior al jachetei. Nici urmă de plic, desigur. Mâna s-a dus iute la interiorul sacoului. Portmoneul era încă la locul lui. M-am întrebat dacă suta de dolari o mai fi în el. Probabil că nu. Simțeam ceva greu lipit de coastele mele din stânga. Pistolul din tocul de umăr.

Ăsta era un gest frumos. Îmi lăsaseră arma. Un gest frumos de un fel sau altul – ca închiderea ochilor unui om după ce l-ai înjunghiat.

Mi-am pipăit ceafa. Încă aveam pălăria pe cap. Am dat-o jos, nu fără disconfort, și am pipăit țeasta de dedesubt. O țeastă bună și bătrână, o aveam de mult timp. Era nițel moale acum, nițel umflată și mai mult decât nițel sensibilă. Dar scăpasem ușor. Pălăria ajutase. Încă-mi mai puteam folosi tigva. O mai puteam folosi cel puțin încă un an.

Am pus mâna dreaptă înapoi pe pământ și am ridicat-o pe cea stângă. Am răsucit-o până am putut vedea ceasul de la încheietură. Cadranul iluminat arăta 10.56, dacă vederea mea era bună.

Apelul venise la 10.08. Marriott vorbise poate două minute. Ne mai trebuiseră alte patru ca să ieșim din casă. Timpul trece foarte încet atunci când chiar faci ceva. Adică, poți executa o mulțime de acțiuni în foarte puține minute. Oare asta vreau să spun? Ce naiba-mi pasă mie ce vreau să spun? Bine, oameni mai breji ca mine au spus mai puțin de atât. Ei, ce vreau să spun e că ora era, să zicem, 10.15. Locul se afla la douăsprezece minute distanță. Deci 10.27. Am coborât din mașină, m-am dus în vâlcea, am pierdut cel mult opt minute frecând menta și m-am întors să mă dezmierde cineva pe creștet. 10.35. Un minut, să zicem, ca să cad și să dau cu fața de pământ. Fiindcă am dat cu fața de el, m-am zgâriat pe bărbie. Doare. Mă simt zgâriat. De aceea știu că e zgâriată. Nu, n-o pot vedea. E bărbia mea și știu dacă e zgâriată sau nu. Poate vrei să sugerezi ceva. Bine, taci și lasă-mă să gândesc. Unde eram?...

Ceasul arăta 10.56 seara. Asta însemna că zăcusem fără cunoștință douăzeci de minute.

Un somn de douăzeci de minute. Doar o moțăială. În acest timp, mi-au scăpat jefuitorii și am pierdut opt mii de dolari. Ei, de ce nu? În douăzeci de minute poți să scufunzi un vas de luptă, să dobori trei sau patru avioane, să ții o dublă execuție. Poți să

mori, să te căsătorești, să fii concediat și să-ți găsești alt serviciu, să ți se extragă un dinte, să ți se scoată amigdalele. În douăzeci de minute, te poți trezi dimineața. Poți lua un pahar cu apă la un club de noapte – poate.

Un somn de douăzeci de minute. Ăsta e un timp lung. Mai ales într-o noapte răcoroasă, afară. Am început să tremur.

Eram tot în genunchi. Mirosul de salvie începea să mă sâcâie. Și seva lipicioasă din care albinele sălbatice își fac mierea. Mierea e dulce, mult prea dulce. Mi s-a întors stomacul. Am strâns tare din dinți și abia am izbutit să-mi reprim senzația de vomă. Broboane de transpirație rece îmi împodobeau fruntea, și cu toate astea tremuram. M-am ridicat într-un picior, apoi în amândouă, m-am îndreptat, clătinându-mă puțin. Mă simțeam ca un picior amputat.

M-am întors încet. Mașina dispăruse. Drumul de pământ se întindea gol, urcând pe costișa lină a dealului către strada pavată, capătul lui Camino de la Costa. La stânga, bariera de șipci vopsite în alb ieșea în evidență în întuneric. Dincolo de zidul jos de tufișuri, strălucirea palidă de pe cer probabil că era a luminilor din Bay City. Iar mai încolo, în dreapta, erau luminile de la Belvedere Club.

M-am dus în locul în care fusese mașina. Am scos o lanternă-stilou din buzunar și am îndreptat raza ei mică spre sol. Era humă roșie, foarte tare pe timp de secetă, însă atunci nu era secetă. În aer plutea o ceață ușoară și o bună parte din umezeală se lăsase pe pământ, astfel încât să se vadă locul unde stătuse mașina. Deslușeam, foarte vag, urmele pneurilor Vogue grele, cu zece straturi. Am îndreptat lanterna spre ele și m-am aplecat și durerea mi-a străpuns capul. Am pornit pe urme. Mergeau drept înainte vreo duzină de pași, apoi virau la stânga. Nu se întorceau. Mergeau către spațiul de la capătul stâng al barierei. După aceea le-am pierdut.

M-am dus la barieră și am îndreptat lanternuța spre tufișuri. Crenguțe rupte de curând. Am trecut prin locul gol, ajungând pe drumul sinuos. Pământul era moale și acolo. Alte urme de pneuri grele. Le-am urmat, am luat curba și m-am trezit la marginea vâlcelei înconjurate de tufișuri.

Acolo era, sigur; ornamentele cromate și vopseaua lucioasă sclipeau chiar și în întuneric, iar sticla roșie a stopurilor din spate reflecta lumina lanternei. Acolo era, tăcută, în beznă, cu toate portierele închise. M-am apropiat de ea încet, scrâșnind din dinți la fiecare pas. Am deschis o portieră din spate și am îndreptat raza spre interior. Gol. Și locurile din față erau goale. Motorul era oprit. Cheia atârna în contact pe un lanț subțire. Nici urmă de tapiserie ruptă, nici de sticlă zgâriată, nici de sânge, nici de cadavre. Totul frumos ordonat. Am închis portiera și am înconjurat meticulos mașina, căutând un semn și negăsind niciunul.

Un sunet m-a făcut să încremenesc.

Un motor turat dincolo de bariera de verdeață. N-am sărit mai mult de un pas. Lanterna din mâna mea s-a stins. Un pistol mi s-a strecurat în mână de unul singur. Apoi raze de faruri au urcat către cer și au coborât la loc. După sunet, motorul era al unei mașini mici. Avea tonul acela satisfăcut pe care îl favorizează umezeala din aer.

Farurile au mai coborât puțin și lumina lor s-a intensificat. O mașină venea de după curba drumului de pământ. A venit două treimi din distanță și s-a oprit. Raza unei lanterne s-a aprins și s-a plimbat până într-o parte, a rămas nemișcată un moment și s-a stins. Mașina a coborât dealul. Eu am scos pistolul din buzunar și m-am ghemuit în spatele mașinii lui Marriott.

Un coupé mic fără formă sau culoare deosebite a intrat ușurel în vâlcea și s-a întors astfel încât farurile lui au măturat sedanul

de la un capăt la celălalt. Eu am lăsat degrabă capul jos. Lumina a trecut pe deasupra mea ca o sabie. Coupé-ul s-a oprit. Motorul a tăcut. Farurile s-au stins. Liniște. Apoi o portieră s-a deschis și un picior ușor a atins solul. Liniște din nou. Până și greierii tăceau. O rază de lumină a brăzdat întunericul pe jos, paralel cu pământul și la doar câțiva centimetri de el. Raza s-a plimbat, iar mie mi-a fost imposibil să-mi trag gleznele din calea ei la timp. Raza s-a oprit pe picioarele mele. Liniște. Raza a urcat și a măturat iarăși capota.

Apoi un râs. Era un râs de fată. Încordat, vibrant ca o coardă de mandolină. Un sunet ciudat în locul acela. Raza albă a luminat iarăși sub mașină și s-a oprit pe picioarele mele.

Vocea a spus, nu tocmai pițigăiat:

– În regulă. Ieși de acolo cu mâinile în aer și cât se poate de goale. Te-am prins.

Nu m-am clintit.

Lumina a tremurat puțin, ca și când mâna care ținea lanterna ar fi tremurat. S-a plimbat încet pe capotă din nou. Vocea m-a înjunghiat iar.

– Ascultă, străinule. Am în mână o armă automată. Știu să trag pe linie dreaptă. Ambele picioare îți sunt vulnerabile. Ce mai aștepți?

– Las-o jos... altfel ți-o zbor din mână cu un glonț! am mârâit.

Vocea mea suna ca atunci când cineva smulge șipci dintr-un coteț de găini.

– O... un gentleman aprig.

Se simțea un tremur în glas, un tremur plăcut la auz. Apoi vocea s-a oțărât din nou.

– Ieși? Număr până la trei. Gândește-te la alternativa pe care o ai – douăsprezece cartușe grase, poate șaisprezece. O să te doară picioarele. Iar oasele gleznei se refac abia după ani și ani, iar uneori nu se refac deloc...

M-am îndreptat încet și m-am uitat în raza lanternei.

– Și eu vorbesc prea mult când sunt speriat, am spus.

– Nu... nu te mai mișca un centimetru! Cine ești?

Am ocolit mașina prin față, mergând spre ea. Când eram la aproape doi metri de silueta subțire și întunecată din spatele lanternei, m-am oprit. Raza era în continuare îndreptată spre mine.

– Rămâi pe loc, s-a răstit fata cu furie, după ce eu mă oprisem. Cine ești?

– Să-ți văd pistolul.

Ea l-a ridicat în față, la lumină. Era îndreptat spre stomacul meu. Era un pistolaș, semăna cu un Colt mic, automat, pentru buzunarul de la vestă.

– O, aia, am spus. Jucăria aia. Nu conține nici zece gloanțe. Conține șase. E un simplu pistolaș, o armă pentru fluturi. Se împușcă fluturii cu el. Rușine să-ți fie că ai mințit cu bună știință.

– Ești nebun?

– Eu? Am fost ciomăgit de un hoț. Poate că oi fi nițel într-o doagă.

– Aia... aia e mașina ta?

– Nu.

– Cine ești?

– Ce căutai acolo cu lanterna?

– Am înțeles. Întrebările le pui tu. Chestie macho. Mă uitam la un bărbat.

– Are cumva păr blond, în valuri?

– Acum, nu, a spus ea încet. Poate c-a avut, cândva.

Asta m-a indispus. Mă luase cumva pe neașteptate.

– Nu l-am văzut, am spus cu jumătate de gură. Am urmărit dârele de roți cu o lanternă pe deal în jos. E grav rănit?

Am mai făcut un pas către ea. Pistolașul a sărit spre mine și lanterna a rămas pe poziție.

– Ușurel, a spus ea pe un ton scăzut. Foarte ușurel. Prietenul tău e mort.

Am rămas tăcut un moment. Apoi am spus:

– Bine, să mergem să-l vedem.

– Să stăm mai bine aici și să nu ne mișcăm și tu să-mi spui cine ești și ce s-a întâmplat.

Vocea era răspicată. Nu se simțea teamă în ea. Era serioasă.

– Marlowe. Philip Marlowe. Detectiv. Particular.

– Asta e identitatea ta – dacă spui adevărul. Dovedește-o.

– Acum îmi voi scoate portofelul.

– Nu prea cred. Lasă mâinile unde sunt acum. Trecem pentru moment peste dovadă. Care-i povestea ta?

– Omul acela s-ar putea să nu fie mort.

– Ba e mort-copt. Cu creierii pe față. Povestea, domnule. Și grăbește-te.

– Cum am spus, s-ar putea să nu fie mort. Mergem să ne uităm.

Am înaintat cu un pas.

– Dacă te miști, te fac ciur! a țipat ea.

Am dus celălalt picior înainte. Lanterna a tresărit puțin. Cred că și ea a făcut un pas în spate.

– Își asumi niște riscuri cam mari, domnule, a zis ea încet. Bine, dă-i drumul și eu voi veni după tine. Nu pari a fi sănătos. De n-ar fi fost asta...

– M-ai fi împușcat. Am fost ciomăgit. Asta întotdeauna îmi subliniază puțin cearcănele.

– Frumos simț al umorului – ca un doctor de morgă, s-a tânguit ea.

M-am întors cu spatele la lanternă și aceasta a luminat imediat terenul în fața mea. Am trecut pe lângă micul coupé, o mașinuță banală, curată și lucioasă în lumina diafană a stelelor.

Am mers mai departe pe drumul de pământ, pe după curbă. Pașii erau aproape în urma mea și lanterna mă ghida. Acum, nu se mai auzea nimic de nicăieri, cu excepția pașilor noștri și a respirației fetei. Pe a mea nu o auzeam.

11

La jumătatea urcușului, m-am uitat în dreapta și i-am zărit piciorul. Fata a întors lanterna. Atunci l-am văzut cu totul. Ar fi trebuit să-l văd când am coborât, însă eram îndoit de spate, cum mă uitam atent în pământ cu lanterna-stilou, încercând să depistez urmele de roți cu ajutorul unei raze de lumină de mărimea unui bănuț.

– Dă-mi lanterna, am spus și am întins mâna în spate.

Ea mi-a pus-o în palmă, fără un cuvânt. M-am lăsat într-un genunchi. Am simțit pământul rece și umed prin pantaloni.

Bărbatul zăcea pe spate la rădăcina unui tufiș, în poziția aceea chircită care înseamnă mereu același lucru. Chipul lui era un chip pe care nu-l mai văzusem niciodată. Părul îi era plin de sânge, închis de la culoare din cauza aceasta, frumoasa lui frizură blondă era încâlcită și năclăită de sânge și de o altă substanță vâscoasă, gri, ca un mâl primordial.

Fata din spatele meu respira greu, dar nu spuse nimic. Eu am ținut lumina pe chipul lui. Fusese bătut măr. O mână era aruncată departe de corp, într-un gest împietrit, cu degetele strânse. Haina era pe jumătate răsucită sub corp, ca și când el s-ar fi rostogolit din cădere. Picioarele-i erau încrucișate. La colțul gurii se vedea un firișor negru, ca uleiul ars.

– Ține lumina îndreptată spre el, am spus, dându-i lanterna înapoi. Dacă nu te îngrețoșează.

Ea mi-a luat-o și a ținut-o fără o vorbă, a ținut-o nemișcată ca un agent de la omucideri cu experiență. Eu am scos din nou stiloul-lanternă și am început să-i scotocesc prin buzunare, încercând să nu-l mișc din loc.

– N-ar trebui să faci asta, m-a avertizat ea cu glas încordat. N-ar trebui să-l atingi până când nu vine poliția.

– Așa e, am recunoscut. Nici băieții din patrulă n-ar trebui să-l atingă până când nu vin cei de la laborator, care nici ei n-ar trebui să-l atingă până ce nu-l vede medicul legist și fotografii nu l-au pozat și cel de la prelevări amprente nu și-a făcut treaba. Și știi cât ar putea să dureze asta aici? Vreo două ore.

– Bine, a zis ea. Se pare că ai întotdeauna dreptate. Oi fi fix genul ăla de persoană. Probabil că cineva îl ura tare rău, ca să-i strivească țeasta în felul ăsta.

– Nu cred că a fost o animozitate personală, am mormăit. Unora pur și simplu le place să strivească țeste.

– Ținând cont de faptul că nu știu despre ce e vorba, n-am cum să-mi spun părerea, a rostit ea cu țâfnă.

I-am scotocit prin haine. Într-un buzunar al pantalonilor avea niște mărunțiș și ceva bancnote, în celălalt – un portchei din piele și un cuțitaș. Buzunarul stâng de la șold conținea un portact mic cu alte bancnote, carduri de asigurare, un permis de conducere, două chitanțe. În interiorul hainei, un pix auriu prins de buzunar, două batiste subțiri, albe și catifelate ca prima ninsoare. Apoi tabachera din email din care îl văzusem scoțându-și țigaretele maro cu vârf aurit. Erau sud-americane, din Montevideo. Iar în celălalt buzunar interior era o a doua tabacheră pe care n-o mai văzusem înainte. Era din mătase brodată, cu un dragon pe fiecare parte,

cu ramă din imitație de baga atât de subțire, încât era aproape inexistentă. Am deschis-o și ochii mi-au căzut peste trei țigarete rusești mari, prinse cu o bandă elastică. Am ciupit una. Păreau vechi și uscate. Aveau filtrele goale pe dinăuntru.

– El fuma din celelalte, am spus peste umăr. Astea trebuie să fi fost pentru o prietenă. Precis era genul de tip care are multe prietene.

Fata stătea aplecată, respirându-mi acum pe ceafă.

– Nu l-ai cunoscut?

– L-am întâlnit abia în seara asta. M-a angajat ca bodyguard.

– Halal bodyguard!

N-am răspuns.

– Îmi pare rău, a șoptit ea. Sigur, nu cunosc detaliile situației. Crezi că alea ar putea fi jointuri? Pot să mă uit?

I-am înmânat tabachera brodată.

– Am cunoscut odată un tip care fuma jointuri, a zis ea. Trei whisky-uri mari și trei pipe cu marijuana și-ți trebuia o rangă ca să-l desprinzi de pe candelabru.

– Ține lumina în loc.

A urmat o pauză adâncă. Apoi a vorbit din nou.

– Îmi pare rău.

Mi-a dat tabachera înapoi și eu am strecurat-o la loc în buzunarul mortului. Asta părea să fie tot. Nu dovedea decât că nu fusese „curățat".

M-am ridicat și am scos portmoneul meu. Cele cinci bancnote de douăzeci erau încă în el.

– Băieți de mare clasă, am spus. Au luat doar banii cu valoare mare.

Raza lanternei începea să coboare spre pământ. Mi-am pus portmoneul la loc, mi-am vârât lanternuța în buzunar și am întins

brusc mâna spre pistolașul pe care ea încă îl ținea în aceeași mână cu lanterna. Fata a scăpat lanterna, dar eu am pus mâna pe armă. A pășit iute în spate și m-am întins în jos, după lanternă. Am îndreptat lumina spre chipul ei un moment, apoi am stins-o.

– Nu era nevoie să fii așa dur, a spus, înfigând mâinile în buzunarele unei haine lungi și aspre, cu umeri umflați. Nu credeam că tu l-ai ucis.

Îmi plăcea calmul vocii ei. Îmi plăcea tupeul ei. Am stat în întuneric, față în față, fără a spune nimic preț de un moment. Vedeam tufișurile în lumina de pe cer.

I-am aprins lanterna în față și ea a clipit. Era un chip mic, cu trăsături precise și vibrante, și cu ochi mari. Un chip cu osatură proeminentă, delicată ca o vioară de Cremona. Un chip foarte frumos.

– Ai păr roșcat, am observat. Pari de origine irlandeză.

– Și mă cheamă Riordan. Și ce dacă? Stinge lanterna. Nu e roșcat, e castaniu.

Am stins-o.

– Care e numele tău de botez?

– Anne. Iar tu-mi poți spune Annie.

– Ce cauți aici?

– Uneori, noaptea, ies să mă plimb cu mașina. N-am astâmpăr. Locuiesc singură. Sunt orfană. Cunosc zona asta ca pe o carte. Întâmplarea a făcut să trec pe aici și să observ o lumină licărind în vâlcea. Mi s-a părut că e puțin cam prea răcoare pentru un cuplu de tineri amorezi. Plus că ei nu folosesc lanterne, nu-i așa?

– Eu n-am folosit niciodată. Ți-ai asumat un mare risc, domnișoară Riordan.

– Mi se pare că același lucru l-am spus despre tine. Aveam un pistol. Nu-mi era teamă. Nu există nicio lege care să ne interzică să coborâm acolo.

– Îhî. Doar legea autoconservării. Poftim. Nu-i noaptea potrivită să fac pe deșteptul. Presupun că ai permis pentru pistolul ăsta.

I l-am întins cu mânerul în față. Ea l-a luat și l-a îndesat în buzunar.

– Ciudat ce curioși pot fi oamenii, nu-i așa? Eu scriu uneori. Articole de fond.

– Câștigi ceva bani din asta?

– Foarte puțini, fir-ar! Ce căutai, de fapt, în buzunarele lui?

– Nimic deosebit. Îmi place mie să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Aveam opt mii de dolari cu care urma să răscumpărăm niște bijuterii furate de la o doamnă. Am fost jefuiți. De ce l-au ucis, nu știu. Nu mi-a lăsat impresia unui om care răspunde la forță cu forța. Și nici n-am auzit să fi avut loc o luptă. Eu eram jos în vâlcea atunci când a fost atacat. El era în mașină, sus. Trebuia să coborâm cu ea în vâlcea, dar nu părea să fie loc de trecere pentru mașină, fără să o zgâriem. Așa că eu am coborât pe jos și, cât eram acolo, ei trebuie că l-au atacat. Apoi unul dintre ei s-a ascuns în mașină și m-a luat prin surprindere. Eu credeam, desigur, că acolo era tot el.

– Asta te scuză cât de cât, a zis ea.

– De la început a fost ceva aiurea în treaba asta. Am simțit. Dar aveam nevoie de bani. Acum, trebuie să merg la poliție și să-mi iau perdaful. Nu mă duci tu până la Montemar Vista? Acolo mi-am lăsat mașina. Acolo locuia el.

– Sigur. Dar n-ar trebui să rămână cineva cu el? Ai putea lua mașina mea – sau m-aș putea duce eu să sun la poliție.

M-am uitat la cadranul ceasului de mână. Brațele ușor fosforescente spuneau că se apropia miezul nopții.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu știu de ce nu. Pur și simplu, așa simt. Mă voi descurca singur.

Ea n-a spus nimic. Am coborât înapoi dealul și am urcat în mașinuța ei; ea a pornit, a ieșit de acolo fără faruri, a urcat iarăși dealul și a trecut ușurel pe lângă barieră. După un cvartal, a aprins farurile.

Mă durea capul. N-am schimbat o vorbă până când am ajuns în dreptul primei case, pe partea pavată a străzii. Atunci, ea a spus:

– Ai nevoie de o băutură. Ce zici să mergem la mine și să te servesc cu una? Poți suna la poliție de acolo. Oricum, trebuie să vină din West Los Angeles. Aici nu este decât un post de pompieri.

– Mergi până pe coastă. Mă descurc singur.

– Dar de ce? Nu mă tem de ei. Povestea mea te-ar putea ajuta.

– N-am nevoie de ajutor. Trebuie să mă gândesc. Vreau să fiu singur o vreme.

– Eu... Bine, a făcut ea.

A scos un sunet nedefinit din gât și a virat pe bulevard. Am ajuns la stația de benzină de pe coastă și am cotit la nord spre Montemar Vista și spre cafeneaua de acolo. Era luminată ca un pachebot de lux. Fata a tras la bordură și eu am coborât și am rămas locului, ținând portiera.

Am desprins o carte de vizită din portmoneu și i-am dat-o.

– Într-o zi poate că vei avea nevoie de o mână forte, am spus. Dă-mi de veste. Dar nu mă chema dacă e vorba de muncă intelectuală.

Ea a lovit volanul cu cartea de vizită și a zis încet:

– Mă vei găsi în cartea de telefon pentru Bay City, 25th Street, nr. 819. Vino și dă-mi o medalie de tinichea fiindcă-mi văd de treburile mele. Cred că încă ești amețit de la lovitura primită la cap.

A întors abil mașina pe autostradă și eu am privit cum luminile gemene ale stopurilor dispăreau în întuneric.

Am trecut pe sub arcadă și pe lângă cafenea. Am ajuns în parcare și am urcat în mașină. Un bar era drept în fața mea și eu tremuram din nou. Mi se părea însă mai inteligent să intru în secția de poliție din West Los Angeles așa cum am făcut-o douăzeci de minute mai târziu, zgribulit ca o mâță udă și verde ca dosul unei bancnote noi de un dolar.

12

Trecuse o oră și jumătate. Cadavrul fusese luat, terenul cercetat și eu îmi spusesem povestea de trei sau patru ori. Ședeam, patru la număr, în biroul căpitanului din tura de zi de la secția West Los Angeles. În clădire era liniște, cu excepția unui bețiv dintr-o celulă, care urla mereu ca din gură de șarpe, așteptând să ajungă în zori la tribunalul din centru.

Un bec puternic arunca o lumină albă, necruțătoare, pe suprafața plată a mesei pe care erau împrăștiate lucrurile scoase din buzunarele lui Lindsay Marriott, lucruri ce păreau acum la fel de moarte și de stinghere ca proprietarul lor. Bărbatul care stătea în fața mea, de cealaltă parte a mesei, se numea Randall și era de la Divizia Principală Omucideri, Los Angeles. Era un om slab și tăcut de cincizeci de ani, cu păr cenușiu-cremos neted, ochi reci, gesturi distante. Purta o cravată roșu-închis cu pete negre, care continuau să tresară în fața ochilor mei. În spatele lui, dincolo de conul de lumină, doi bărbați vânjoși stăteau în postură de bodyguarzi, fiecare urmărindu-mi câte o ureche.

Am răsucit o țigară între degete și am aprins-o și nu mi-a plăcut gustul ei. Am stat și am privit-o cum ardea. Mă simțeam ca de optzeci de ani și într-o rapidă degenerare.

Randall a zis cu răceală:

– Cu cât spui mai mult povestea asta, cu atât sună mai prostesc. Marriott ducea negocieri de zile întregi, fără îndoială, despre răscumpărarea asta și pe urmă, cu doar câteva ore înaintea întâlnirii decisive, sună un necunoscut și-l angajează să meargă cu el ca bodyguard.

– Nu tocmai ca bodyguard, am intervenit. Nici nu i-am spus că sunt înarmat. Doar ca însoțitor.

– De unde a auzit de tine?

– La început a spus că de la un prieten comun. Apoi că mi-a găsit numele în cartea de telefon.

Randall a scotocit printre lucrurile de pe masă și a cules un cartonaș alb cu aerul că atinge ceva nu foarte curat. L-a împins pe tăblia mesei.

– Avea cartea ta de vizită.

Am aruncat o privire la ea. Provenea din portactul lui, împreună cu alte câteva cărți de vizită pe care nu mă sinchisisem să le examinez acolo, în vâlceaua din canionul Purissima. Era a mea, categoric. Și, pentru un om ca Marriott, era cam murdară. Avea o pată rotundă la un colț.

– Sigur, am spus. Le împart în stânga și-n dreapta ori de câte ori mi se ivește ocazia. Normal.

– Marriott te-a lăsat să porți tu banii, a spus Randall. Opt mii de dolari. Ce suflet încrezător era!

Am tras din țigară și am suflat fumul spre tavan. Lumina îmi rănea ochii. Mă durea moalele capului.

– Nu am cei opt mii de dolari, am spus. Scuze.

– Nu. N-ai fi aici, dacă ai avea banii. Sau ai fi?

Era un rânjet rece pe chipul lui acum, dar părea artificial.

– Sunt în stare să fac multe pentru opt mii de dolari, am zis. Dar dacă aș vrea să omor un om cu o bâtă, nu l-aș lovi decât de cel mult două ori – în moalele capului.

A încuviințat ușor. Unul dintre agenții din spatele lui a scuipat în coșul de gunoi.

– Ăsta-i unul dintre elementele dubioase. Pare o treabă de amator, dar sigur că exact asta ar putea fi intenția. Banii nu erau ai lui Marriott, nu-i așa?

– Nu știu. Mi-a rămas impresia că nu, dar nu e decât o impresie. N-a vrut să-mi spună cine e doamna din discuție.

– Nu știm nimic despre Marriott – încă, rosti Randall încet. Cred că e cel puțin posibil să fi vrut să fure cei opt mii de dolari.

– Hă?

Mă simțeam surprins. Probabil că așa și arătam. Nimic nu s-a schimbat pe chipul neted al lui Randall.

– Ai numărat banii?

– Sigur că nu. Mi-a dat un pachet. Erau bani în el și păreau a fi mulți. El a zis că sunt opt mii. De ce să fi vrut să-i fure de la mine, când el oricum îi avea înainte să intru eu în scenă?

Randall s-a uitat la un colț al tavanului și și-a coborât colțurile buzelor. A ridicat din umeri.

– Mergi puțin în urmă, m-a poftit. Cineva i-a jefuit pe Marriott și pe o doamnă și a luat un colier de jad și alte chestii, iar mai târziu s-a oferit să le vândă înapoi pe o sumă aparent mică, ținând cont de presupusa lor valoare. Marriott urma să se ocupe de răscumpărare. S-a gândit să o facă singur și nu știm dacă jefuitorii i-au cerut asta ferm. De regulă, în cazuri de genul ăsta, răufăcătorii sunt cam năzuroși. Dar Marriott evident a decis că e-n regulă să

te ia cu el. Amândoi credeați că aveți de-a face cu o gașcă organizată, care va juca după regulile tagmei ei. Marriott era speriat. Asta era ceva cât se poate de normal. Voia companie. Tu ai fost compania. Dar ești un necunoscut pentru el, doar un nume pe o carte de vizită pe care a primit-o de la cineva care, spune el, este un prieten comun. Apoi, în ultimul minut, Marriott se hotărăște să-ți ceară să duci tu banii și să porți tratativele, în timp ce el se ascunde în mașină. Tu zici că asta a fost ideea ta, însă e posibil ca el să fi sperat c-o vei sugera și, dacă n-ai fi făcut-o, ar fi venit el însuși cu ideea.

– Nu i-a plăcut, la început, am replicat.

Randall a ridicat iarăși din umeri.

– S-a prefăcut că nu-i place ideea – dar a acceptat-o. Așa că, în sfârșit, primește un telefon și porniți amândoi spre un loc descris de el. Toate informațiile acestea vin de la Marriott. Tu nu știi dinainte nimic. Când ajungi acolo, nu pare a fi nimeni în preajmă. Ar trebui să cobori cu mașina în vâlcea, dar aparent nu este loc destul pentru automobilul de mari dimensiuni. Chiar nu era, întrucât mașina a fost grav zgâriată pe partea stângă. Așa că te dai jos și mergi la pas în vâlcea, nu vezi și nu auzi nimic, aștepți câteva minute, te întorci la mașină și, atunci, cineva dinăuntru te lovește în moalele capului. Acum, presupunând că Marriott voia banii aceia și urmărea să te facă pe tine țapul ispășitor – n-ar fi acționat oare exact așa cum a făcut-o?

– Extraordinară teorie, am zis. Marriott m-a lovit, a luat banii, apoi l-au apucat remușcările și și-a dat în cap de să-i zboare creierii, după ce înainte a îngropat banii sub un tufiș.

Randall m-a privit inexpresiv.

– Desigur, a avut un complice. Urma ca amândoi să fiți scoși din circulație, iar complicele să o șteargă cu banii. Doar că acesta

l-a trădat pe Marriott, ucigându-l. Pe tine n-a fost nevoie să te omoare, pentru că nu-l cunoșteai.

M-am uitat la el cu admirație și mi-am stins țigara într-o scrumieră de lemn care odată fusese căptușită cu sticlă, dar acum nu mai era.

– Se potrivește cu faptele – atât cât le cunoaștem noi, rosti Randall calm. Nu-i mai aiurea decât orice altă teorie pe care am putea-o avansa în acest moment.

– Nu se potrivește cu un fapt, totuși – acela că am fost lovit din mașină, nu-i așa? Asta m-ar face să suspectez că Marriott m-a lovit – alte variante neexistând. Deși nu l-am suspectat după ce a fost ucis.

– Modul în care ai fost lovit se potrivește cel mai bine, a ripostat Randall. Tu nu i-ai spus lui Marriott că ești înarmat, dar el se poate să fi văzut umflătura de la subrațul tău, sau măcar să fi bănuit că ai o armă. În acest caz, ar fi vrut să te lovească atunci când nu te așteptai la nimic. Și tu chiar nu te așteptai să fii lovit de cineva de pe bancheta din spate a mașinii.

– Bine, am spus. Ai câștigat. E o teorie bună, atâta vreme cât presupunem că banii nu erau ai lui Marriott și că urmărea să-i fure și că avea un complice. Așadar, planul lui a fost ca amândoi să ne trezim cu cucuie în cap și să constatăm lipsa banilor, să ne spunem „asta e“, iar eu să plec acasă și să dau totul uitării. Așa se încheie lucrurile? Adică, așa se aștepta el să se încheie? Trebuia doar să i se pară convingător și lui, nu?

Randall a zâmbit strâmb.

– Nici mie nu-mi place. E doar o încercare. Se potrivește cu faptele – atât cât le cunosc eu, adică nu foarte bine.

– Nu știm destule cât să ne apucăm să teoretizăm, am zis. De ce să nu presupunem că spunea adevărul și că, poate, l-a recunoscut pe unul dintre jefuitori?

– Spui că n-ai auzit niciun zgomot de luptă, niciun strigăt?

– N-am auzit. Dar trebuie să fi fost prins repede de gât. Ori a fost prea speriat ca să strige atunci când l-au atacat. Să spunem că ne urmăreau din tufișuri și că m-au văzut când am coborât dealul. Am mers destul de departe, să știi. Vreo treizeci de metri buni. Ei s-au dus să se uite în mașină și l-au văzut pe Marriott. Cineva i-a pus o armă în față și l-a obligat să coboare în liniște. Apoi l-au culcat la pământ cu o lovitură de bâtă. Însă ceva ce a spus el, sau felul în care s-a uitat, i-a făcut să creadă că a recunoscut pe cineva.

– Pe întuneric?

– Da, am spus. Așa ceva trebuie să se fi întâmplat. Unele voci îți rămân fixate în minte. Până și pe întuneric poți recunoaște un om.

Randall a clătinat din cap.

– Dacă a fost o bandă organizată de hoți de bijuterii, n-ar fi ucis fără să fie provocați.

S-a oprit deodată și peste ochi i s-a lăsat o ceață. A închis foarte încet gura, strâns. Îi venise o idee.

– Jaf, a zis el.

Eu am încuviințat din cap.

– Asta mi se pare o idee.

– Mai e un lucru, a continuat el. Cum ai ajuns aici?

– Am venit cu mașina mea.

– Unde era mașina ta?

– La Montemar Visa, în parcarea de lângă cafeneaua de acolo.

S-a uitat la mine cufundat în gânduri. Cei doi agenți din spatele lui mă priveau cu suspiciune. Bețivul din celulă a încercat să chiuie, dar vocea i s-a spart și asta l-a descurajat. A început să plângă.

– Am mers pe jos până la autostradă, am explicat. Am oprit o mașină. Conducea o fată și era singură. A oprit și m-a dus până acolo.

– O fată, a repetat Randall. Era noaptea târziu, pe un drum necirculat, și a oprit.

– Mda. Unele mai fac și asta. N-am apucat s-o cunosc bine, dar părea de treabă.

M-am uitat fix la ei, știind că nu mă credeau și întrebându-mă de ce mințeam.

– Era o mașină mică, am urmat. Un Chevvy coupé. N-am reținut numărul de înmatriculare.

– Hmm, n-a reținut numărul de înmatriculare, a făcut unul dintre agenți și a scuipat iarăși în coșul de gunoi.

Randall s-a lăsat în față și m-a studiat cu băgare de seamă.

– Dacă ascunzi ceva în ideea de a lucra tu însuți la cazul ăsta, ca să-ți faci nițică publicitate, în locul tău m-aș da bătut, Marlowe. Nu-mi plac toate amănuntele poveștii tale și am să-ți acord restul nopții ca să te mai gândești. Mâine, probabil că-ți voi cere o mărturie sub jurământ. Până atunci, îngăduie-mi să-ți vând un pont. Aceasta e o crimă și e treaba poliției și nu avem nevoie de ajutorul tău, chiar dacă ar fi de folos. Tot ce vrem de la tine sunt faptele. Pricepi?

– Sigur. Pot să mă duc acasă acum? Nu mă simt prea bine.

– Poți să te duci acasă acum.

Privirea lui era de gheață.

M-am ridicat și am pornit spre ușă într-o liniște mormântală. După ce am făcut patru pași, Randall și-a dres glasul și a spus cu nepăsare:

– O, încă un lucrușor. Ai observat cumva ce țigări fuma Marriott?

M-am întors.

– Da. Din cele maro. Sud-americane, într-o tabacheră franțuzească de email.

S-a aplecat în față și a împins tabachera din mătase brodată din maldărul de nimicuri de pe masă, și apoi a tras-o către el.

– Pe asta ai văzut-o?

– Sigur. Tocmai mă uitam la ea.

– Vreau să zic, în seara asta, mai devreme.

– Cred că da, am răspuns. Zăcea pe undeva. De ce?

– N-ai scotocit cadavrul?

– Bine, am spus. Da, l-am căutat în buzunare. Asta era într-unul dintre ele. Îmi pare rău. Curiozitate profesională, atâta tot. N-am deranjat nimic. La urma urmei, era clientul meu.

Randall a luat cu ambele mâini tabachera brodată și a deschis-o. S-a uitat în ea. Era goală. Cele trei țigarete dispăruseră.

Am strâns tare din dinți și mi-am păstrat mina obosită. N-a fost ușor.

– L-ai văzut fumând vreo țigară din asta?

– Nu.

Randall a încuviințat cu detașare.

– E goală, cum vezi. Dar era în buzunarul lui. E puțin praf în ea. O să cer examinarea lui la microscop. Nu sunt sigur, dar ceva îmi spune că este marijuana.

– Dacă a fumat din alea, aș zice că a fumat vreo două astă-seară. Avea nevoie de ceva care să-l destindă.

Randall a închis încet tabachera și-a împins-o din fața sa.

– Asta-i tot, a spus. Ai grijă ce mai faci.

Am ieșit.

Afară, ceața se risipise și stelele luminau la fel de tare ca niște stele artificiale de crom pe un cer de catifea neagră. Am condus cu viteză. Aveam mare nevoie de o băutură și barurile erau închise.

13

M-am trezit la ora nouă, am băut trei cești de cafea neagră, mi-am oblojit moalele capului cu apă cu gheață și am citit cele două ziare de dimineață care-mi fuseseră aruncate în pragul ușii. Era un paragraf și ceva despre Moose Malloy, în secțiunea a doua, însă Nulty nu-i pomenise numele. Despre Lindsay Marriott nu era nimic, decât dacă nu apărea la pagina de societate.

M-am îmbrăcat și am îmbucat două ouă moi și am băut a patra ceașcă de cafea, apoi m-am privit în oglindă. Încă aveam cearcăne sub ochi. Tocmai deschisesem ușa ca să plec, când a sunat telefonul.

Era Nulty. Părea oțărât.

– Marlowe?

– Mda. L-ai prins?

– O, sigur. L-am prins. S-a întrerupt ca să pufnească. La granița cu Ventura, cum am spus. Mamă, ce distracție a fost! Doi metri înălțime, mare cât un batardou, în drum spre Frisco pentru a se duce la bâlci. Avea cinci sticle de pileală pe scaunul din față al mașinii închiriate și bea dintr-o a șasea în timp ce conducea liniștit cu o sută zece la oră. N-a fost nevoie decât de doi polițai districtuali înarmați cu pistoale și bastoane ca să-l reținem.

A făcut o pauză și eu am cochetat cu câteva replici caustice, dar niciuna nu părea amuzantă în acel moment. Nulty a continuat:

– S-a luat la harță cu polițaii și când pe aceștia i-a furat somnul de oboseală, el a smuls o portieră a mașinii, a aruncat radioul în șanț, a destupat o nouă sticlă de pileală și s-a culcat și el. După un timp, băieții și-au revenit în simțiri și l-au snopit cu bastoanele peste cap vreo zece minute înainte ca omul nostru să simtă ceva. După ce a început să se resimtă în urma loviturilor, l-au

încătușat. A fost ușor. Îl avem la răcoare acum, conducere sub influența alcoolului, ultraj și opunere la arestare, două capete de acuzare, distrugere de bunuri oficiale, încercare de evadare din custodie, atac soldat cu răni ușoare, deranjarea liniștii publice și staționare pe o autostradă statală. Distracție, nu-i așa?

– Care-i cioaca? am întrebat. Nu mi-ai spus toate astea doar ca să te fudulești.

– Era alt tip, a zis Nulty printre dinți. Pe găliganul ăsta-l cheamă Stoyanoffsky și locuiește în Hemet și tocmai a fost pus pe liber de pe șantierul de la tunelul San Jack, unde era terasier. Are soție și patru plozi. Măiculiță, da' știu că doamna-i cătrănită. Tu ce ai mai aflat despre Malloy?

– Nimic. Mă doare capul.

– Când ai prilejul să-ți iei puțin timp liber...

– Nu prea cred, am spus. Mersi, oricum. Când se judecă pricina negroteiului?

– Ce te freacă pe tine grija? a pufnit Nulty și a închis.

Am mers pe Hollywood Boulevard, am oprit mașina în parcarea de lângă clădire și am urcat la etajul meu. Am deschis ușa meschinei săli de recepție, pe care o las întotdeauna descuiată, în caz că vine un client dispus să aștepte.

Domnișoara Anne Riordan a ridicat privirea dintr-o revistă și mi-a adresat un zâmbet.

Purta un taior maroniu cu un pulover alb, pe gât, pe dedesubt. La lumina zilei, părul ei era de un castaniu pur și pe el purta o pălărie cu cupolă de mărimea unui pahar de whisky și un bor pe care ai fi putut înfășura hainele de spălat pentru o săptămână întreagă. O purta înclinată într-un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade, astfel încât marginea borului aproape că-i

atingea umărul. În ciuda acestui lucru, aspectul general era unul de eleganță. Sau poate tocmai de aceea.

Avea în jur de douăzeci și opt de ani și o frunte mai îngustă și mai înaltă decât se consideră că ar fi elegant. Nasul ei era mic și semeț, buza de sus nițel prea lungă și gura cu o notă prea mare. Ochii-i erau de un gri-albăstrui cu tonuri aurii. Avea un zâmbet frumos. Arăta ca și când ar fi dormit bine. Era un chip atrăgător, un chip care îți poate plăcea, cu timpul. Era frumușică, dar nu într-atât încât să fii mereu în defensivă atunci când ieși cu ea în oraș.

– Nu știam precis ce orar de funcționare ai, a spus ea. Așa că am așteptat. Înțeleg că secretara ta nu vine astăzi la serviciu.

– Nu am secretară.

Am străbătut încăperea și am descuiat ușa interioară, apoi am cuplat soneria de la ușa principală.

– Să intrăm în salonul meu de meditație.

A luat-o înaintea mea, lăsând după ea o aromă ușoară de santal sec, și s-a oprit, uitându-se la cele cinci fișete verzi, la covorul roșu-rugină ros, la mobilierul prăfuit și la perdelele din plasă nu foarte curate.

– Aș spune că ai nevoie de cineva care să răspundă la telefon, a zis ea. Și care, din când în când, să trimită perdelele la curățat.

– Le trimit eu însumi de Sfântul Swithin[1]. Ia loc. Poate-mi scapă câteva angajamente neimportante. Și o groază de femeiuști. Economisesc bani.

– Înțeleg, a zis ea cu sfială și a așezat cu grijă o geantă mare de velur pe colțul mesei cu tăblie de sticlă. S-a lăsat pe spate și a luat

[1] 15 iulie, sărbătoare religioasă specifică Angliei, când se spune că poți prevesti vremea din următoarele patruzeci de zile în funcție de condițiile climatice din acea zi (n. tr.).

o țigară dintre ale mele. Eu mi-am ars degetul cu un chibrit de hârtie, aprinzându-l pentru ea.

A suflat un evantai de fum și a zâmbit prin el. Frumoși dinți, cam mari.

– Probabil nu te așteptai să mă revezi atât de curând. Cum ți-e capul?

– Destul de rău. Nu, nu mă așteptam.

– Au fost amabili polițiștii cu tine?

– Cam așa cum sunt de obicei.

– Nu te rețin de la ceva important, nu-i așa?

– Nu.

– Chiar și așa, nu cred că te bucuri prea tare să mă vezi.

Am umplut o pipă și m-am întins după cutia cu chibrituri de hârtie. Am aprins pipa fără grabă. Ea a privit într-un mod aprobator. Fumătorii de pipă sunt oameni integri. Avea să fie dezamăgită de mine.

– Am încercat să nu te implic și pe tine, am spus. Nu știu exact de ce. Oricum, asta nu mai e treaba mea. Mi-am încasat pedeapsa noaptea trecută și m-am culcat cu ajutorul unei sticle de tărie, iar acum cazul aparține poliției: am fost prevenit să las totul baltă.

– Motivul pentru care nu m-ai implicat, a rostit ea cu calm, este acela că nu credeai că polițiștii vor crede că azi-noapte am ajuns în vâlceaua aceea mânată doar de o simplă curiozitate. Ar fi bănuit vreun motiv ascuns și m-ar fi descusut până la epuizare.

– De unde știi că eu n-am gândit același lucru?

– Polițiștii sunt doar simpli oameni, a zis ea fără nicio noimă.

– Așa-și începe cariera, am auzit și eu.

– O... ești cinic în dimineața asta. S-a uitat de jur împrejur prin birou cu o privire degajată, dar atentă. Te descurci binișor aici? Financiar, vreau să zic. Adică, faci destui bani – cu genul ăsta de mobilă?

Am mormăit.

– Sau ar trebui să-ncerc să-mi văd de treburile mele și să nu pun întrebări impertinente?

– Ai reușit, dacă ai încerca?

– Acum suntem în aceeași oală. Spune-mi, de ce m-ai protejat noaptea trecută? Să fie pentru că am păr roșcat și o figură frumoasă?

N-am spus nimic.

– Să încercăm altă variantă, a reluat veselă. Ți-ar plăcea să știi cui îi aparținea colierul acela de jad?

Simțeam că-mi împietresc trăsăturile feței. M-am gândit intens, însă n-am putut să-mi amintesc. Apoi, dintr-odată, am reușit. Nu rostisem un cuvânt în prezența ei despre colierul de jad.

M-am întins după chibrituri și mi-am reaprins pipa.

– Nu foarte tare, am răspuns. De ce?

– Pentru că eu știu.

– Îhî.

– Ce faci când ești într-o dispoziție limbută – miști mult din degetele de la picioare?

– Bine, am mormăit. Ai venit aici să-mi spui. Dă-i drumul și spune-mi.

Ochii ei albaștri s-au căscat și, preț de un moment, mi s-a părut că păreau puțin umezi. Și-a prins buza de jos între dinți și a ținut-o așa cât timp s-a uitat țintă la masă. Apoi a ridicat din umeri, și-a eliberat buza și mi-a zâmbit afabil.

– O, știu bine că nu-s decât o pacoste de femeiușcă băgăcioasă. Dar am ceva de ogar în mine. Tata a fost polițai. Îl chema Cliff Riordan și a fost șeful poliției din Bay City vreme de șapte ani. Bănuiesc că asta e explicația.

– Cred că-mi amintesc. Ce i s-a întâmplat?

– A fost concediat. I-a frânt sufletul. O gașcă de cartofori conduși de un om pe nume Laird Brunette și-a ales un primar. Așa că l-au pus pe tata la conducerea Biroului de Înregistrare și Identificare, care, în Bay City, e mare cam cât un săculeț de ceai. Tata și-a prezentat demisia, a bătut drumurile vreo doi ani, apoi a murit. Și mama a murit la scurt timp după el. Așa că de doi ani sunt singură pe lume.

– Îmi pare rău, am spus.

Și-a stins țigara. Nu avea deloc urme de ruj pe ea.

– Singurul motiv pentru care te plictisesc cu asta este că mie mi-e ușor să mă înțeleg cu polițiștii. Presupun că ar fi trebuit să-ți spun asta azi-noapte. Așa că-n dimineața aceasta am aflat cine răspunde de caz și m-am dus în vizită la el. La început, s-a arătat puțin cătrănit pe tine.

– Nu face nimic, am zis. Dacă i-aș fi spus adevărul în toate cele, oricum nu m-ar fi crezut. Mi-ar fi frecat doar ridichea.

Ea părea rănită. M-am ridicat și am deschis cealaltă fereastră. Zgomotul traficului venea în valuri dinspre bulevard, ca greața. Mă simțeam jalnic. Am deschis sertarul adânc al mesei, am scos sticla de serviciu și mi-am turnat o dușcă.

Domnișoara Riordan m-a privit dezaprobator. Nu mai eram un om integru. N-a spus însă nimic. Am băut paharul și am pus sticla la loc și m-am așezat.

– Nu m-ai servit și pe mine, a observat ea cu răceală.

– Scuze. Nu-i decât ora unsprezece sau nici atât. Nu credeam că ești genul.

A îngustat din ochi.

– Ăsta e un compliment?

– În anturajul meu, da.

Ea s-a gândit la spusele mele. Nu însemna nimic pentru ea. Nu însemna nimic nici pentru mine, dacă mă gândeam puțin. Dar paharul băut mă făcea să mă simt mult mai bine.

S-a aplecat în față și a mângâiat încet cu mănușile sticla de pe masă.

– Nu vrei cumva să angajezi o asistentă? Nici dacă te-ar costa o vorbă bună din an în Paști?

– Nu.

Ea a aprobat din cap.

– Mă gândeam eu că n-o să vrei. Ar fi mai bine, atunci, să-ți dau informația și să plec acasă.

N-am spus nimic. Mi-am aprins din nou pipa. Asta te face să pari gânditor chiar și atunci când nu gândești.

– Înainte de orice, mi-a trecut prin minte că un colier de jad ca acela ar fi o piesă de muzeu și ar fi bine cunoscut, a zis ea.

Am ținut chibritul în aer, încă arzând, uitându-mă la flacără cum mi se apropia de degete. Apoi l-am stins și l-am lăsat să cadă în scrumieră și am spus:

– Dar eu nu ți-am zis nimic de un colier de jad.

– Nu, dar mi-a zis locotenentul Randall.

– Cineva ar trebui să-i coasă gura.

– Îl cunoștea pe tata. Am promis să nu spun nimănui.

– Dar îmi spui mie, acum.

– Tu deja știai, prostuțule.

Mâna i-a sărit imediat în sus, ca și când ar fi vrut să-i acopere gura, dar s-a oprit la jumătatea drumului și a căzut înapoi încet, ochii ei lărgindu-se. A fost o prefăcătorie reușită, însă eu știam despre ea un lucru care i-a stricat performanța.

– *Știai*, nu?

A rostit cuvintele în șoaptă, conspirativ.

– Credeam că era vorba de diamante. O brățară, o pereche de cercei, un pandantiv, trei inele, dintre care unul cu smaralde.

– Nu-i comic, a făcut ea. Nici pe departe.

– Jad Fei Tsui. Foarte rar. Mărgele incrustate cam de șase carate bucata, șaizeci la număr. În valoare totală de opt mii de dolari.

– Ce ochi căprui frumoși ai! m-a complimentat ea. Și te crezi un dur.

– Ei, cui îi aparține și tu cum ai aflat asta?

– Am aflat foarte simplu. M-am gândit că cel mai bun bijutier din oraș trebuie să știe, așa că m-am dus și l-am întrebat pe managerul de la Block's. I-am spus că sunt scriitoare și că vreau să scriu un articol despre pietrele de jad rare – știi povestea.

– Și el te-a crezut, văzându-ți părul roșcovan și figura frumoasă.

Ea s-a înroșit evident, până la tâmple.

– Păi, mi-a spus, asta contează. Îi aparține unei doamne bogate care locuiește în Bay City, pe o proprietate din canion. Doamna Lewis Lockridge Grayle. Soțul ei e bancher de investiții sau așa ceva, incredibil de bogat, cu o avere estimată la aproximativ douăzeci de milioane. Deținea cândva un post de radio în Beverly Hills, postul KFDK, și doamna Grayle lucra acolo. S-a căsătorit cu ea acum cinci ani. E o blondă răpitoare. Domnul Grayle e în vârstă, pământiu, stă acasă și ia calomel în vreme ce doamna Grayle iese în oraș și se distrează.

– Managerul ăsta de la Block's, am spus. E un ins umblat.

– O, n-am aflat toate astea de la el, prostuțule. Ci doar despre colier. Restul am aflat de la Giddy Gertie Arbogast.

Am vârât mâna în sertarul adânc și am scos iarăși sticla de serviciu.

– Sper că n-o să-ți dai arama pe față ca un detectiv din aceia bețivi! a făcut ea, temătoare.

– De ce nu? Aceia rezolvă întotdeauna cazurile fără ca măcar să transpire. Continuă-ți povestea.

– Giddy Gertie este redactorul pe teme sociale de la *Chronicle*. Îl cunosc de ani de zile. Cântărește nouăzeci de kilograme și poartă o mustață à la Hitler. Mi-a arătat dosarul lui de presă asupra soților Grayle. Uite.

A băgat mâna în geantă și a așezat o fotografie pe masă, un instantaneu lucios de doisprezece pe șapte și jumătate.

Era o blondă. O blondă capabilă să facă un episcop să tragă un șut într-un vitraliu. Purta haine de stradă ce păreau o combinație de alb și negru, și o pălărie asortată, și era puțin cu nasul pe sus, dar nu foarte tare. Orice aveai nevoie, oriunde se întâmpla să fii – ea te putea rezolva. În jur de treizeci de ani.

Am turnat repede într-un pahar și m-am ars pe gât, dându-l peste cap.

– Ia-o de aici, am spus. O să mă urc pe pereți.

– Ei, dar pentru tine am adus-o. Vei vrea să te vezi cu ea, nu?

M-am uitat din nou la fotografie. Apoi am strecurat-o sub sugativa din fața mea.

– Ce zici de ora unsprezece, în seara asta?

– Unde ce-i, domnule Marlowe, nu vorbesc doar ca să mă aflu în treabă. Am sunat-o. A acceptat să vă vedeți. Cu afaceri.

– Poate că așa începe.

A făcut un gest de disperare, așa că eu am renunțat la fandoseală și am adoptat din nou mina serioasă, de om trecut prin focul luptei.

– În ce chestiune a acceptat să ne vedem?

– În chestiunea colierului ei, desigur. Uite cum a fost. Am sunat-o și nu mi-a fost deloc ușor să ajung să vorbesc cu ea, desigur, dar până la urmă am reușit. Apoi i-am turuit povestea pe care i-am

prezentat-o și simpaticului de la Block's și n-a prins. După cum vorbea, părea că era mahmură. A zis ceva cum că să mă adresez secretarei ei, însă am izbutit să o țin la telefon și să o întreb dacă e adevărat că are un colier cu jad Fei Tsui. După o vreme a spus că da. Am întrebat dacă-l pot vedea. Ea m-a întrebat pentru ce. Eu am apelat din nou la poveste și n-a prins mai bine decât prima dată. O auzeam cum căsca și boscorodea pe cineva departe de receptor pentru că i-a făcut legătura cu mine. Atunci am spus că lucrez pentru Philip Marlowe. „Și ce-i cu asta?" a replicat ea. Așa, pur și simplu.

– Incredibil. Toată damele de societate vorbesc în zilele astea ca niște stricate.

– N-am de unde știi, a zis mieros domnișoara Riordan. Probabil că unele dintre ele *sunt* niște stricate. Așa că am întrebat-o dacă are un telefon fără extensie și ea m-a întrebat ce treabă am eu cu asta. Ciudat a fost însă că nu mi-a închis în nas.

– Se gândea la jad și nu știa unde voiai să ajungi. Și probabil că Randall o sunase deja.

Domnișoara Riordan a clătinat din cap.

– Nu. L-am sunat mai târziu și nu știa al cui era colierul. I-am spus eu. A fost extrem de surprins că am aflat.

– O să se obișnuiască el cu tine, am zis. Nu va avea încotro, probabil. Și apoi?

– Apoi i-am spus doamnei Grayle: „Deci l-ați vrea totuși înapoi, nu?" Așa, fără ocolișuri. Nu știam cum altfel să o spun. Trebuia să zic ceva care să o stârnească puțin. Și a stârnit-o. Mi-a dat imediat un alt număr. Am sunat la acela și am spus că aș vrea să ne vedem. A părut surprinsă. Așa că a trebuit să-i relatez povestea adevărată. Nu i-a plăcut. Se întreba însă de ce n-a primit nicio veste de la Marriott. Credea probabil că bărbatul a fugit în sud

cu banii sau așa ceva. Deci urmează să mă întâlnesc cu ea la ora două. Atunci o să-i spun de tine, cât de simpatic și de discret ești și c-ai fi omul potrivit să ajuți la recuperarea lui, dacă este vreo șansă, și așa mai departe. E interesată deja.

N-am spus nimic. Mi-am ținut ochii asupra ei. Arăta rănită.

– Care-i problema? M-am descurcat bine?

– Nu-ți poți băga în cap că asta-i un caz al poliției acum și că mi s-a pus în vedere să nu mă amestec?

– Doamna Grayle are tot dreptul să te angajeze, dacă asta vrea.

– Ca să fac ce?

Și-a închis și deschis geanta, agitată.

– O, Dumnezeule mare... o femeie ca aia... cu nurii ei... nu vezi... S-a întrerupt și și-a mușcat buza. Ce gen de om era Marriott?

– Nu l-am cunoscut bine. Mi s-a părut nițel cam molâu. Nu mi-a plăcut cine știe cât.

– Era un bărbat atrăgător în ochii femeilor?

– Al unora, da. Altele i-ar fi întors spatele.

– Ei, se pare că putea fi atrăgător pentru doamna Grayle. Ieșea cu el.

– Ea probabil că iese cu o sută de bărbați. Sunt foarte mici șanse să recuperăm colierul acum.

– De ce?

M-am ridicat și m-am dus până în capătul biroului și am lovit peretele cu palma, tare. Țăcănitul de mașină de scris de cealaltă parte s-a oprit un moment, apoi a continuat. M-am uitat în jos pe geamul deschis, în spațiul dintre clădire și Mansion House Hotel. Mirosul de cafenea era destul de tare ca să poți clădi un garaj pe el. M-am înapoiat la masa de lucru, am vârât sticla de whisky înapoi în sertar, am închis sertarul și m-am așezat la loc. Mi-am aprins pipa pentru a opta sau a noua oară și m-am uitat

lung peste sticla semiprăfuită la chipul mic, grav și onest, al domnișoarei Riordan.

Încet-încet, începea să-ți placă mult de tot acel chip. Blonde sulemenite erau pe toate gardurile, însă acela era un chip care avea să îmbătrânească. I-am surâs.

– Ascultă, Anne. Uciderea lui Marriott a fost o greșeală prostească. Gașca vinovată de jaful ăsta n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Probabil, ce s-a întâmplat a fost că un țăcănit cu tărâțe în loc de creier pe care l-au luat cu ei ca purtător de armă s-a pierdut cu firea. Marriott a făcut o mișcare greșită și un golănaș l-a culcat la pământ în bătaie și totul a fost gata atât de repede, că nimic nu s-a putut face pentru a preîntâmpina rezultatul. Avem aici o gașcă organizată, cu informații din interior despre bijuterii și despre mișcările femeilor care le poartă. Cer ca răscumpărare sume modice și nu-și ies din plan. Mai avem însă și o crimă abjectă, care nu cadrează deloc. Ce cred eu e că cel care a făcut-o e mort deja de ore bune, cu greutăți legate de glezne, pe fundul oceanului Pacific. Și jadul fie s-a scufundat odată cu el, fie ceilalți au o idee despre adevărata lui valoare și l-au pitit într-un loc unde va rămâne multă vreme de aici înainte – poate ani la rând, înainte să cuteze să-l scoată iarăși la lumină. Ori, dacă gașca e destul de mare, ar putea apărea de cealaltă parte a lumii. Cei opt mii pe care i-au cerut par o sumă destul de mică, dacă ei chiar cunoșteau valoarea pietrei de jad. Dar ar fi greu de vândut. Sunt sigur de un lucru. Nicio clipă n-au avut intenția să omoare pe cineva.

Anne Riordan mă asculta cu buzele ușor depărtate și o expresie vrăjită pe chip, ca și când s-ar fi uitat la Dalai Lama.

Și-a închis încet gura și a încuviințat o dată din cap.

– Ești minunat, a zis pe un ton moale. Dar ești țicnit.

S-a ridicat și și-a luat geanta.

– Te duci la întâlnire cu ea sau nu?

– Randall nu mă poate opri – dacă solicitarea vine din partea ei.

– Foarte bine. Mă duc să mă mai întâlnesc cu un redactor de social, să văd dacă nu reușesc să mai aflu vreo grozăvie despre soții Grayles. Despre viața ei amoroasă. Trebuie să aibă una, nu?

Chipul încadrat de păr castaniu era meditativ.

– Cine n-are? am rânjit eu.

– *Eu* n-am avut niciodată. Nu de-adevăratelea.

Am ridicat mâna și mi-am închis gura cu ea. Anne mi-a adresat o privire tăioasă și s-a îndreptat către ușă.

– Ai uitat ceva, am spus.

S-a oprit și s-a întors.

– Ce?

S-a uitat pe tăblia mesei.

– Știi foarte bine ce.

A venit înapoi la masă și s-a aplecat peste ea, serioasă.

– De ce să-l omoare pe ucigașul lui Marriott, dacă crima nu e specialitatea lor?

– Pentru că ucigașul e genul de om care va fi reținut la un moment dat și va vorbi – atunci când îl vor tăia de la droguri. Adică, n-ar ucide ei un client.

– De ce ești sigur că ucigașul se droga?

– Nu sunt sigur. Doar am spus asta. Majoritatea golănașilor o fac.

– O! S-a îndreptat de spate, a aprobat din cap și a zâmbit. Presupun că te referi la astea, a zis și a băgat repede mâna în geanta ei și a așezat pe masă un pachețel înfășurat în hârtie.

M-am întins, am tras încet banda elastică de pe el și am desfăcut hârtia. Pe ea stăteau trei țigarete rusești lungi și groase, cu filtre de hârtie. M-am uitat la ea și n-am spus nimic.

– Știu că nu trebuia să le iau, a zis aproape fără vlagă. Dar știam că sunt jointuri. De regulă, sunt înfășurate în hârtie simplă, dar în ultima vreme, în zona Bay City, le rulează ca pe acestea. Am văzut destule. Mi s-a părut o nedreptate ca sărmanul om să fie găsit mort și cu țigări cu marijuana în buzunar.

– Trebuia să iei și tabachera, am spus încet. Era praf în ea. Iar faptul că era goală a trezit bănuieli.

– N-am putut – cu tine acolo. Era... era cât pe ce să mă întorc și să o iau. Însă n-am avut destul curaj. Ai avut probleme din cauza asta?

– Nu, am mințit. De ce să am?

– Mă bucur că e așa, a zis ea pe un ton melancolic.

– De ce nu le-ai aruncat?

S-a gândit la asta, cu geanta strânsă lângă coaste, cu pălăria ei cu boruri absurd de largi înclinată, astfel încât îi ascundea un ochi.

– Probabil pentru că sunt fiică de polițist, a explicat ea într-un târziu. Nu se face să arunci dovezile la gunoi.

Zâmbetul ei era fragil și vinovat și obrajii îi erau îmbujorați. Am ridicat din umeri.

– Ei...

Cuvântul a plutit în aer ca fumul într-o încăpere închisă. Buzele ei au rămas depărtate după ce l-a rostit. L-am lăsat să plutească. Roșeața de pe fața ei s-a accentuat.

– Îmi pare extrem de rău. Nu trebuia s-o fac.

N-am răspuns nici la aceasta.

S-a dus foarte repede la ușă și a ieșit.

14

Am atins una dintre țigările rusești lungi cu un deget, apoi le-am așezat pe toate într-un rând ordonat, una lângă cealaltă, și am făcut scaunul să scârțâie. Pur și simplu, dovezile nu se aruncă la coșul de gunoi. Dovezi pentru ce? Că un om fuma ocazional țigarete cu marijuana, un om care lasă impresia că-l atrage orice este exotic. Pe de altă parte, mulți bărbați duri fumau marijuana, la fel ca o mulțime de muzicanți și liceeni, și fete frumoase care s-au dat bătute. Hașiș american. O iarbă care ar putea crește oriunde. Asta însemna mult într-o țară mare, ca Statele Unite.

Am stat acolo și am pufăit din pipă și am ascultat țăcănitul mașinii de scris de dincolo de peretele biroului și clinchetul semafoarelor care-și schimbau culoarea pe Hollywood Boulevard și foșnetul primăverii din aer, ca o pungă de hârtie suflată de vânt pe un trotuar de beton.

Erau țigări destul de mari, însă toate țigările rusești sunt mari, iar marijuana este o frunză aspră. Cânepă indiană. Hașiș american. Dovadă. Doamne, ce pălării poartă femeile! Mă durea capul. O nebunie.

Am scos briceagul și am deschis lama scurtă și ascuțită, cea pe care nu o foloseam la curățatul pipei, și m-am întins spre una dintre țigări. Asta ar fi făcut un specialist chimist al poliției. Ar fi tăiat una pe mijloc și ar fi examinat conținutul la microscop, pentru început. Se putea întâmpla să apară ceva neobișnuit. Puțin probabil, dar ce naiba, specialistul era plătit cu luna.

Am tăiat una pe mijloc. Mușțiucul a fost destul de greu de secționat. Bine, eram un tip dur, așa că l-am secționat. Vedeți, mă puteți opri?

Din muștiuc, bucăți lucioase de carton subțire rulat s-au desfăcut puțin. Aveau ceva imprimat pe ele. M-am îndreptat de spate și le-am pescuit. Am încercat să le întind pe masă în ordine, însă îmi tot scăpau. Am mai luat o țigară și m-am uitat cu ochii mijiți înăuntrul muștiucului. Apoi m-am apucat de treabă cu cuțitul într-un alt fel. Am ciupit țigara până la locul unde începea muștiucul. Hârtia era subțire de la un capăt la altul, se simțea granulația conținutului. Așa că am retezat cu atenție muștiucul și apoi, cu și mai mare atenție, l-am secționat pe lungime, dar nu de tot. Acesta s-a desfăcut și înăuntru era un alt cartonaș răsucit, neatins, de data aceasta.

L-am întins, bucuros. Era o carte de vizită bărbătească. Ivoriu palid, discret, aproape alb. Pe el erau înscrise delicat cuvinte umbrite. În colțul stâng de jos – un număr de telefon din Stillwood Heights. În colțul drept de jos – legenda: „Doar cu programare." În mijloc, ceva mai mare, dar tot discret: „Jules Amthor." Dedesubt, întru câtva mai mic: „Medium."

Am luat a treia țigară. Acum, cu mare dificultate, am extras cartonașul fără a tăia nimic. Era același. L-am pus la loc.

M-am uitat la ceasul de la mână, am pus pipa într-o scrumieră, după care a trebuit să-mi inspectez din nou ceasul, ca să văd cât era ora. Am rulat cele două țigări tăiate și cartea de vizită secționată într-o bucată de hârtie, iar pe cea intactă într-o altă bucată de hârtie și am încuiat amândouă pachețelele în biroul meu.

Am rămas cu privirea la cartea de vizită. Jules Amthor, medium, doar cu programare, număr de telefon din Stillwood Heights, fără adresă. Trei ca aceasta rulate în trei țigarete cu marijuana, într-o tabacheră de mătase chinezească sau japoneză cu imitație de baga, un articol care costa probabil între treizeci și cinci și șaptezeci și cinci de cenți în orice magazin oriental, Hooey Phooey Sing –

Loing Sing Tung, așa ceva, unde un japonez amabil ți se adresa printre dinți, râzând din suflet când spuneai că bețișoarele aromate Luna Arabiei miros ca fetele din salonul din spate de la Frisco Sadie.

Și toate acestea în buzunarul unui om cât se poate de mort, care avea deja o tabacheră, una foarte costisitoare, care conținea țigări pe care chiar le fuma.

Probabil uitase de ea. Nu avea logică. Poate nici nu era a lui. Poate o luase din holul unui hotel. Uitase că o are la el. Uitase s-o dea înapoi. Jules Amthor, medium.

A sunat telefonul și am răspuns absent. Vocea avea răceala degajată a unui polițist care se crede bun. Era Randall. N-a urlat. El era genul glacial.

– Deci nu știi cine era fata de azi-noapte? Și te-a luat de pe bulevard și până acolo ai ajuns pe jos. Frumoasă minciună, Marlowe.

– Poate ai o fiică și nu ți-ar plăcea ca jurnaliștii să sară la ea din boschete scăpărând din blițuri.

– M-ai mințit.

– Cu plăcere.

A tăcut un moment, decizând parcă ceva.

– Să lăsăm asta, a zis. Am întâlnit-o. A venit aici și mi-a spus povestea ei. Întâmplător, e fiica unui om pe care l-am cunoscut și l-am respectat.

– Ea ți-a spus ție, și tu i-ai spus ei.

– I-am spus puțin, a rostit el cu răceală. Cu un motiv. Același pentru care te sun pe tine. Ancheta se va desfășura sub acoperire. Avem ocazia să spargem gașca asta de hoți de bijuterii și o vom face.

– O, acum e o gașcă de ucigași. Bine.

– Apropo, praful din tabachera aceea curioasă – cea cu dragoni pe ea – era de marijuana. Ești sigur că nu l-ai văzut fumând vreo țigară din ea?

– Foarte sigur. În prezența mea a fumat doar din celelalte. Dar n-a fost în prezența mea tot timpul.

– Înțeleg. Ei, asta e tot. Ține minte ce ți-am spus noaptea trecută. Să nu-ți vină cumva vreo idee pentru cazul ăsta. Nu vrem din partea ta decât liniște. Altfel...

S-a întrerupt. Eu am căscat în receptor.

– Am auzit, s-a răstit el. Crezi poate că nu sunt în stare să mă asigur de asta. Sunt. O mișcare greșită din partea ta și vei fi închis în calitate de martor principal.

– Vrei să spui că ziarele nu vor afla de caz?

– Vor afla de crimă – dar nu vor ști ce e în spatele ei.

– Nici tu nu știi, am remarcat.

– Te-am prevenit deja de două ori. N-o mai zic și a treia oară.

– Vorbești cam mult, am spus, pentru un tip care ține cuțitul și furculița.

M-am trezit cu telefonul închis în nas pentru asta. Ei, la naiba cu el. N-are decât să se descurce singur.

M-am plimbat puțin prin birou ca să mă răcoresc, mi-am turnat o băutură scurtă, mi-am privit din nou ceasul și n-am văzut cât era ora, după care m-am așezat înapoi la masă.

Jules Amthor, medium. Consultații doar cu programare. Lasă-l destul timp și dă-i destui bani și va trata orice, de la un soț demoralizat la o invazie de lăcuste. Precis era expert în legături amoroase ajunse în impas, femei care dorm singure și nu de plăcere, băieți și fete care nu scriu acasă, vinde proprietatea acum sau mai ține-o un an, partea asta mă va ajuta la public sau mă va face să par mai versat? Și bărbații apelează la el, indivizi mari și vânjoși care fac ca leii la birou și care, dincolo de aparențe, sunt ca niște mieluși. Dar cele mai multe cliente sunt femei, femei grase care gâfâie și femei subțirele care ard, femei bătrâne care visează și femei

tinere care cred că suferă de complexul Electra, femei de toate mărimile, formele și vârstele, însă toate având un lucru în comun – banii. Joia, domnul Jules Amthor nu e de găsit la County Hospital. Stați la coadă. Scorpii bogate care trebuie rugate să-și achite laptele livrat sunt dispuse să-l plătească pe loc.

Un pișicher, un vorbă-lungă și un ins a cărui carte de vizită era introdusă, rulată, în țigări cu marijuana aflate asupra unui om mort.

Avea să fie o treabă de pomină. Am dus mâna după telefon și i-am cerut operatorului să-mi facă legătura cu numărul din Stillwood Heights.

15

A răspuns o voce de femeie, o voce seacă, răgușită, străină:

– Alo.

– Pot vorbi cu domnul Amthor?

– A, nu. Regret. Îmi par-re foar-rte rău. Amthor nu vorbește niciodată la telefon. Eu secretara lui. Pot lua mesaj?

– Ce adresă aveți? Vreau să mă întâlnesc cu dumnealui.

– A, vreți Amthor consulte profesional la dumneavoastră? Va fi foar-rte bucuros. Dar foar-rte ocupat. Când doriți văzut la el?

– Numaidecât. Astăzi, cândva.

– A, a făcut vocea cu regret, asta nu se poate. Săptămâna următoarea, poate. Mă uit în agendă.

– Uitați, am spus, lăsați agenda. Aveți un creion?

– Dar sigur că am creion. Eu...

– Notați asta. Numele meu este Philip Marlowe. Adresa mea este Cahuenga Building nr. 615, Hollywood. Asta e pe Hollywood

Boulevard, aproape de Ivar. Numărul meu de telefon este Glenview 7537.

Am silabisit cuvintele mai complicate și am așteptat.

– Da, domnul Marlowe. Notat asta.

– Vreau să mă întâlnesc cu domnul Amthor în legătură cu un om pe nume Marriott. Am silabisit și numele. E urgent. E o chestiune de viață și de moarte. Vreau să ne vedem iute. I-u-t-e – iute. Imediat, cu alte cuvinte. Am fost clar?

– Vorbiți foar-rte ciudat, a zis vocea străinei.

– Nu. Am luat corpul telefonului în mână și l-am scuturat. Mă simt bine. Așa vorbesc eu. E o problemă foarte ciudată. Domnul Amthor va dori să ne vedem. Sunt detectiv particular. Dar nu vreau să merg la poliție până nu mă văd cu dumnealui.

– A! a făcut vocea cu răceala unei cine la cantină. Sunteți de la poliție, nu?

– Ascultați, am spus. Sunt de la poliție, nu. Sunt detectiv particular. Confidențial. Însă e chiar și așa foarte urgent. Mă sunați înapoi, nu? Aveți numărul, da?

– Si. Am numărul. Domnul Marriott... bolnav?

– Păi, nu e-n apele lui, am spus. Deci îl știți?

– Dar nu. Spuneți chestiune de viață și moarte. Amthor vindecat mulți oameni...

– De data aceasta a dat-o-n bară, am zis. Vă aștept telefonul.

Am închis și m-am întins după sticla de serviciu. Mă simțeam ca trecut printr-o mașină de tocat. S-au scurs zece minute. A sunat telefonului. Vocea a spus:

– Amthor primește la dumneavoastră la șase.

– E bine. Care este adresa?

– Trimite mașină.

– Am și eu mașină. Dați-mi doar...

– Trimite mașină, a rostit cu răceală vocea și telefonul a scos un clic în urechea mea.

Mi-am consultat din nou ceasul. Trecuse de ora prânzului. Mă ardea stomacul de la ultima băutură. Nu-mi era foame. Am aprins o țigară. Avea gust ca batista unui instalator. Am înclinat din cap spre domnul Rembrandt, de cealaltă parte a camerei, după care mi-am luat pălăria și am ieșit. Eram la jumătatea distanței către lift, când m-a lovit un gând. M-a lovit fără vreun motiv ori rațiune, ca o cărămidă căzută de sus. M-am oprit și m-am sprijinit de peretele placat în marmură și mi-am împins pălăria pe cap și, deodată, am râs.

O fată care trecea pe lângă mine, venind dinspre lifturi și ducându-se înapoi la locul de muncă, s-a întors și mi-a aruncat o privire din aceea care ar trebui să-ți dea fiori pe șira spinării. Am fluturat din mână spre ea și m-am înapoiat în birou și am ridicat receptorul. Am sunat un cunoscut care lucra la biroul de cadastru al unei companii de publicitate imobiliară.

– Poți găsi o proprietate doar după adresă? l-am întrebat.

– Sigur. Avem indexări încrucișate. Care e adresa?

– West Fifty-fourth Place nr. 1644. Aș vrea să știu câte ceva despre starea titlului de proprietate.

– Mai bine te sun eu înapoi. Care e numărul?

A sunat în aproximativ trei minute.

– Ia-ți creionul, a spus. Este Lotul 8 din Cvartalul 11 din Caraday's Addition, la Zona Maplewood Numărul 4. Titularul înscrisului, sub unele rezerve, este Jessie Pierce Florian, văduvă.

– Da. Sub ce rezerve?

– Impozitul pe a doua jumătate de an, două cotizații la fondul de recondiționare a străzii pe zece ani, o cotizație la fondul de îngrijire a sistemului de drenare a apei pluviale, tot pe zece ani,

toate acestea sunt restante, plus o ipotecă de rang întâi în valoare de două mii șase sute de dolari.

– Adică una din acelea când au voie să te lichideze fără preaviz, în nici zece minute?

– Nu atât de repede, dar mult mai repede decât în cazul unei ipoteci normale. Nu e nimic neobișnuit la asta, decât valoarea. E mare pentru cartierul acela, dacă nu vorbim de o casă nouă.

– E o casă foarte veche și foarte neîngrijită. Cu o mie cinci sute aș spune că ai putea-o cumpăra.

– Atunci, e extrem de neobișnuit, întrucât refinanțarea a fost făcută acum patru ani.

– Bine, cine are drept de ipotecă? Vreo companie de investiții?

– Nu. O persoană fizică. Un om pe nume Lindsay Marriott, necăsătorit. E bine?

Am uitat ce i-am spus sau în ce fel i-am mulțumit. Probabil că a sunat a cuvinte coerente. Am rămas acolo, holbându-mă la perete.

Dintr-odată, stomacul mi-a revenit la normal. Îmi era foame. Am coborât la cafeneaua Mansion House și am luat prânzul, apoi am scos mașina din parcarea de lângă clădire.

Am condus spre sud și est, către West 54th Place. De data aceasta, n-am luat pic de tărie cu mine.

16

Zona arăta exact cum arătase cu o zi în urmă. Strada era goală, cu excepția unui camion frigorific, a două autovehicule Ford oprite pe două alei în fața caselor și a unui val de praf care ieșea

de după un colț. Am condus încet pe lângă numărul 1644 și am parcat mai departe, după care am studiat clădirile de o parte și de cealaltă a străzii. Am mers înapoi pe jos și m-am oprit în fața ei, uitându-mă la palmierul robust și la peluza mică și uscată. Casa părea goală, dar probabil că nu era. Avea doar aspectul acesta. Balansoarul singuratic de pe verandă stătea exact unde stătuse acum o zi. Pe trotuar era un ziar. L-am ridicat și l-am lovit de picior, după care am văzut draperia mișcându-se în vecini, la geamul din față.

Bătrâna băgăcioasă din nou. Am căscat și mi-am înclinat pălăria. Un nas ascuțit aproape că s-a turtit de sticlă. Păr cărunt deasupra lui și ochi cu nimic ieșiți din comun, văzuți de unde stăteam eu. Am mers mai departe pe trotuar și ochii m-au urmărit. M-am întors spre casa ei. Am urcat treptele de lemn și am sunat la sonerie.

Ușa s-a deschis brusc, ca și când ar fi fost pe arc. Era o hoașcă înaltă și bătrână, cu bărbie ca de iepure. Văzuți de aproape, ochii ei erau pătrunzători ca două lumini pe o apă nemișcată. Mi-am scos pălăria.

– Dumneavoastră ați sunat la poliție în legătură cu doamna Florian?

S-a uitat la mine cu răceală și m-a inspectat din cap până-n picioare. Probabil c-a observat și alunița de pe omoplatul drept.

– Nu zic că da, tinere, și nu zic că nu. Tu cine ești?

Era o voce pițigăiată, nazală, făcută pentru convorbiri pe o linie telefonică cu șapte cuplaje.

– Sunt detectiv.

– Sfinte sihastru! De ce n-ai zis așa? Ce-a mai făcut acum? N-am văzut nimic și n-am pierdut un minut. S-a dus Henry la magazin în locul meu. Nu s-a auzit nici pâs de acolo.

A scos cârligul ușii cu plasă și m-a tras înăuntru. În hol mirosea a ulei pentru mobilă. Am văzut acolo o mulțime de piese închise la culoare care fuseseră cândva în mare vogă. Piese cu panouri incrustate și festoane la colțuri. Ne-am dus în camera din față, unde erau mileuri din bumbac prinse cu ace de orice putea fi înțepat.

– Spune, nu te-am mai văzut până acum? a întrebat ea imediat, o notă de bănuială făcându-și loc în vocea ei. Ba sigur că da. Tu ești cel care...

– Așa e. Și tot detectiv sunt. Cine e Henry?

– O, nu-i decât un băiat de culoare care face comisioane pentru mine. Ei, ce poftești, tinere?

Și-a netezit șorțul curat roșu cu alb și m-a privit cu subînțeles. A clănțănit de două ori din dinții falși, de exercițiu.

– Au fost ofițerii pe aici, ieri, după ce s-au dus acasă la doamna Florian?

– Ce ofițeri?

– Ofițerii în uniformă, am explicat cu răbdare.

– Da, au trecut un minut pe aici. Nu știau nimic.

– Descrieți-l pe bărbatul uriaș... cel înarmat cu pistol din cauza căruia ați sunat.

L-a descris cu o precizie absolută. Era Malloy, fără îndoială.

– Ce fel de mașină conducea?

– Una mică. Abia a intrat în ea.

– Altceva nu-mi puteți spune? Omul ăsta e un ucigaș!

Femeia a căscat involuntar gura, însă ochii ei erau mulțumiți.

– Sfinte sihastru, mi-aș dori să-ți pot spune, tinere. Dar niciodată nu m-am priceput la mașini. Ucigaș, eh? Un minut nu mai ești în siguranță în orașul ăsta. Când am venit aici, acum douăzeci și doi de ani, aproape că nici nu ne încuiam ușile. Acum, e plin

de gangsteri și polițiști corupți și politicieni care se luptă între ei cu mitraliere, cum am auzit. Scandalos, exact așa este, tinere.

– Mda. Ce știți despre doamna Florian?

Și-a pungit gura mititică.

– Nu e o vecină bună. Dă radioul tare noaptea târziu. Cântă. Nu vorbește cu nimeni. S-a aplecat puțin în față. Nu sunt sigură, dar am impresia că bea alcool.

– Are mulți musafiri?

– Nu are deloc musafiri.

– Desigur, dumneavoastră ați ști, doamnă...

– Doamna Morrison. Sfinte sihastru, da! Ce altceva am de făcut, dacă nu să mă uit afară pe geam?

– Fac pariu că e distractiv. Doamna Florian locuiește aici de mult timp?

– De vreo zece ani, aș spune. A avut un soț, odată. Unul rău, mi s-a părut mie. A murit. A făcut o pauză și s-a gândit. Cred că a murit de moarte bună. N-am auzit niciodată altceva.

– I-a lăsat bani?

Ochii ei s-au retras și bărbia i-a urmat. A tras tare aer pe nas.

– Ai băut alcool, a zis ea glacial.

– Tocmai mi-am scos un dinte. Dentistul mi l-a administrat.

– Eu nu țin la băutură.

– E o pacoste, mai puțin atunci când e leac, am spus.

– Nu țin la ea nici când e leac.

– Cred că aveți dreptate, am zis. I-a lăsat bani? Soțul ei?

– N-am de unde știi.

Gura ei era de dimensiunile unei prune, și la fel de netedă. Pierdusem.

– A mai fost cineva pe aici după ofițeri?

– N-am văzut.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Morrison. N-am să vă mai deranjez acum. Ați fost foarte amabilă și utilă.

Am ieșit din cameră și am deschis ușa. Ea m-a urmat și și-a dres glasul și a mai clănțănit din dinți de două ori.

– La ce număr trebuie să sun? a întrebat, înmuindu-se puțin.

– University 4-5000. Cereți cu locotenentul Nulty. Din ce trăiește ea... asistență socială?

– Acesta nu-i un cartier de asistați sociali, a rostit ea ritos.

– Fac pariu că piesa aceea a fost cândva cel mai admirat lucru din Sioux Falls, am spus, uitându-mă spre un bufet incrustat aflat în hol, deoarece sufrageria era prea mică pentru el. Avea capete curbate, picioare subțiri sculptate, era incrustat peste tot și avea pictat în partea din față un coș cu fructe.

– Mason City, m-a corectat ea încet. Da, dom'le, aveam o casă frumoasă odinioară, eu și George. Cea mai bună din câte existau.

Am deschis ușa cu plasă, am trecut pragul și i-am mulțumit din nou. Zâmbea acum. Zâmbetul ei era la fel de precis ca ochii.

– Primește o dată la lună câte o scrisoare recomandată, a spus ea dintr-odată.

M-am întors și am așteptat. Ea s-a aplecat spre mine.

– Îl văd pe poștaș că se duce la ușa ei și îi cere să-i semneze. Prima zi din lună. Atunci, se îmbracă frumos și iese în oraș. Nu se întoarce acasă decât târziu. Cântă jumătate de noapte. Uneori puteam să sun la poliție, la cât era de tare.

Am mângâiat-o pe brațul ei subțire.

– Sunteți de neprețuit, doamnă Morrison, am spus.

Mi-am pus pălăria pe cap, am înclinat-o spre stânga și am plecat. La jumătatea trotuarului, m-am gândit la ceva și am făcut cale întoarsă. Femeia stătea încă după ușa cu plasă, cu ușa casei deschisă în spate. Am urcat scările.

– Mâine e 1, am zis. 1 aprilie. Ziua Păcălelilor. Fiți atentă dacă-și primește plicul recomandat, bine, doamnă Morrison?

Ochii ei sclipeau spre mine. A început să râdă – un râs ascuțit, de femeie bătrână.

– Ziua Păcălelilor, a țâțâit. Poate că n-o să-l primească.

Am lăsat-o râzând. Suna ca o găină care sughița.

17

N-a răspuns nimeni când am sunat alături și nici când am ciocănit. Am încercat din nou. Ușa cu plasă nu era prinsă cu cârlig. Am încercat ușa casei. Era descuiată. Am pășit înăuntru.

Nimic nu se schimbase, nici măcar mirosul de gin. Nici acum nu erau cadavre pe podea. O sticlă murdară stătea pe mescioara de lângă fotoliul în care doamna Florian șezuse ieri. Radioul era închis. M-am dus la divan și am pipăit pe după perne. Aceeași sticlă goală și încă una, acum, ca să-i țină companie.

Am strigat. Niciun răspuns. Apoi mi s-a părut că aud o respirație lungă, lentă, căznită, pe jumătate geamăt. M-am dus prin arcadă și m-am furișat în holișor. Ușa dormitorului era întredeschisă și geamătul venea din spatele ei. Am vârât capul înăuntru și m-am uitat.

Doamna Florian era în pat. Zăcea culcată pe spate, cu o cuvertură de bumbac trasă până la bărbie. Unul dintre ciucurii mici ai cuverturii aproape că-i intra în gură. Fața ei lungă și galbenă era flască, pe jumătate moartă. Părul murdar stătea răvășit pe pernă. Ochii i s-au deschis încet și m-au privit fără expresie. În încăpere plutea un iz amețitor de somn, alcool și haine murdare.

Un ceas cu alarmă de șaizeci și nouă de cenți ticăia pe vopseaua alb-cenușie scorojită a mesei de toaletă. Ticăia destul de tare să zdruncine pereții. Deasupra lui, o oglindă reflecta o imagine distorsionată a chipului femeii. Cufărul din care luase fotografiile era încă deschis.

Am spus:

– Bună ziua, doamnă Florian. Vă simțiți rău?

Ea a strâns încet din buze, și le-a frecat una de cealaltă, apoi a scos limba și le-a umezit și a mișcat din maxilare. Vocea i-a ieșit ca sunetul unui disc uzat de fonograf. Ochii ei exprimau recunoaștere acum, însă nu și plăcere.

– L-ai prins?

– Pe Moose?

– Sigur.

– Nu încă. În curând, sper.

Și-a dat ochii peste cap, după care i-a căscat brusc, încercând parcă să scape de o peliculă care îi acoperea.

– Ar trebui să vă țineți casa încuiată, am sfătuit-o. S-ar putea întoarce.

– Crezi că sunt speriată de Moose, hă?

– Așa păreați, când am vorbit ieri.

S-a gândit la asta. Procesul a obosit-o.

– Ai ceva de băut?

– Nu, n-am adus nimic astăzi, doamnă Florian. Am cam rămas fără bani.

– Ginul e ieftin. Și-și face treaba.

– Poate mă duc să cumpăr peste puțin timp. Deci nu vă este frică de Malloy?

– De ce să-mi fie?

– Bine, nu vă este. Dar de *ce* vă este frică?

Ochii i s-au luminat deodată, au rămas așa un moment, apoi lumina s-a stins.

– A, șterge-o. Voi, copoii, sunteți o pacoste.

N-am spus nimic. M-am sprijinit de rama ușii și mi-am pus o țigară în gură și am încercat s-o salt cu buzele destul de tare cât să-mi lovesc nasul cu ea. Treaba asta e mai grea decât pare.

– Copoii, a zis ea încet, ca și când ar fi vorbit în sinea ei, nu-l vor prinde niciodată pe băiatul ăla. E priceput și are bani și are prieteni. Îți pierzi timpul, sticlete.

– O simplă rutină, am spus. A fost oricum, practic, un gest de autoapărare. Unde ar putea să fie?

A pufnit și s-a șters la gură cu cuvertura de bumbac.

– Lingușești acum, a zis. Iei cu binișorul. Faci pe sticletele deștept. Voi chiar credeți că ajungeți undeva cu asta.

– Îmi place de Moose, am declarat.

În ochi i-a apărut un licăr de interes.

– Îl cunoști?

– Am fost cu el ieri – când l-a ucis pe negrul de pe Central.

A deschis gura larg și a râs sănătos, fără a scoate mai mult zgomot decât ai face frângând o baghetă de pâine. Lacrimile i-au șiroit pe față.

– Un tip mare și puternic, am spus. Și cu suflet blând pe alocuri. Și-o dorea pe Velma a lui cu toată ființa.

Ochii i s-au umbrit.

– Credeam că ai ei o caută, a zis încet.

– Așa e. Dar ea e moartă, ați spus. Nicio șansă. Unde a murit?

– Delhart, Texas. A răcit și a făcut pneumonie și s-a curățat.

– Erați acolo?

– Nu, la naiba. Eu doar am auzit.

– O! Cine v-a povestit, doamnă Florian?

– Un dansator. I-am uitat numele. Poate c-o duşcă bună mi-ar împrospăta memoria. Mă simt ca moartea ambulantă.

„Şi arăţi ca un catâr mort“, am gândit, dar nu am spus cu voce tare.

– Mai e un singur lucru, am zis, după care poate dau o fugă după nişte gin. Am căutat titlul de proprietate al casei dumneavoastră, încă nu ştiu bine de ce.

Femeia era rigidă sub cuvertură, ca o făptură de lemn. Chiar şi pleoapele-i erau încremenite la jumătate peste ochii înceţoşaţi. Respiraţia i s-a oprit.

– Este instituită o ipotecă destul de mare pe ea, am spus. Ţinând cont de valoarea scăzută a proprietăţilor din jur. E deţinută de un om pe nume Lindsay Marriott.

A dat repede din pleoape, dar nimic altceva nu s-a mişcat. Se holba.

– Odinioară am lucrat pentru el, a zis ea până la urmă. Eram slujnică la familia lui. Într-un fel, are puţin grijă de mine.

Mi-am luat ţigara neaprinsă din gură, am privit-o fără ţintă şi am îndesat-o înapoi în pachet.

– Ieri după-masă, la câteva ore după ce am fost la dumneavoastră, domnul Marriott m-a sunat la birou. Mi-a propus o însărcinare.

– Ce soi de însărcinare?

Vocea ei era spartă acum. Am ridicat din umeri.

– Nu vă pot spune asta. Confidenţial. M-am dus la dânsul, să ne vedem, aseară.

– Eşti un ticălos inteligent, a rostit ea gutural şi a mişcat o mână pe sub cuvertură.

M-am uitat ţintă la ea şi n-am spus nimic.

– Inteligent ca un sticlete, a rânjit ea.

Mi-am plimbat mâna în sus și-n jos pe rama ușii. Părea unsă. Doar atingând-o simțeam nevoia să fac baie.

– Ei, asta e tot, am zis pe un ton călduros. Eram doar curios cum se face că e așa. Poate nu înseamnă absolut nimic. O simplă coincidență. Doar că părea a însemna ceva.

– Inteligent ca un sticlete, a făcut ea vag. Dar nu ești un sticlete adevărat. Doar un detectiv particular ieftin.

– Presupun că aveți dreptate, am admis. Ei, rămas-bun, doamnă Florian. Apropo, nu cred că mâine dimineață veți primi o scrisoare recomandată.

Ea și-a aruncat cuvertura deoparte și s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii scăpărând. Ceva licărea în mâna ei dreaptă. Un revolver mic, un Banker's Special. Era vechi și uzat, dar părea funcțional.

– Vorbește, a mârâit. Vorbește repede.

M-am uitat la armă și arma s-a uitat la mine. Nu foarte sigură. Mâna care o ținea începea să tremure, dar ochii continuau să scapere. Saliva făcea bășicuțe la colțurile gurii ei.

– Noi doi am putea conlucra, am spus.

Arma și maxilarul au căzut deodată. Eram la câțiva centimetri de ușă. Cât arma încă era în coborâre, m-am furișat pe ea și am trecut de arcadă.

– Gândiți-vă la asta, am strigat în spate.

Nu s-a auzit niciun sunet – de niciun fel.

Am străbătut iute holul și sufrageria și am ieșit din casă. Mergând pe trotuar, am fost conștient într-un mod straniu de spatele meu. Mușchii zvâcneau.

Nu s-a întâmplat nimic. Am mers de-a lungul străzii, am urcat în mașină și am plecat de acolo.

Ultima zi de martie și era cald ca vara. Conducând, îmi venea să-mi scot haina. În fața secției din 77th Street, doi agenți de patrulă

se încruntau la o bară din față îndoită. Am trecut prin ușile batante și am găsit un locotenent în uniformă dincolo de balustradă, citind un cazier. L-am întrebat dacă Nulty este la etaj. A spus că așa crede, eram prieten cu el? Am răspuns că da. El a zis bine, du-te sus, așa că m-am dus pe scările roase și pe coridor și am ciocănit la ușă. Vocea a țipat și eu am intrat.

Se scobea între dinți, așezat într-un scaun și cu picioarele pe celălalt. Se uita la degetul mare de la mâna stângă, îl ținea ridicat în fața ochilor, cu brațul îndreptat de la cot. Degetul mie mi se părea că arată bine, însă privirea fixă a lui Nulty era înnegurată, ca și când se gândea că nu se va mai face bine.

L-a coborât pe coapsă, și-a lăsat picioarele pe podea și m-a privit pe mine în locul degetului. Purta un costum gri-închis și un capăt morfolit de trabuc îl aștepta pe masă, ca să termine cu scobitoarea.

Am întors perna de postav de pe celălalt scaun cu șnururile nelegate de nimic, m-am așezat și mi-am pus o țigară în gură.

– Tu, a făcut Nulty, uitându-se la scobitoare pentru a vedea dacă era ronțăită destul.

– Vreun noroc?

– Malloy? Nu mă mai ocup de asta.

– Cine se ocupă?

– Nimeni. De ce? Tipul a spălat putina. L-am dat în urmărire generală. La naiba, probabil că deja e de mult în Mexic.

– Păi, n-a făcut decât să omoare un negrotei, am spus. Presupun că asta nu-i decât un delict minor.

– Te mai interesează? Credeam că ești angajat în altceva.

Ochii lui palizi s-au plimbat umezi peste chipul meu.

– Am avut o însărcinare aseară, dar n-a durat. Mai ai fotografia aia cu arlechinul?

S-a întins în spate și a dibuit sub sugativă. Mi-a dat-o. Încă arăta frumos. M-am uitat țintă la față.

– Asta e, de fapt, a mea, am zis. Dacă nu ai nevoie de ea pentru dosar, aș vrea să o păstrez.

– În dosar ar trebui să fie, presupun, a răspuns Nulty. Am uitat de asta. Bine, ține-o și nu mai spune la nimeni. Am predat deja dosarul.

Am pus fotografia în buzunarul de la piept și m-am ridicat.

– Ei, cred că asta e totul, am spus, nițel prea ușurat.

– Îmi miroase ceva, a făcut Nulty cu răceală.

M-am uitat la bucata de frânghie de pe marginea mesei. Ochii lui mi-au urmărit privirea. A aruncat scobitoarea jos și și-a vârât trabucul morfolit în gură.

– Și nu la asta mă refer, a spus.

– Am o vagă bănuială. Dacă se concretizează ceva, n-o să uit de tine.

– Viața-i grea. Am nevoie de o pauză, amice.

– Un om care muncește așa mult ca tine merită una, am zis.

Și-a aprins un chibrit de unghia degetului mare, a părut mulțumit că s-a aprins din prima încercare și a început să inspire fum de trabuc.

– Râd, a spus Nulty, când eu ieșeam.

Pe hol era liniște, întreaga clădire era cufundată în liniște. Jos, în față, ofițerii de patrulă încă se uitau la bara îndoită. M-am întors în Hollywood.

Când am pășit în birou, telefonul suna. M-am aplecat peste masă și am spus:

– Da?

– Vorbesc cu domnul Philip Marlowe?

– Da, aici Marlowe.

– Vă sun din locuința doamnei Grayle. Doamna Lewin Lockridge Grayle. Doamna Grayle dorește să vă întâlnească aici în cel mai scurt timp posibil.

– Unde?

– Adresa este Aster Drive nr. 862, în Bay City. Îi pot transmite că veți sosi într-o oră?

– Dumneavoastră sunteți domnul Grayle?

– Categoric nu, domnule. Eu sunt majordomul.

– Iar eu sunt cel pe care-l vei auzi că sună la ușă, am spus.

18

Era aproape de țărm și simțeai oceanul în aer, însă din fața casei nu puteai vedea apa. Aster Drive făcea acolo o curbă lungă și lină, casele de pe partea continentală erau pur și simplu frumoase, dar de partea canionului erau proprietăți mari și tăcute, cu ziduri de trei metri și jumătate și porți din fier forjat și tufișuri ornamentale; iar înăuntru, dacă puteai ajunge acolo, soarele strălucea într-un fel aparte, molcom, conservat în spațiul izolat fonic, doar pentru cei din clasa de sus.

Un bărbat în tunică rusească albastru-închis, moletiere negre lucioase și pantaloni bufanți viu colorați stătea în pragul porților pe jumătate deschise. Era un tânăr tuciuriu, arătos, lat în umeri și cu păr lucios neted, iar cozorocul pălăriei caraghioase îi arunca o umbră blândă peste ochi. Avea o țigaretă la colțul gurii și ținea capul lăsat puțin pe o parte, ca și când i-ar fi displăcut să-i intre fumul în nas. O mână era acoperită de o mănușă neagră, catifelată, și cealaltă era goală. Pe degetul inelar avea un ghiul.

Nu se vedea nicăieri numărul casei, însă acela trebuia să fie 862. Am oprit mașina și m-am aplecat afară și l-am întrebat. I-a luat mult timp să răspundă. A trebuit să mă cerceteze bine din priviri. Pe mine, dar și mașina pe care o conduceam. S-a apropiat și, pășind, a coborât mâna neînmănușată la șold. Era genul de gest intenționat degajat. S-a oprit la doi pași de mașină și m-a cercetat din nou.

– Caut reședința Grayle, am spus.

– Aceasta este. Nu e nimeni acasă.

– Sunt așteptat.

A înclinat din cap. Ochii i-au sclipit ca apa.

– Numele?

– Philip Marlowe.

– Așteptați aici.

S-a înapoiat fără grabă, cu pas lejer, la porți și a descuiat ușa de fier încastrată într-unul dintre stâlpii masivi. Înăuntru era un telefon. A vorbit scurt în receptor, a închis ușa iute și s-a întors la mine.

– Aveți vreun act de identitate?

I-am dat să-mi vadă legitimația prinsă pe volan.

– Asta nu dovedește nimic, a spus. De unde să știu că este mașina dumneavoastră?

Am scos cheia din contact, am deschis portiera nervos și am coborât. Astfel, ne mai despărțea doar un pas. Respirația îi mirosea frumos. Whisky Haig & Haig, cel puțin.

– Iar te-ai servit din dulăpiorul cu tării, am zis.

El a zâmbit. M-a măsurat din priviri. Am rostit:

– Ascultă, pot vorbi cu majordomul de la telefonul acela și el îmi va recunoaște vocea. Aș putea intra, în felul ăsta, sau va trebui să te căpăcesc?

– Sunt un simplu angajat, s-a fâstâcit el. Dacă nu aș...

A lăsat restul să plutească în aer și a continuat să zâmbească.

– Ești un flăcău de treabă, am spus și l-am mângâiat pe umăr. Din Dartmouth sau Dannemora?

– Hristoase, a făcut el. De ce n-ați spus că sunteți copoi?

Am rânjit amândoi. El a fluturat din mână și eu am intrat pe porțile întredeschise. Aleea făcea o curbă și tufișuri înalte de un verde-închis o ascundeau complet de stradă și de casă. Printr-o poartă verde am văzut un grădinar nipon care smulgea buruienile de pe o peluză enormă. Trăgea de o buruiană în mijlocul unei vastități de catifea și se strâmba așa cum fac grădinarii japonezi. Apoi înaltul gard viu a blocat din nou perspectiva și n-am mai văzut nimic cale de treizeci de metri. După aceea, gardul viu s-a terminat într-un cerc larg, în care erau parcate șase mașini.

Una era un coupé mic. Două erau Buick-uri grele, foarte frumoase, ultimul răcnet, mari cât să poată transporta un întreg batalion. Mai era o limuzină neagră, cu fante de ventilație de nichel mat și capace de roată mari cât roțile de bicicletă. Mai era și un faeton sport lung, cu capota coborâtă. O alee scurtă și foarte lată, din beton rezistent la intemperii, ducea de la ele la intrarea laterală a casei.

În stânga, dincolo de parcare, era o grădină cu câte o fântână la fiecare dintre cele patru colțuri. Intrarea era blocată de o poartă din fier forjat, cu un Cupidon înaripat în mijloc. Erau busturi pe stâlpii subțiri și o bancă de piatră cu grifoni ghemuiți la ambele capete. Mai erau și un iaz dreptunghiular, cu nuferi de piatră în el, și un broscoi mare de piatră așezat pe una dintre frunze. Ceva mai departe, printr-o colonadă cu trandafiri, ajungeai la ceva ca un altar, închis cu gard viu de ambele părți, însă nu complet, astfel încât soarele proiecta un arabesc pe treptele lui. Și mai în

stânga era o grădină sălbatică, nu foarte mare, cu un cadran solar în colț, lângă unghiul unui zid construit să pară o ruină. Și erau flori. Un milion de flori.

Casa în sine nu era cine știe ce. Era mai mică decât Buckingham Palace, cam cenușie pentru California și probabil avea mai puține ferestre decât Chrysler Building.

M-am îndreptat ușor spre intrarea laterală și am apăsat butonul unei sonerii și undeva un set de clopoței a scos un sunet moale, profund, aidoma unor clopote de biserică.

Un bărbat în vestă dungată cu nasturi auriți a deschis ușa, s-a înclinat, mi-a luat pălăria și s-a retras. În spatele lui, în penumbră, un bărbat în pantaloni dungați și drepți, sacou negru cu guler cu colțuri scurte și cravată gri, în dungi, și-a aplecat capul cărunt în față un centimetru sau doi și a spus:

– Domnul Marlowe? Dacă doriți să veniți pe aici, vă rog...

Am mers de-a lungul unui coridor. Era un coridor foarte tăcut. Nu se auzea nici musca. Pe jos erau întinse covoare orientale și pe pereți erau agățate tablouri. Am dat un colț și coridorul a continuat. O ușă vitrată arăta o felie de apă albastră în depărtare și mi-am amintit, aproape șocat, că eram aproape de oceanul Pacific și că acea casă se afla pe marginea unui canion.

Majordomul a ajuns la o ușă și a deschis-o. Înăuntru se auzeau voci. S-a dat în lături și eu am intrat. Era o încăpere frumoasă, cu canapele mari cu spetează și fotolii îmbrăcate în piele galben-pal dispuse în jurul unui șemineu în fața căruia, pe podeaua lucioasă, dar nu alunecoasă, era întins un covor subțire ca mătasea și bătrân ca mătușa lui Esop. Un mănunchi de flori reținea atenția într-un colț, altul pe o masă cu picioare scurte, pereții erau zugrăviți într-o nuanță mată de pergament, era comod, era spațiu, era intim, era un strop de modernitate și un strop de vechime și erau trei

persoane care ședeau, reduse brusc la tăcere, uitându-se la mine cum mă apropiam.

Una dintre ele era Anne Riordan, arătând exact cum o văzusem ultima dată, doar că ținea în mână un pahar cu un lichid chihlimbariu în el. Alta era un bărbat înalt și slab, cu alură tristă, cu bărbie osoasă și ochi afundați, palid la față, cu tenul de un galben nesănătos. Avea șaizeci de ani buni sau, mai degrabă, șaizeci de ani răi. Purta un costum de afaceri negru, o garoafă roșie, și părea abătut.

A treia era blondina. Era îmbrăcată de stradă, într-un albastru-verzui deschis. Nu am acordat multă atenție hainelor ei. Își atingeau scopul pentru care fuseseră croite, iar ea avea să-și atingă scopul pentru care le purta. Efectul era acela de-a o ajuta să arate foarte tânără și de a-i face ochii ca de lapislazuli să pară de un albastru desăvârșit. Părul ei avea auriul tablourilor din vechime și fusese aranjat doar atât cât era nevoie. Avea un trup perfect modelat, căruia nimeni nu-i mai putea aduce îmbunătățiri. Rochia era îndeajuns de simplă, cu excepția unui mănunchi de diamante la gât. Mâinile ei nu erau mici, însă aveau o formă frumoasă, iar unghiile aduceau obișnuita notă discordantă – aproape magenta. Îmi adresă un zâmbet din arsenalul propriu. Părea că îi venea ușor să zâmbească, însă în ochi avea o privire fixă, de parcă ar fi cumpănit temeinic la ceva. Iar gura ei era senzuală.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să veniți, a spus. Acesta este soțul meu. Pregătește-i domnului Marlowe un pahar, scumpule.

Domnul Grayle a dat mâna cu mine. Palma lui era rece și puțin jilavă. Ochii lui erau triști. Mi-a amestecat un scotch cu sifon și mi-a dat paharul.

După aceea s-a așezat într-un colț și a păstrat tăcerea. Am băut jumătate de pahar și i-am surâs larg domnișoarei Riordan. Ea m-a privit cu un soi de absență, de parcă gândul i-ar fi fost în altă parte.

– Credeți că ne puteți ajuta în vreun fel? a întrebat blonda încet, cu ochii în propriu-i pahar. Dacă credeți că da, aș fi încântată. Însă pierderea e relativ mică, în comparație cu perspectiva altor probleme cu gangsterii și oamenii răi.

– Sincer, nu știu prea mult despre asta, am mărturisit.

– O, sper să puteți.

Mi-a oferit un zâmbet pe care-l puteam simți în buzunarul de la șold.

Am băut cealaltă jumătate de pahar. Începeam să mă simt odihnit. Doamna Grayle a apăsat un buton fixat în mânerul canapelei de piele și un lacheu și-a făcut apariția. A ridicat puțin mâna spre tavă. Lacheul s-a uitat în jur și a amestecat două băuturi. Domnișoara Riordan încă se juca absentă cu primul pahar și, aparent, domnul Grayle nu bea. Lacheul a ieșit.

Eu și doamna Grayle am ridicat paharele. Ea și-a încrucișat picioarele – puțin cam neglijent.

– Nu știu dacă pot face ceva, am spus. Mă îndoiesc. Pe ce informații mă pot baza?

– Sunt sigură că puteți. Mi-a mai oferit un zâmbet. Câtă încredere a investit în dumneavoastră Lin Marriott?

S-a uita la domnișoara Riordan. Aceasta nu i-a întâlnit privirea. A întors capul, dimpotrivă, în cealaltă direcție. Doamna Grayle s-a uitat la soțul ei.

– Chiar e nevoie să te ostenești cu asta, scumpule?

Domnul Grayle s-a ridicat și mi-a spus că îl bucură foarte tare că m-a întâlnit și că se va duce să te întindă o vreme. Că nu se simțea prea bine. Nădăjduia că-l voi scuza. A fost atât de politicos, că-mi venea să-l duc în brațe afară din cameră, doar ca să-mi arăt aprecierea.

A plecat. A închis ușa încet, de parcă se temea să nu trezească o persoană care dormea. Doamna Grayle s-a uitat la ușă un moment, după care a arborat din nou zâmbetul anterior și s-a uitat la mine.

– Domnișoara Riordan beneficiază de totala dumneavoastră încredere, desigur.

– Nimeni nu beneficiază de totala mea încredere, doamnă Grayle. Întâmplător, ea știe de acest caz – atât cât e de știut.

– Da.

A sorbit o gură sau două, apoi și-a terminat paharul dintr-o înghițitură și l-a pus deoparte.

– La naiba cu manierele când bei, a spus deodată. Haideți să vorbim pe șleau. Sunteți un om foarte atrăgător pentru genul de meserie pe care o aveți.

– E o meserie puturoasă, am zis.

– Nu la asta mă referem. Se câștigă ceva bani din ea? Sau e impertinent să întreb?

– Bani nu se câștigă cine știe cât de mulți. Ai parte însă de multe mâhniri. Dar și bucurii sunt destule. Și-ntotdeauna există șansa unui caz mare.

– Cum faci să ajungi detectiv particular? Nu vă deranjează că vă descos puțin, nu-i așa? Și împingeți masa aceea încoace, nu vreți? Ca să ajung la sticle.

M-am ridicat și am împins uriașa tavă argintie pe rotile către ea, pe podeaua lucioasă. A mai pregătit două pahare. Eu încă aveam jumătate din al doilea.

– Majoritatea suntem foști polițiști, am explicat. Eu am lucrat o vreme pentru procurorul districtual. Am fost concediat.

A zâmbit binevoitoare.

– Nu pe motiv de incompetență, sunt sigură.

– Nu, pentru obrăznicie. Ați mai primit telefoane?

– Păi...

S-a uitat la Anne Riordan. A așteptat. Privirea ei spunea ceva.

Anne Riordan s-a ridicat. Și-a dus paharul, încă plin, la tavă și l-a pus jos.

– Probabil că nu veți rămâne cu sticla goală, a zis ea. Dar dacă veți rămâne... Și mulțumesc foarte mult că ați stat de vorbă cu mine, doamnă Grayle. Nu voi folosi nimic. Aveți cuvântul meu.

– Pe toți sfinții, doar nu pleci, a rostit doamna Grayle cu același zâmbet pe buze.

Anne Riordan și-a prins buza de jos între dinți și a ținut-o așa un moment, ca și când ar fi stat în cumpănă dacă să și-o muște de tot și să o scuipe sau să o mai lase în pace un timp.

– Scuze, mă tem că trebuie. Nu lucrez pentru domnul Marlowe, știți. E doar un prieten. Rămas-bun, doamnă Grayle.

Blonda a privit-o duios.

– Sper că vei mai veni în vizită. Oricând.

A apăsat butonul de două ori. Asta l-a chemat pe majordom, care a ținut ușa deschisă.

Domnișoara Riordan a ieșit grăbită și ușa s-a închis. Vreme destul de îndelungată după aceea, doamna Grayle s-a uitat la ușă fix, cu un zâmbet vag.

– E mult mai bine așa, nu credeți? a întrebat după o perioadă de tăcere.

Eu am încuviințat din cap.

– Probabil vă întrebați cum de știe atâtea, dacă nu e decât o prietenă, am spus. E o fată curioasă. Unele informații le-a dezgropat singură, de pildă cine sunteți și al cui este colierul de jad. Altele se datorează întâmplării. A venit noaptea trecută în vâlceaua unde a fost ucis Marriott. Ieșise la plimbare cu mașina. A văzut din întâmplare o lumină și a coborât.

– O! Doamna Grayle a ridicat iute un pahar și s-a strâmbat. Ce gând oribil! Sărmanul Lin. Era cam mojic. Așa sunt majoritatea prietenilor. Dar să moară în felul acela e îngrozitor!

A ridicat din umeri. Ochii i s-au mărit și întunecat.

– Deci e-n regulă cu domnișoara Riordan. Nu va vorbi. Tatăl ei a fost șef de poliție aici acum mult timp, am explicat.

– Da. Mi-a spus și ea. Nu bei.

– Ba *eu* asta numesc băut.

– Noi doi ar trebui să ne înțelegem. V-a spus Lin – domnul Marriott – cum s-a petrecut jaful?

– Undeva între acest loc și Trocadero. N-a precizat. Trei sau patru bărbați.

Ea a încuviințat din capu-i blond.

– Da. Să știți că a fost ceva mai degrabă comic la jaful acesta. Mi-au dat înapoi unul dintre inele, și încă unul dintre cele mai frumoase.

– Mi-a spus asta.

– Apoi, desigur, aproape niciodată nu purtam colierul. În definitiv, e o piesă de muzeu, probabil nu sunt multe ca el pe lume, e un jad de un tip foarte rar. Și totuși au sărit la el. Nu m-aș fi așteptat să știe că e de valoare.

– Probabil știau că altfel nu l-ați fi purtat. Cine îi cunoștea valoarea?

A căzut pe gânduri. Era o plăcere să o vezi cum gândește. Încă ținea picioarele încrucișate, și tot neglijent.

– Tot felul de oameni, presupun.

– Dar ei nu știau că-l veți purta în seara aceea. Cine știa asta?

A ridicat din umeri. Eu am încercat să-mi țin ochii la locul lor.

– Menajera mea. Dar ea a avut o sută de ocazii. Și am încredere în ea...

– De ce?

– Nu știu. Pur și simplu, am încredere în unii oameni. Am încredere în dumneavoastră.

– Aveați încredere în Marriott?

Chipul i-a devenit puțin serios. Ochii puțin vigilenți.

– Nu în unele privințe. În altele, da. Există diferențe.

Avea un fel plăcut de a vorbi, lejer, aproape cinic, dar nu sever. Își rotunjea bine cuvintele.

– Bine... În afară de menajeră. Șoferul?

A clătinat din cap.

– În seara aceea a condus Lin. Mașina lui, personală. Nu cred că George a fost prin preajmă. Nu era cumva joi?

– Eu nu am fost de față. Marriott zicea că trecuseră patru sau cinci zile în momentul când îmi vorbea. Joi a fost cu o săptămână întreagă în urmă.

– Păi, joi a fost. S-a întins după paharul meu și degetele ei le-au atins puțin pe ale mele. Le-am simțit moliciunea. George are liber joi seara. Asta-i ziua lui obișnuită, știți.

A turnat o dușcă serioasă de scotch aparent slab în paharul meu și l-a stropit cu apă minerală. Era genul de amestec pe care crezi că ai fi în stare să-l bei o eternitate și să nu pățești nimic, decât poate să-ți insufle un curaj nesăbuit. Și-a oferit și ei același tratament.

– V-a spus Lin numele meu? a întrebat încet, cu ochii tot vigilenți.

– A avut grijă să nu o facă.

– Atunci, probabil că v-a indus puțin în eroare cu privire la momentul întâmplării. Să vedem ce avem. Menajera și șoferul cad. Ies din discuție în calitate de complici, vreau să spun.

– Din discuția mea nu ies.

– Ei, mă străduiesc și eu, a râs ea. Apoi mai este Newton, majordomul. E posibil să-l fi văzut la gâtul meu în seara cu pricina. Însă era destul de lung și purtam un guler de vulpe albă; nu, nu cred că l-ar fi putut vedea.

– Fac pariu că arătați senzațional, am spus.

– Nu începeți cumva să vă amețiți prea tare?

– Am avut momente și mai treze.

A lăsat capul pe spate și a izbucnit într-o suită de râsete. La viața mea am cunoscut doar patru femei care să poată face asta și să-și păstreze frumusețea. Ea era una dintre ele.

– Newton este în regulă, am spus. Cei de genul lui nu umblă cu mardeiașii. Sigur, asta e doar o impresie. Dar lacheul?

S-a gândit, rememorând, apoi a clătinat din cap.

– El nu m-a văzut.

– V-a cerut cineva să purtați colierul?

Ochii ei au devenit pe dată și mai vigilenți.

– Nu mă puteți păcăli câtuși de puțin, a spus.

S-a întins după paharul meu, pentru a-l umple iarăși. I l-am dat, chit că mai aveam un deget în el. Am studiat adorabilele linii ale gâtului ei.

După ce a umplut paharele și în vreme ce ne jucam din nou cu ele, am spus:

– Să lămurim lucrurile și apoi am să vă povestesc totul. Descrieți-mi cum s-au derulat evenimentele acelei seri.

Ea s-a uitat la ceasul de la încheietura mâinii, sumețindu-și mâneca lungă pentru a face asta.

– Ar trebui să fiu...

– Lăsați-l să aștepte.

Ochii i-au tresărit. Îmi plăceau așa.

– Să știți că prea multă sinceritate strică, a spus.

– Nu în branșa mea. Descrieți seara. Sau cereți să fiu aruncat afară. Una sau cealaltă. Hotărâți-vă care.

– Ar fi bine, atunci, să stați aici, lângă mine.

– Vă gândiți la asta de mult timp, am zis. De când v-ați încrucișat picioarele, mai exact.

Și-a tras fusta în jos.

– Afuriseniile astea ți se urcă mereu în jurul gâtului.

M-am așezat alături de ea pe canapeaua din piele galbenă.

– Nu stați mult pe gânduri, nu-i așa? a întrebat pe un ton scăzut.

Nu i-am răspuns.

– Faceți deseori lucruri de felul acesta? m-a întrebat cu o privire piezișă.

– Aproape niciodată. Sunt un călugăr tibetan, în timpul liber.

– Doar că nu aveți deloc timp liber.

– Să ne concentrăm, am spus. Să ne punem ce-a mai rămas din minte – a mea, cel puțin – la contribuție. Cu cât mă veți plăti?

– O, asta-i problema. Credeam că-mi veți recupera colierul. Sau că veți încerca s-o faceți.

– Trebuie să lucrez în felul meu. Felul ăsta.

Am luat o dușcă lungă și a fost cât pe ce să cad în cap. Am tras scurt aer în piept.

– Și să anchetez o crimă, am continuat.

– Asta nu are nicio legătură cu problema. Adică, asta-i treaba poliției, nu?

– Da... Doar că sărmanul om m-a plătit cu o sută de dolari ca să am grijă de el... și n-am avut. Mă simt vinovat. Îmi vine să plâng. Să plâng?

– Bea.

A mai turnat niște scotch. Nu părea s-o afecteze mai mult decât afectează apa barajul Boulder.

– Ei, unde am rămas? am spus, încercând să țin paharul în așa fel încât whisky-ul să rămână în el. Menajera nu, șoferul nu, majordomul nu, lacheul nu. Urmează să ne spălăm singuri rufele. Cum s-a derulat jaful? Versiunea dumneavoastră ar putea conține câteva detalii pe care Marriott nu mi le-a oferit.

S-a aplecat în față și și-a prins bărbia în mână. A părut serioasă fără a fi caraghioasă.

– Am fost la o petrecere în Brentwood Heights. Apoi Lin a sugerat să dăm o fugă la Troc pentru câteva pahare și câteva dansuri. Așa am făcut. Pe Sunset se lucra și era foarte prăfuit. Așa că, la întoarcere, Lin a luat-o pe Santa Monica. În felul acesta, am trecut pe lângă un hotel părăginit numit Indio, pe care l-am observat întâmplător, dintr-un motiv prostesc, lipsit de sens. Peste drum de el era o berărie și-n fața ei era parcată o mașină.

– Doar o mașină... în fața unei berării?

– Da. Doar una. Era un loc dărăpănat. Ei, mașina aceea a pornit și ne-a urmărit și, sigur, asta nu mi s-a părut deloc suspect. Nu aveam motiv să mi se pară. Apoi, înainte să ajungem acolo unde Santa Monica dă în Arguello Boulevard, Lin a spus: „Hai să mergem pe drumul celălalt“, și a cotit pe o stradă rezidențială cu multe curbe. Atunci, cât ai clipi, o mașină a trecut în trombă pe lângă noi și-a răzuit bara de protecție, după care a tras pe dreapta și a oprit. Un bărbat în palton, cu fular și pălăria coborâtă pe față, a venit spre noi ca să-și ceară scuze. Era un fular alb, strâns, și mi-a atras atenția. Cam asta e tot ce am observat la el, plus că era înalt și slab. Îndată ce a ajuns aproape – și mi-am amintit după aceea că nu a intrat nicio clipă în lumina farurilor noastre...

– Asta-i normal. Nimănui nu-i place să stea cu ochii în faruri. Bea. Acum fac eu cinste.

Femeia stătea aplecată în față, cu sprâncenele delicate – nici urmă de vopsea – încruntate de apăsarea gândurilor. Am pregătit două pahare. Ea a continuat:

– Îndată ce a ajuns de partea lui Lin, și-a tras fularul peste nas și a îndreptat o armă spre noi. „Jaf", a spus. „Nu faceți gălăgie și totul va fi bine." Apoi un altul a venit de cealaltă parte a mașinii.

– În Beverly Hills, am spus, cel mai bine păzit cartier din California.

Ea a ridicat din umeri.

– S-a întâmplat. Au cerut să le dau bijuteriile și poșeta. Cel cu fularul le-a cerut. Cel din partea mea n-a scos o vorbă tot timpul. I-am dat lui Lin lucrurile și omul mi-a dat înapoi poșeta și un inel. Ne-a instruit să nu anunțăm poliția și firma de asigurări pentru o vreme. Că ne vor propune o afacere bună și simplă. A spus că li se pare mai ușor să lucreze cu un procentaj precis. Parcă avea tot timpul din lume. A spus că pe cei de la asigurări i-ar putea rezolva, la o adică, dar că asta ar însemna să apeleze la metode imorale, iar ei ar prefera să n-o facă. Vorbea ca un om educat.

– Poate era Eddie Patru-Ace, am spus. Doar că el a sfeclit-o în Chicago.

Ea a ridicat din umeri. Am băut amândoi. A continuat.

– Apoi au plecat și noi ne-am dus acasă și i-am spus lui Lin să nu sufle o vorbă. A doua zi am primit un telefon. Avem două telefoane, unul cu extensii și celălalt în camera mea, fără extensii. Apelul a venit pe acesta. Numărul nu este înregistrat, desigur.

Am aprobat din cap.

– Numărul se poate cumpăra pe câțiva dolari. E o practică uzuală. Unii actori trebuie să-și schimbe numerele o dată la lună.

Am băut amândoi.

– I-am spus celui de la capătul firului să trateze cu Lin, care mă va reprezenta, și că, dacă nu sunt exagerați, am putea cădea la învoială. El a zis că bine, și de atunci încolo presupun că au tras doar de timp ca să ne supravegheze puțin. În cele din urmă, cum știți, am căzut de acord asupra a opt mii de dolari și așa mai departe.

– L-ați putea recunoaște pe vreunul dintre ei?

– Categoric nu.

– Randall știe toate astea?

– Sigur. Mai e nevoie să discutăm despre asta? Mă plictisește.

Mi-a adresat un zâmbet cuceritor.

– A făcut vreun comentariu?

Ea a căscat.

– Probabil. Am uitat.

Am rămas cu paharul gol în mână și m-am gândit. Ea mi l-a luat și-a început să-l reumple.

Am luat paharul reumplut din mâna ei și l-am mutat în stânga, apoi am prins-o de mâna stângă cu dreapta mea. Era netedă și moale și caldă și plăcută. Mi-a strâns mâna. Avea mușchi puternici. Era o femeie bine clădită, nu o floricică de câmpie.

– Cred că avea o bănuială, a adăugat ea. Dar n-a vrut să spună care anume.

– Oricine ar avea o bănuială, cunoscând detaliile astea, am zis.

Ea a întors încet capul și s-a uitat la mine. Apoi a încuviințat.

– Chiar așa ușor se intuiește, nu?

– De când îl cunoașteți?

– De ani întregi. Era crainic la postul de radio al soțului meu. KFDK. Acolo l-am întâlnit. Acolo l-am întâlnit și pe soțul meu.

– Asta știam. Însă Marriott ducea o viață de om avut. Nu bogat, dar se descurca bine.

– A primit de undeva bani și a renunțat la radio.

– Știți sigur că a primit banii – sau asta v-a spus-o el?

A ridicat din umeri. Mi-a strâns mâna.

– Sau poate n-au fost foarte mulți bani și i-a păpat cât ai zice pește. I-am strâns și eu mâna. Împrumuta cumva de la dumneavoastră?

– Sunteți un pic demodat, nu-i așa?

A coborât privirea la mâna pe care o țineam eu.

– Încă sunt în timpul serviciului. Iar scotch-ul dumneavoastră e atât de bun, că mă ține pe jumătate treaz. Nu că ar trebui să fiu beat...

– Da. Și-a luat mâna dintr-a mea și a masat-o. Probabil știți să strângeți bine – în timpul liber. Lin Marriott a fost un șantajist de mare clasă, desigur. Asta-i evident. Trăia de pe spinarea femeilor.

– Știa ceva despre dumneavoastră?

– Să vă spun?

– Probabil n-ar fi înțelept.

A râs.

– Vă spun, oricum. M-am pilit o dată cam tare acasă la el și am leșinat. Mi se întâmplă rareori. Mi-a făcut câteva fotografii – cu hainele ridicate până la gât.

– Jigodia, am spus. Aveți cumva vreuna la îndemână?

M-a plesnit peste încheietură. A spus moale:

– Cum vă cheamă?

– Phil. Pe dumneavoastră?

– Helen. Sărută-mă.

Mi-a căzut ușor în poală și eu m-am aplecat peste fața ei și am început să o prospectez. Ea a fluturat din gene și mi-a acoperit obrajii cu sărutări delicate. Când am ajuns la gura ei, era pe jumătate deschisă și arzătoare și limba ei era un șarpe neastâmpărat între dinți.

Ușa s-a deschis și domnul Grayle a pășit repede în încăpere. Eu o țineam pe soția lui și n-am avut când să-i dau drumul. Am

ridicat ochii și m-am uitat la el. Mă simțeam rece ca picioarele lui Finnegan, în ziua când l-au înmormântat.

Blonda din brațele mele nu s-a mișcat, nici măcar n-a închis buzele. Avea pe chip o expresie pe jumătate visătoare și pe jumătate sarcastică.

Domnul Grayle și-a dres glasul ușor și a spus:

– Vă cer iertare, desigur.

Și a ieșit încetișor din cameră. În ochi i se citea o tristețe infinită.

Am împins-o în lături, m-am ridicat, am scos batista și m-am tamponat pe față. Ea a rămas așa cum am lăsat-o, culcată pe jumătate pe canapea, cu pielea vizibilă pe o porțiune generoasă deasupra unui ciorap.

– Cine a fost ăla? a întrebat ea răgușită.

– Domnul Grayle.

– Lasă-l în pace.

M-am îndepărtat de ea și m-am așezat în fotoliul în care mă așezasem când intrasem în cameră. După o clipă, ea s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat fix la mine.

– E-n regulă. Înțelege. La ce naiba să se aștepte?

– Se pare că știe.

– Păi, doar îți spun că e în regulă. Nu-i suficient? E un om bolnav. Ce naiba...?

– Nu te apuca să țipi la mine. Nu-mi plac femeile care țipă.

A deschis o poșetă de lângă ea și a scos o batistă și s-a șters pe buze, apoi și-a privit chipul într-o oglindă.

– Cred că ai dreptate. Prea mult scotch, atâta tot. În seara asta la Belvedere Club. Ora zece.

Nu se uita la mine. Respira accelerat.

– E un loc bun?

– Laird Brunette e proprietarul. Îl cunosc destul de bine.

– Așa-i, am spus.

Încă îmi era frig. Mă simțeam josnic, ca și când aș fi furat din buzunarul unui om sărac.

Ea a scos un ruj și și-a retușat foarte ușor buzele, după care a întors spre mine o privire lungă. A aruncat oglinda. Am prins-o și mi-am studiat fața. M-am ocupat de ea cu batista și m-am ridicat să-i înapoiez oglinda.

Ea stătea tolănită pe spate, arătându-și tot gâtul, uitându-se leneș la mine.

– Care-i problema?

– Niciuna. Ora zece la Belvedere Club. Să nu fii magnifică. Nu am decât un costum de seară. La bar?

A aprobat din cap, cu privirea în continuare leneșă.

Am străbătut încăperea și am ieșit fără a mă uita îndărăt. Lacheul m-a întâmpinat în hol și mi-a dat înapoi pălăria, arătând ca Marele Chip de Piatră.

19

Am mers până la aleea curbată, m-am pierdut în umbra gardului viu înalt și am ajuns la porți. Altcineva păzea fortul acum, un tip robust în haine simple, în mod evident un bodyguard. M-a lăsat să ies, cu o aplecare din cap.

Un claxon a sunat. Coupé-ul domnișoarei Riordan era tras în spatele mașinii mele. M-am dus într-acolo și m-am uitat înăuntru, la ea. Părea relaxată și sarcastică.

Ședea cu mâinile pe volan, înmănușate și subțiri. Surâdea.

– Am așteptat. Presupun că nu era treaba mea. Ce părere ți-ai făcut despre ea?

– Fac pariu că-i trăsnet când tună.

– Chiar e nevoie să spui mereu lucruri din astea? a întrebat, roșind. Uneori îi urăsc pe bărbați. Bătrâni, tineri, fotbaliști, tenori, milionari, deștepți, bărbați frumoși care sunt gigolo și aproape mojici care sunt... detectivi particulari.

I-am oferit un surâs trist.

– Știu că mă ia gura pe dinainte. E boala momentului. Cine ți-a spus că este gigolo?

– Cine?

– Nu fi obtuză. Marriott.

– O, asta era o întrebare retorică. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu rea. Poți s-o tuni când vrei, cred, fără mari probleme. Însă poți fi sigur de un lucru – ești printre ultimii veniți.

Strada lată și sinuoasă moțăia liniștită în soare. O furgonetă frumos vopsită a oprit fără zgomot în fața unei case de vizavi, apoi a dat cu spatele puțin și a urcat pe alee spre o intrare laterală. Pe cealaltă parte a furgonetei erau scrise cuvintele „Servicii nou-născuți, Bay City".

Anne Riordan s-a aplecat spre mine, cu ochii ei gri-albăstrii răniți și înnegurați. Buza ei de sus nițel cam lungă s-a strâmbat și apoi s-a lățit pe dinți. A scos un sunet tăios, expirând.

– Probabil ți-ar plăcea să-mi văd de treburile mele, nu-i așa? Și să n-am idei pe care nu le ai tu înainte. Credeam că sunt puțin de ajutor.

– N-am nevoie de niciun ajutor. Poliția nu vrea ajutor din partea mea. Nu pot face nimic pentru doamna Grayle. Are o poveste despre o berărie de unde a pornit o mașină și i-a urmărit, dar ce înseamnă asta? A fost un drum cu ghinion pe Santa Monica. E vorba

de o echipă de jefuitori profesioniști. Unul dintre ei știa să recunoască un jad Fei Tsui cu ochiul liber.

– Asta, dacă n-a mers la sigur.

– Mai e și asta, am spus și am scos o țigară din pachet. Oricum ar fi, eu nu rămân cu nimic de aici.

– Nici măcar cu mediumi?

M-am uitat la ea nedumerit.

– Mediumi?

– Doamne, a făcut ea încet. Și te credeam detectiv.

– Asta se ține sub capac, am spus. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. Grayle ăsta are o grămadă de bani sub brăcinar. Și-n orașul ăsta justiția se cumpără cel mai ușor. Uită-te cât de ciudat se comportă poliția. Fără publicitate, fără apariții în ziare, fără șansa ca un străin nevinovat să poată apărea cu un indiciu minor care să se dovedească de extremă importanță. Numai tăcere și avertismente să stau cuminte. Nu-mi place deloc.

– Ți-ai șters aproape tot rujul, a zis Anne Riordan. Iar eu vorbeam de mediumi. Ei, rămas-bun. Mi-a făcut plăcere să te cunosc – într-un fel.

A apăsat butonul de pornire, a băgat în viteză și a plecat într-o volbură de praf.

Am însoțit-o cu privirea. După ce a dispărut, m-am uitat peste drum. Șoferul furgonetei pe care scria Servicii nou-născuți Bay City a ieșit pe ușa laterală a casei, îmbrăcat într-o uniformă atât de albă și de țeapănă și de lucioasă, încât mă făcea să mă simt curat doar uitându-mă la ea. Ducea o cutie de carton. A urcat în furgonetă și a plecat.

M-am gândit că poate tocmai a schimbat un scutec.

Am urcat și eu în mașină și m-am uitat la ceasul de la mână înainte să pornesc. Era aproape cinci.

Am simțit efectul scotch-ului, cum se întâmplă în cazul celui cât de cât bun, până când am ajuns în Hollywood. Am trecut pe lumina roșie a semaforului ori de câte ori mi s-a ivit în cale.

– E o fetișcană simpatică, mi-am spus cu voce tare, pentru un bărbat interesat de fetișcane simpatice. Nimeni n-a replicat. Dar eu nu sunt interesat, am adăugat. Nimeni n-a zis nimic nici acum. Ora zece la Belvedere Club, am spus. Cineva a exclamat: Pfuai!

Semăna cu vocea mea.

Era șase fără un sfert când am ajuns înapoi la birou. În clădire era liniște deplină. Mașina de scris din spatele peretelui despărțitor tăcuse. Mi-am aprins o pipă și m-am așezat, pregătit să aștept.

20

Indianul mirosea. Mirosea în mica sală de primire, când soneria a sunat și eu am deschis ușa interioară ca să văd cine era. Stătea dincolo de ușa dinspre coridor, părând turnat în bronz. Era un om masiv de la brâu în sus și avea un piept mare. Aducea cu un vagabond.

Purta un costum maro al cărui sacou era prea mic pentru umerii lui, iar pantalonii probabil îl strângeau puțin între picioare. Pălăria era cu cel puțin două numere prea mică și fusese transpirată din belșug de cineva căruia i se potrivise mai bine decât i se potrivea lui. Îi stătea pe creștet ca girueta pe acoperișul unei case. Gulerul era strâns ca un ham și avea cam aceeași nuanță de brun-murdar. O cravată atârna afară din sacoul neîncheiat, o cravată neagră care părea că fusese legată cu un clește într-un nod mare cât un bob de mazăre. În jurul gâtului său gol și magnific,

deasupra gulerului murdar, purta o panglică neagră lată, ca o femeie bătrână care încearcă să-și ascundă ridurile.

Avea o față mare și turtită și un nas înalt și cărnos, care părea la fel de dur ca prova unui crucișător. Avea ochi fără pleoape, maxilare căzute, umerii unui fierar și picioarele scurte și aparent strâmbe ale unui cimpanzeu. Am aflat mai târziu că nu erau decât scurte.

Dacă ar fi fost nițel curățat și îmbrăcat într-o cămașă de noapte albă, ar fi fost leit un senator roman.

Mirosul lui era izul jilav al oamenilor primitivi, nu miasma mizeriei urbane.

– Hă, a făcut el. Venit repede. Venit acum.

M-am retras cu spatele în birou, am fluturat degetul la el și el m-a urmat făcând gălăgie cât face o muscă atunci când umblă pe perete. M-am așezat la masă și am făcut scaunul rotativ să scârțâie profesionist și i-am făcut semn spre celălalt scaun. Nu s-a așezat. Ochii lui mici și negri erau ostili.

– Unde să vin? am întrebat.

– Hă. Eu Second Planting[1]. Eu Indian de Hollywood.

– Ia loc, domnule Planting.

A pufnit și nările i s-au căscat foarte tare. Și așa erau mari cât niște găuri pentru șoareci.

– Numesc Second Planting. Nu numesc Domnul Planting.

– Cu ce te pot ajuta?

A ridicat vocea și a început să intoneze pe un ton baritonal sonor, din adâncul pieptului:

– El zis venit repede. Tata mare alb zis venit repede. Zis adus pe tine în trăsură de foc. Zis...

[1] A Doua Generație (n. tr.).

– Mda. Termină cu păsărească, am spus. Nu-s o babornițâ la dansurile ceremoniale.

– Nebun, a spus indianul.

Am rânjit unul la altul peste masă un moment. El a rânjit mai bine ca mine. Apoi și-a dat jos pălăria cu un dezgust uriaș și a întors-o cu susul în jos. Și-a plimbat un deget pe sub bentița din interior. Asta a făcut-o să iasă la vedere. A scos o agrafă de birou de pe margine și a aruncat pe masă o bucată de hârtie împăturită. A arătat furios spre ea, cu un deget ros. Părul lui lins făcea un prag, sus, de la pălăria prea strâmtă.

Am desfăcut bucata de hârtie și am găsit un cartonaș înăuntru. Nu era ceva nou pentru mine. Fuseseră trei identice în mușțiucurile celor trei țigarete aparent rusești.

M-am jucat cu pipa, m-am holbat la indian și am încercat să-l supun cu privirea. Părea tulburat cât un zid de cărămidă.

– Bine, ce vrea de la mine?

– Vrea tu venit repede. Venit acum. Venit în trăsură...

– Nebun, am rostit.

Indianului i-a plăcut asta. A închis încet gura și a făcut solemn cu ochiul, apoi aproape că a surâs.

– Îl va costa de asemenea o sută de dolari ca avans, am adăugat, încercând să las impresia că asta era o nimica toată.

– Hă?

Bănuitor din nou. Înapoi la un limbaj simplu.

– O sută de dolari, am spus. Creițari. Galbeni. Gologani în număr de o sută. Eu nu bani, eu nu venit. Pricepi?

Am început să număr o sută cu ambele mâini.

– Hă. Valorosu', a pufnit indianul.

A pipăit sub bentița soioasă a pălăriei și a mai aruncat pe masă o bucată de hârtie împăturită. Am luat-o și am desfăcut-o. Conținea o bancnotă nou-nouță de o sută de dolari.

Indianul și-a pus pălăria înapoi pe cap fără a se mai deranja să îndoaie bentița la loc. În felul acesta, arăta doar puțin mai comic. Am rămas cu ochii ațintiți la bancnota de o sută, cu gura deschisă.

– Așa-i, medium, am spus într-un sfârșit. De un om așa deștept mă tem.

– N-am tot ziua, a remarcat indianul pe un ton colocvial.

Am deschis sertarul și am scos un Colt 38 automatic de genul cunoscut drept Super Match. Nu-l luasem cu mine în vizită la doamna Lewin Lockridge Grayle. Mi-am scos haina și am îmbrăcat harnașamentul de piele, apoi am pus pistolul în toc și am prins breteaua de jos, după care mi-am pus haina înapoi pe mine.

Pentru indian, asta însemnase cam ce ar fi însemnat dacă mă scârpinam pe gât.

– Avut mașin, a spus el. Mare mașin.

– Nu-mi mai plac mașinile mari, i-am răspuns. Avut mașin și eu.

– Venit cu mașin meu, a zis indianul amenințător.

– Venit cu mașin tău, am acceptat.

Am încuiat sertarul și biroul, am întrerupt soneria și am ieșit, lăsând ușa sălii de primire descuiată, ca de obicei.

Am străbătut holul și am coborât cu liftul. Indianul mirosea. A observat chiar și liftierul.

21

Mașina era un sedan albastru-închis, cu șapte locuri, un Packard ultimul model, construit la comandă. Era genul de mașină care se asortează cu șiragurile de perle. Era parcată lângă un hidrant și un

șofer de culoare, aparent străin, cu față parcă cioplită în lemn, stătea la volan. Interiorul era drapat în mătase gri matlasată. Indianul m-a așezat în spate. Stând acolo singur, mă simțeam ca un cadavru de rang imperial, pregătit de un antreprenor de pompe funebre dăruit cu mult bun-gust.

Indianul a urcat lângă șofer; acesta a întors mașina în mijlocul străzii și un polițist aflat pe celălalt trotuar a spus: „Hei" fără vlagă, ca împotriva propriei sale voințe, după care s-a aplecat repede spre a-și lega șireturile.

Am pornit spre vest, am virat pe Sunset și am rulat cu viteză și fără zgomot pe acel bulevard. Indianul ședea nemișcat lângă șofer. Din când în când, spre mine venea câte o adiere a miasmei lui. Șoferul părea pe jumătate adormit, însă îi depășea pe băieții amatori de viteză în sedanuri decapotabile de parcă erau niște melci. Toate semafoarele se schimbau pe verde în calea sa. Așa sunt unii șoferi. N-a ratat niciunul.

Am șerpuit cale de aproape trei kilometri, cât ține bulevardul, trecând prin fața anticariatelor cu nume celebre, prin fața vitrinelor cu macrameuri și vase de cositor, prin fața noilor cluburi de noapte cu bucătari-șefi celebri și săli de jocuri de noroc de asemenea celebre, prin fața clădirilor în stil colonial-georgian, acum căzute în desuetudine, prin fața aspectuoaselor clădiri moderniste în care traficanții de carne vie de la Hollywood vorbesc numai despre bani, prin fața unui restaurant drive-in care, cumva, nu-și găsea locul acolo, deși fetele purtau bluze albe de mătase, jobene de majorete și nimic mai jos de șolduri, decât niște cizme lucioase cu ciucuri – prin fața tuturor acestora și după o curbă largă și lină către promenada din Beverly Hills și luminile dinspre sud, cu toate culorile curcubeului perfect vizibile într-o seară fără ceață, prin fața conacelor umbrite de pe dealurile dinspre nord, prin Beverly

Hills și în sus, pe bulevardul sinuos și în semiîntunericul răcoros, cu adierea vântului dinspre mare.

Fusese o după-amiază călduroasă, dar căldura se ridicase. Am trecut în trombă pe lângă un ghem de clădiri luminate și o serie nesfârșită de vile, nu foarte apropiate de drum. Am coborât pentru a ocoli un uriaș teren de polo cu un alt teren, la fel de mare, de antrenament alături, am urcat din nou pe creasta dealului și am virat spre munte pe un drum abrupt de beton care trecea pe lângă livezi de portocali, moftul vreunui bogătaș, întrucât acesta nu este ținutul portocalelor, și apoi, puțin câte puțin, ferestrele luminate ale caselor de milionari au dispărut și drumul s-a îngustat și am ajuns în Stillwood Heights.

Izul de salvie adia dinspre un canion și mă ducea cu gândul la un om mort și la un cer fără lună. Case de stuc risipite stăteau lipite de coasta dealului, ca niște basoreliefuri. Apoi n-a mai fost nicio casă, doar dealurile tăcute și întunecate, cu o stea timpurie, sau două, deasupra lor și panglica de beton a drumului și un povârniș abrupt de o parte, într-un desiș de stejari pitici și tufișuri de strugurii-ursului, de unde uneori puteai auzi strigăt de prepelițe, dacă te opreai și stăteai nemișcat și așteptai. De cealaltă parte a drumului se afla un mal de lut la marginea căruia câteva flori sălbatice dârze se agățau ca niște copii neascultători care refuză să meargă la culcare.

Apoi drumul făcu o curbă strânsă și pneurile mari au scrâșnit pe pietriș, iar mașina a pornit cu ceva mai mult zgomot în sus pe o alee lungă, mărginită de mușcate sălbatice. În capătul ei, slab luminată, singură ca un far, stătea o fortăreață, un „cuib de vultur", o clădire colțuroasă de stuc și cărămizi de sticlă, cioplită ca din topor și modernistă și totuși nu urâtă – una peste alta, un loc minunat unde un medium să-și agațe pălăria profesională în cui. Nimeni n-ar fi putut auzi strigătele.

Mașina a tras lângă casă și un bec s-a aprins deasupra unei uși negre încastrate în peretele masiv. Indianul a coborât gâfâind și a deschis portiera din spate a mașinii. Șoferul și-a aprins o țigară de la bricheta electrică și un miros aspru de tutun a ajuns la mine pe aripa blândă a serii. Am coborât.

Ne-am îndreptat spre ușa neagră. Aceasta s-a deschis singură, încet, aproape pașnic. Dincolo de ea, un hol îngust străpungea casa. Lumina strălucea din pereții de cărămizi vitrate.

Indianul a mormăit:

– Hă. Intră tu, valorosu'.

– După tine, domnule Planting.

S-a încruntat și a intrat și ușa s-a închis în urma noastră la fel de tăcut și de misterios cum se deschisese. La capătul holului îngust, ne-am înghesuit într-un lift mic și indianul a închis ușa și a apăsat un buton. Am urcat lin, fără un sunet. Mirosul emanat de indian înainte era nimic pe lângă ce împrăștia acum.

Liftul s-a oprit, ușa s-a deschis. Era lumină și am pășit într-o încăpere în care ziua încă încerca să-și facă simțită prezența. De jur împrejur erau ferestre. În zare, marea scăpăra. Întunericul se târa încet peste dealuri. Erau pereți lambrisați fără ferestre, covoare în culori calde, persane vechi, și un birou de recepție care părea făcut din sculpturi furate dintr-o biserică veche. Iar în spatele biroului, o femeie ședea și-mi surâdea, un surâs sec, crispat, ofilit, care s-ar fi preschimbat în praf la cea mai mică atingere.

Femeia avea păr lins strâns în coc și o față întunecată, slabă, descompusă, de asiatică. În urechi avea pietre prețioase viu colorate și inele grele pe degete, inclusiv un opal și un smarald într-o montură de argint, care ar fi putut să fie un smarald veritabil, dar, cine știe de ce, reușea să pară la fel de fals ca o brățară de la

o consignație. Și mâinile ei erau uscate și întunecate și bătrâne și nepotrivite pentru inele.

A vorbit. Vocea era familiară.

– A, domnu' Marlowe, foar-rte amabil să venit. Amthor va fi foar-rte bucuros.

Am pus pe masă bancnota de o sută de dolari primită de la indian. M-am uitat în spate. Indianul coborâse înapoi cu liftul.

– Scuze. A fost un gând frumos, dar nu-i pot accepta.

– Amthor, el... el dorit să angajat la dumneata, nu așa?

A surâs din nou. Buzele i-au foșnit ca hârtia.

– Întâi trebuie se aflu ce trebuie să fac.

Ea a aprobat și s-a ridicat încet în spatele biroului. S-a răsucit înaintea mea într-o rochie strâmtă ca pielea pe o sirenă, arătând că avea o siluetă bună, dacă-ți plac femeile cu patru măsuri mai mari de la brâu în jos.

– Eu conduc pe dumneata, a spus.

A apăsat un buton de pe lambriuri și o ușă s-a deschis fără sunet. Dincolo de ea era o lumină lăptoasă. Înainte să trec pragul, m-am uitat înapoi la zâmbetul ei. Acum, părea mai bătrână ca Egiptul însuși. Ușa s-a închis încet în spatele meu.

Nu era nimeni în cameră.

Era octogonală, drapată în catifea neagră de la podea până în tavan, care era înalt și negru, posibil acoperit și el cu catifea. În mijlocul unui covor mat negru ca smoala stătea o masă albă octogonală, mare doar cât pentru două perechi de coate, și în centrul ei trona un glob alb ca spuma laptelui, pe un postament negru. Lumina venea din glob. Cum, nu puteam să văd. De o parte și de cealaltă a mesei era câte un taburet alb octogonal, o versiune redusă la scară a mesei. Lângă un perete se mai afla un astfel de taburet. Nu era niciun geam. Nu era nimic altceva în cameră, absolut nimic. Pe pereți nu era nici măcar

o aplică. Dacă existau alte uși, eu nu le vedeam. Am întors capul spre cea prin care intrasem. Nici pe aceea n-o puteam vedea.

Am rămas acolo preț de, poate, cincisprezece secunde, trăind vagul sentiment că sunt privit. Era un vizor undeva, însă nu-l puteam repera. Am renunțat să mai încerc. Mi-am ascultat respirația. Atât de liniște era în încăpere, încât auzeam aerul cum îmi intra pe nas, încet, ca niște perdeluțe care fâlfâie.

Apoi o ușă invizibilă, în cealaltă parte a încăperii, s-a deschis, un om a pășit înăuntru și ușa s-a închis după el. Omul s-a dus drept la masă, cu capul plecat, s-a așezat pe un taburet octogonal și a făcut un gest amplu cu una dintre cele mai frumoase mâini pe care le văzusem vreodată.

– Te rog să iei loc. În fața mea. Nu fuma și nu te foi. Încearcă să te relaxezi complet. Acum, cu ce-ți pot fi de folos?

M-am așezat, mi-am pus o țigară în gură și am rostogolit-o pe buze fără a o aprinde. L-am analizat cu privirea. Era slab, înalt și drept ca o coadă de mătură. Avea cel mai alb și mai fin păr pe care-l văzusem în viața mea. Putea fi trecut prin tifon. Tenul lui era proaspăt ca o petală de trandafir. Putea să aibă treizeci și cinci sau șaizeci și cinci de ani. Nu avea vârstă. Părul îi era pieptănat pe spate și avea un profil ca al lui John Barrymore în cea mai bună zi a lui. Sprâncenele erau negre ca tăciunele, ca pereții și tavanul și podeaua. Ochii erau adânci, mult prea adânci. Erau ochii lipsiți de profunzime și amorțiți ai unui somnambul. Erau ca un puț despre care citisem, vechi de nouă sute de ani, într-un vechi castel. Puteai arunca o piatră în el și să aștepți. Puteai asculta și aștepta și apoi puteai abandona așteptarea și râde și apoi, tocmai când te pregăteai să te întorci cu spatele, un plescăit slab, minuscul, venea spre tine de pe fundul puțului, atât de slab, atât de distant, încât cu greu puteai crede că un asemenea puț exista.

Ochii lui erau la fel de adânci. Și erau, totodată, lipsiți de expresivitate, lipsiți de suflet, ochi care puteau privi cum leii sfâșie un om în bucăți fără a tresări, care puteau privi un om tras în țeapă cum urlă în soarele dogoritor.

Purta un costum de afaceri negru, la două rânduri, croit de un artist. Se uita vag la degetele mele.

– Te rog, nu te foi, a spus. Asta sparge valurile, îmi deranjează concentrarea.

– Face gheața să se topească, untul să curgă și pisica să chiăie, am zis.

Bărbatul a schițat cel mai vag zâmbet din lume.

– N-ai venit aici ca să fii impertinent, sunt sigur.

– Mi se pare că uiți de ce am venit. Apropo, i-am dat suta de dolari secretarei tale. Am venit, cum poate îți amintești, în legătură cu niște țigarete. Țigarete rusești umplute cu marijuana. Și cu cartea dumitale de vizită rulată în mușțiucurile golite.

– Dorești să afli de ce s-a întâmplat asta?

– Mda. Eu ar trebui să-ți achit o sută de dolari.

– Nu va fi necesar. Răspunsul e simplu. Sunt lucruri pe care nu le cunosc. Acesta este unul dintre ele.

Un moment, aproape că l-am crezut. Chipul lui era neted ca aripa unui înger.

– Atunci, de ce să-mi trimiți o sută de dolari – și un indian dur care pute – și o mașină? Apropo, chiar e musai ca indianul să pută? Dacă lucrează pentru tine, nu l-ai putea convinge să facă o baie?

– Este un medium autentic. Sunt rari – ca diamantele, și tot ca diamantele, uneori sunt de găsit în locuri murdare. Înțeleg că ești detectiv particular?

– Da.

– Cred că ești o persoană foarte stupidă. Pari stupid. Ai o meserie stupidă. Și ai venit aici într-o misiune stupidă.

– Înțeleg, am spus. Sunt stupid. Am băgat la cap după un timp.

– Și cred că nu am de ce să te mai reții.

– Nu mă reții, am ripostat. Eu te reții pe dumneata. Vreau să știu ce căutau cărțile acelea de vizită în țigarete.

Bărbatul a ridicat din umeri în cel mai greu perceptibil mod cu putință.

– Cărțile mele de vizită sunt la dispoziția tuturor. Eu nu le dau prietenilor țigări cu marijuana. Întrebarea dumitale rămâne stupidă.

– Mă întreb dacă asta o va face să pară mai răsărită: țigaretele se aflau într-o tabacheră chinezească sau japoneză ieftină, din imitație de baga. Ai văzut vreodată așa ceva?

– Nu. Din câte-mi amintesc.

– Pot aduce clarificări suplimentare. Tabachera se afla în buzunarul unui om pe nume Lindsay Marriott. Ai auzit vreodată de el?

S-a gândit.

– Da. Am încercat la un moment dat să-l vindec de trac în fața camerei de filmat. Încerca să se apuce de actorie. A fost o pierdere de vreme. Actoria nu-l voia.

– Îmi dau seama de ce, am zis. Ar fi semănat cu Isadora Duncan[1]. Mi-a rămas însă întrebarea cea mare. De ce mi-ai trimis suta de dolari?

– Dragul meu domn Marlowe, a rostit el cu răceală, nu sunt un prost. Practic o meserie foarte delicată. Sunt un vraci. Asta înseamnă că fac lucruri pe care doctorii, în cercul lor strâmt de egoiști speriați, nu le pot înfăptui. Mă pândește pericolul tot

[1] Isadora Duncan (1877–1927) – dansatoare, considerată de mulți a fi creatoarea dansului modern (n. tr.).

timpul – din partea oamenilor ca dumneata. Îmi doresc doar să estimez pericolul înainte să-l înfrunt.

– E cam nesemnificativ în cazul meu, nu?

– Aproape că nu există, a spus el politicos și a făcut o mișcare stranie cu mâna stângă, care mi-a atras privirea. Apoi a lăsat-o jos foarte încet pe masa albă și s-a uitat la ea. După care și-a ridicat ochii opaci și și-a încrucișat brațele.

– Auzul dumitale...

– Acum simt mirosul, am spus. Nu mă gândeam la el.

Am întors capul către stânga. Indianul ședea pe alt taburet alb, cu spatele la catifeaua neagră.

Peste haine, avea un soi de combinezon alb. Ședea fără a se mișca, ținea ochii închiși, cu capul înclinat puțin în față, ca și când ar fi dormit de o oră. Chipul lui tuciuriu și dur era plin de umbre.

M-am uitat înapoi la Amthor. Surâdea în felul lui imperceptibil.

– Pun pariu că asta face ca bătrânelor bogate să le zboare proteza din gură, am rostit. Ce prestează pentru bani adevărați – îți șade pe genunchi și cântă cântece franțuzești?

A schițat un gest grăbit.

– Treci la subiect, te rog.

– Noaptea trecută, Marriott m-a angajat să merg cu el într-o expediție care implica livrarea de bani unor bandiți, într-un loc ales de ei. Eu am fost lovit în cap. Când mi-am revenit, Marriott era mort, ucis.

Nu s-a schimbat mai nimic pe chipul lui Amthor. N-a strigat și n-a fugit spre pereți. Dar pentru el reacția a fost incontestabilă. Și-a desfăcut brațele și le-a încrucișat invers. Gura părea fermă. Ședea ca un leu de piatră în fața bibliotecii publice.

– Țigările au fost găsite asupra lui, am spus.

S-a uitat la mine cu o privire glacială.

– Dar nu de poliție, înțeleg. Poliția n-a fost aici.

– Corect.

– Cei o sută de dolari, a rostit el foarte încet, n-au fost suficienți.

– Asta depinde de ce te aștepți să cumperi cu ei.

– Ai țigaretele la tine?

– Doar una. Dar ele nu dovedesc nimic. Cum ai spus, oricine poate obține cărțile tale de vizită. Sunt doar curios ce căutau ele acolo. Vreo idee?

– Cât de bine îl știai pe domnul Marriott? m-a întrebat el încet.

– Deloc. Dar aveam bănuieli despre el. Erau atât de evidente, că te forțau să le vezi.

Amthor a lovit încet cu degetele în masa albă. Indianul continua să doarmă cu bărbia pe pieptu-i imens, cu ochii strâns închiși.

– Apropo, ai întâlnit vreodată o anume doamnă Grayle, o doamnă bogată care locuiește în Bay City?

A încuviințat absent.

– Da, i-am tratat centrii vorbirii. Avea un foarte mic impediment.

– Ai făcut o treabă tare bună, am spus. Vorbește la fel de bine ca mine acum.

Asta nu l-a amuzat. A continuat să lovească în masă. Eu am ascultat bocăniturile. Era ceva la ele care nu-mi plăcea. Sunau ca un cod. S-a oprit, și-a încrucișat iarăși brațele și s-a lăsat pe spate, parcă în aer.

– Ce-mi place la treaba asta e că toată lumea se știe cu toată lumea, am spus. Și doamna Grayle îl știa pe Marriott.

– Cum ai descoperit asta? m-a întrebat răspicat.

N-am răspuns.

– Va trebui să spui poliției... de țigaretele alea, a zis el.

Am ridicat din umeri.

– Te întrebi de ce nu pun să fii aruncat afară, a rostit Amthor cu plăcere. Second Planting ți-ar putea frânge gâtul ca pe un fir de țelină. Mă întreb și eu. Pari a avea o teorie, ceva. Nu țin la șantaj. Nu câștigi nimic – și am mulți prieteni. Dar, normal, sunt unii care ar vrea să mă vadă pus într-o lumină proastă. Psihiatrii, sexologii, neurologii, oameni scârboși cu ciocănele de cauciuc și rafturi doldora de tratate aberante. Și sigur că toți aceștia sunt doctori. În vreme ce eu rămân un... vraci. Care-i teoria dumitale?

Am încercat să-l forțez să lase ochii în pământ, fixându-l cu privirea, dar era imposibil. Am simțit că-mi umezeam buzele. El a ridicat puțin din umeri.

– Nu te pot învinui că vrei să ții secretul. Aceasta e o chestiune la care trebuia să mă gândesc. Poate că totuși ești un om mai inteligent decât am crezut. Mai greșesc și eu. Între timp...

S-a aplecat în față și și-a pus mâinile de o parte și de cealaltă a globului lăptos.

– Cred că Marriott șantaja femei, am spus. Și era intermediar al unei bande de hoți de bijuterii. Dar cine i-a zis ce gen de femei să frecventeze – astfel încât să le cunoască programul, să devină intim cu ele, să le convingă să se împodobească și să le scoată în oraș, apoi să intre pe furiș într-o cabină telefonică și să le spună băieților unde să opereze?

– Asta, a zis Amthor cu precauție, este imaginea ta despre Marriott – și despre mine. Sunt nițel dezgustat.

M-am aplecat și eu până ce chipul meu a ajuns la nici treizeci de centimetri de al lui.

– Te ocupi cu mârșăvii. Oricât de mult le-ai îmbrobodi, tot mârșăvii rămân. Și n-au fost doar cărțile de vizită, Amthor. Cum spui, oricine le poate obține. N-a fost marijuana. Tu nu te-ai ocupa de un negoț ieftin ca acesta – nu cu oportunitățile tale. Dar pe

dosul fiecărei cărți de vizită este spațiu gol. Iar pe spațiile goale, ori chiar pe cele scrise, uneori există cuvinte invizibile.

A surâs strâmb, însă eu abia am observat. Mâinile i s-au mișcat pe deasupra globului lăptos.

Lumina s-a stins. În încăpere s-a lăsat o beznă neagră ca scufia lui Carrie Nation[1].

22

Am împins taburetul cu piciorul în spate și am smuls arma din tocul de sub braț. Dar n-a ajutat la nimic. Sacoul îmi era încheiat și m-am mișcat prea încet. Oricum aș fi fost prea lent, dacă venea vorba să împușc pe cineva.

Am simțit un val surd de aer și un miros primitiv. În întunericul deplin, indianul m-a lovit din spate și mi-a strâns brațele pe lângă corp. A început să mă ridice. Încă aș fi putut îndrepta arma și să împrăștii orbește gloanțe prin cameră, însă eram adânc în teritoriul inamic. Nu mi se părea că ar fi avut vreun sens.

Am lăsat pistolul și l-am apucat de încheieturi. Erau unsuroase și greu de ținut. Indianul a expirat gutural și m-a pus jos cu o zdruncinătură care mi-a lovit creierii de țeastă. Acum, el mă ținea de încheieturi, nu eu pe el. Mi le-a răsucit repede la spate și un genunchi ca o bordură m-a izbit în șale. M-a îndoit. Pot fi îndoit. Nu sunt din fontă. M-a îndoit.

[1] Carrie A. Nation (1846–1911) – membră a „Mișcării Temperanței“, care se opunea consumului de alcool în America înaintea instituirii prohibiției (n. tr.).

Am încercat să țip, absolut fără motiv. Aerul îmi stătea în gât și nu putea ieși. Indianul m-a aruncat într-o parte și m-a forfecat din cădere cu propriu-i corp. M-a strâns tare. Mâinile lui erau pe gâtul meu. Uneori mă trezesc noaptea. Le simt acolo și-i simt mirosul. Simt aerul care se zbate fără sorți de izbândă și degetele soioase afundându-se. Apoi mă ridic și beau ceva și deschid radioul.

Eram în pragul leșinului, când lumina s-a ivit din nou, roșie ca sângele, din cauza sângelui din ochii mei și din spatele lor. Un chip a apărut, plutind, și o mână m-a pipăit delicat, însă celelalte mâini au rămas pe gâtul meu.

O voce a spus încet:

– Lasă-l să respire – puțin.

Degetele s-au relaxat. M-am retras iute de sub ele. Ceva sclipitor m-a lovit în maxilar. Vocea a spus încet:

– Ridică-l în picioare.

Indianul m-a ridicat. M-a tras la perete, ținându-mă de ambele încheieturi răsucite.

– Amator, a spus vocea încet și lucrul sclipitor, dur și aprig ca moartea, m-a lovit din nou peste față. Ceva cald a șiroit. Am scos limba și am simțit gust de fier și sare.

O mână mi-a explorat portofelul. O mână mi-a explorat toate buzunarele. Țigara înfășurată în hârtie a ieșit și a fost despachetată. A dispărut undeva în pâcla din fața mea.

– Erau trei țigarete? a rostit blând vocea și lucrul sclipitor m-a lovit iarăși în maxilar.

– Trei, am bâiguit eu.

– Și unde spuneai că-s celelalte?

– În sertar... la birou.

Lucrul sclipitor m-a lovit din nou.

– Probabil minți..., dar pot să aflu.

Chei au strălucit cu ciudate irizații roșii în fața mea. Vocea a spus:

– Mai sugrumă-l puțin.

Degetele de fier mi s-au îngropat în gât. Am fost smucit spre el, spre mirosul lui și spre mușchii tari ai stomacului lui. Am ridicat mâna și l-am prins de un deget și am încercat să-l răsucesc.

Vocea a spus încet:

– Uimitor. Învață.

Lucrul sclipitor s-a mișcat iar prin aer. M-a izbit în maxilar, în ceea ce înainte era maxilarul meu.

– Dă-i drumul. E cuminte, a zis vocea.

Brațele vânjoase s-au retras, iar eu m-am clătinat în față, am făcut un pas și m-am echilibrat. Amthor zâmbea subțire, aproape visător. Ținea arma mea în mâna lui delicată, adorabilă. O ținea îndreptată spre pieptul meu.

– Te-aș putea învăța, a spus cu vocea lui moale. Dar cu ce scop? Un om mic și mizerabil într-o lume mică și mizerabilă. Asta rămâi, orice ar fi. Nu zic bine?

A zâmbit – atât de frumos.

M-am avântat spre zâmbetul lui cu tot ce-mi mai rămăsese.

N-a fost atât de rău, totuși. S-a împleticit și sângele i-a ieșit pe ambele nări. Apoi s-a stabilizat și a ridicat iarăși arma.

– Stai jos, copilul meu, m-a sfătuit încet. Îmi vin musafiri. Ce tare mă bucur că m-ai lovit. Ajută mult.

M-am dus la taburetul alb, m-am așezat și am pus capul pe masa albă, lângă globul lăptos care acum strălucea din nou slab. M-am uitat la el din lateral, cu fața pe masă. Lumina mă fascina. Frumoasă lumină, frumoasă lumină blândă.

În spatele meu și-n jurul meu nu era decât tăcere.

Cred că am adormit așa, pur și simplu, cu fața însângerată pe masă, și un diavol suplu și frumos, cu arma mea în mână, mă privea cu zâmbetul pe buze.

23

– Bine, a spus cel masiv. Poți să nu mai lenevești acum.

Am deschis ochii și m-am ridicat în șezut.

– În cealaltă cameră, amice.

M-am ridicat în picioare, încă adormit. Ne-am dus undeva pe o ușă. Apoi am văzut unde eram – sala de primire cu ferestre de jur împrejur. Acum era întuneric deplin afară.

Femeia cu inele nepotrivite ședea la biroul ei. Un bărbat se afla lângă ea.

– Stai aici, amice.

M-a împins în jos. Era un scaun frumos, drept, dar comod; totuși eu nu aveam chef de el. Femeia din spatele biroului avea un caiet deschis și citea cu voce tare din el. Un bărbat scund și vârstnic, cu o mină mucalită și o mustață sură, o asculta.

Amthor stătea lângă geam, cu spatele la încăpere, și se uita afară la linia placidă a oceanului, departe, dincolo de luminile cheiului, dincolo de lume. Se uita la ea ca și când ar fi iubit-o. La un moment dat, a întors capul pe jumătate ca să se uite la mine, iar eu am văzut că sângele îi fusese spălat de pe față, însă nasul lui nu era nasul pe care îl purtase când ne întâlniserăm; era mai mare cu două numere. Asta m-a făcut să surâd, dă-le naibii de buze crăpate.

– Te simți bine, amice?

M-am uitat la ființa care a scos sunetul, ființa din fața mea, ființa care mă ajutase să ajung unde eram. Era un bobocel de nouăzeci de kilograme bune, cu dinți lipsă și cu vocea moale a unui animator de circ. Era vânjos, rapid și ingurgita carne roșie. Nimeni nu se putea lua de el. Era genul de polițai care, seară de seară, în loc să-și spună rugăciunile, își lustruiește cu propria-i salivă bastonul. Avea totuși ochi veseli.

Stătea înaintea mea cu picioarele depărtate, ținând portofelul meu deschis în mână, zgâriind pielea cu unghia degetului mare de la mâna dreaptă, ca și când ar fi adorat să strice tot ce prindea. Lucruri neînsemnate, dacă altceva nu găsea. Dar probabil că moacele unora îi dădeau mai multă satisfacție.

– Detectiv particular, hă, amice? Din orașul cel mare și rău, hă? Un mic șantaj, hă?

Își ținea pălăria dată pe spate. Avea păr castaniu înnegrit de sudoare pe frunte. Ochii lui veseli erau injectați.

Îmi simțeam gâtul ca și când cineva l-ar fi trecut printr-o mașină de tocat carne. Am ridicat mâna și l-am pipăit. Indianul ăla. Avea degete ca niște bucăți de oțel.

Femeia tuciurie s-a oprit din lectura caietului și l-a închis. Vârstnicul pirpiriu cu mustață sură a încuviințat și s-a dus să stea lângă cel care vorbea cu mine.

– Polițiști? am întrebat, frecându-mi bărbia.

– Da' *tu* ce crezi, amice?

Umor de polițist. Pirpiriul avea un ochi beteag și părea pe jumătate chior.

– Nu din L.A., am spus, uitându-mă la el. Ochiul ăla i-ar face cunoștință cu pensionarea în Los Angeles.

Tipul masiv mi-a dat portofelul. M-am uitat în el. Aveam toți banii. Toate cărțile de vizită. Conținea tot ce-și avea locul în el. Eram surprins.

– Spune ceva, amice, m-a îmbiat cel masiv. Ceva care să ne facă să ne pici cu tronc.

– Dați-mi arma înapoi.

S-a aplecat puțin în față și a cumpănit. Îl vedeam cumpănind. Se sforța.

– O, îți vrei arma, amice?

S-a uitat într-o parte, la cel cu mustață sură.

– Își vrea arma, i-a spus, apoi și-a întors privirea spre mine: Și la ce-ți trebuie arma, amice?

– Vreau să împușc un indian.

– O, vrei să împuști un indian, amice.

– Mda... doar un indian, bătrâne.

S-a uitat din nou la mustăcios.

– Tipu' ăsta e foarte dur, i-a spus. Vrea să împuște un indian.

– Ascultă, Hemingway, nu repeta tot ce spun, l-am admonestat.

– Cred că tipu' e nebun, a zis cel masiv. Tocmai mi-a spus Hemingway. Tu nu crezi că e nebun?

Cel cu mustață a mușcat un trabuc și n-a răspuns. Bărbatul înalt și chipeș de la geam s-a întors încet și a spus discret:

– Cred că e posibil să fie puțin dezechilibrat.

– Nu găsesc niciun motiv pentru care să-mi spună Hemingway, a rostit cel masiv. Nu mă cheamă Hemingway.

Vârstnicul a intervenit:

– Eu n-am văzut nicio armă.

S-au uitat la Amthor. Acesta a replicat:

– E înăuntru. E la mine. Ți-o dau eu, domnule Blane.

Cel masiv s-a lăsat înainte de la mijloc, și-a îndoit genunchii și mi-a respirat în față.

– De ce mi-ai zis Hemingway, amice?

– Sunt doamne de față.

S-a îndreptat la loc.

– Vezi?

S-a uitat la cel cu mustață. Acesta a încuviințat și s-a întors și a plecat, străbătând încăperea. Ușa glisantă s-a deschis. S-a dus înăuntru și Amthor l-a urmat.

S-a lăsat tăcerea. Femeia tuciurie a coborât privirea la tăblia mesei și s-a încruntat. Cel masiv s-a uitat la sprânceana mea dreaptă și, încet, a clătinat din cap dintr-o parte în cealaltă, mirat.

Ușa s-a deschis din nou și bărbatul cu mustață s-a întors. A luat o pălărie de undeva și mi-a dat-o. A scos arma mea din buzunar și mi-a dat-o. Am știut după greutate că era goală. Am vârât-o la subraț și m-am ridicat.

Cel masiv a spus:

– Să mergem, amice. Plecăm de aici. Cred că puțin aer te va ajuta să-ți revii.

– Bine, Hemingway.

– Iar a spus-o, s-a plâns masivul. Mi-a zis Hemingway fiindcă sunt doamne de față. Crezi cumva că asta-i vreo poantă deșucheată la el?

Bărbatul cu mustață a spus:

– Grăbește-te.

Cel masiv m-a luat de braț și ne-am dus cu toții spre micul lift. Am urcat în el.

24

La parter, am coborât și am străbătut holul îngust și am ieșit pe ușa neagră. Afară, aerul era curat-curățel. Ne aflam destul de sus pentru ca pâcla oceanică să rămână sub noi. Am inspirat adânc.

Cel masiv încă mă ținea de braț. Era o mașină acolo, un sedan închis la culoare simplu, cu plăcuțe de înmatriculare civile. Insul mi-a deschis portiera din față și s-a scuzat:

– E mai jos de clasa ta, amice. Dar puțin aer curat o să-ți prindă bine. Ești de acord cu asta? N-am vrea să facem ceva cu care tu nu ești de acord, amice.

– Unde-i indianul?

A clătinat ușor din cap și m-a împins în mașină. Am urcat pe locul din dreapta, în față.

– O, da, indianul, a spus. Trebuie să tragi în el cu arcul cu săgeți. Asta e legea. E pe bancheta din spate.

M-am uitat pe bancheta din spate. Era goală.

– La naiba, nu-i acolo, a făcut cel masiv. Tre' să-l fi șmanglit cineva. Nu mai poți lăsa nimic într-o mașină descuiată.

– Grăbește-te, a repetat omul cu mustață și a urcat pe bancheta din spate.

Hemingway a ocolit automobilul și și-a îndesat stomacul la volan. A pornit mașina. Am întors și am înaintat lin spre aleea mărginită de mușcate sălbatice. Un vânt rece se ridica de pe mare. Stelele erau prea departe. Ei nu spuneau nimic.

Am ajuns în capătul aleii, am ieșit pe drumul betonat și am luat-o alene, fără grabă, pe el.

– Cum de nu ești cu mașina, amice?

– A trimis Amthor după mine.

– De ce să fi făcut asta, amice?

– Probabil pentru că voia să ne vedem.

– Tipu' ăsta e bun, a făcut Hemingway. Deduce totul.

A scuipat pe geam și a luat frumos o curbă, apoi a lăsat mașina să coboare singură dealul.

– El zice că l-ai sunat la telefon și ai încercat să-l prinzi la îngrămădeală. Așa că s-a gândit să vadă cu ochii lui ce gen e omul cu care are de-a face – dacă e să aibă de-a face. Așa că ți-a trimis mașina lui.

– Gândindu-se că va chema niște polițiști pe care îi știe și că eu nu voi avea nevoie de a mea ca să ajung înapoi acasă, am spus. Bine, Hemingway.

– Mda, iar cu asta. Bine. Ei, are un dictafon sub masă și secretara transcrie tot și, când am venit, i-a citit totul domnului Blane aici de față.

M-am întors și m-am uitat la domnul Blane. Fuma un trabuc, senin, de parcă era acasă la el. Nu s-a uitat la mine.

– Ba pe naiba a făcut asta, am spus. Mai degrabă avea o compilație de note pregătite de ei în prealabil pentru un astfel de caz.

– Poate ai vrea să ne spui de ce ai vrut să te vezi cu individul ăsta, a sugerat politicos Hemingway.

– Adică de ce mai am o parte din față?

– O, dar noi nu suntem deloc genul ăsta de băieți, a spus el, cu un gest amplu.

– Îl cunoști destul de bine pe Amthor, nu-i așa, Hemingway?

– Domnul Blane îl cunoaște, într-un fel. Eu nu fac decât ce-mi ordonă el.

– Cine naiba e domnul Blane?

– E domnul din spate.

– Și-n afară de a fi în spate, cine naiba e el?

– Păi, Iisuse, toată lumea îl știe pe domnul Blane.

– Foarte bine, am spus, dintr-odată epuizat.

A urmat o perioadă de tăcere, au mai urmat niște curbe, niște panglici șerpuitoare de beton, niște întuneric și niște durere.

Cel masiv a spus:

– Acum, că suntem doar noi, amicii, și nu e prezentă nicio doamnă, chiar nu ne interesează de ce te-ai dus acolo, dar chestia asta cu Hemingway mă calcă de-a dreptul pe bătături.

– O șicană, am spus. O șicană tare, tare veche.

– Totuși, cine-i Hemingway ăsta?

– Un tip care spune mereu același și același lucru, până când începi să crezi că știe meserie.

– Asta probabil ia al naibii de mult timp, a zis cel masiv. Da' știu că pentru un detectiv particular ai o minte cam hoinară. Încă mai ai dinții tăi în gură?

– Da, cu câteva plombe.

– Ei, te-a însoțit norocul, amice.

Cel de pe bancheta din spate a spus:

– Aici e bine. Virează la dreapta la următoarea.

– Am înțeles.

Hemingway a întors sedanul pe un drum îngust de pământ, care se înghesuia de-a lungul versantului unui munte. A condus așa cale cam de un kilometru și jumătate. Mirosul de salvie a devenit copleșitor.

– Aici, a rostit cel din spate.

Hemingway a oprit mașina și a tras frâna. S-a aplecat peste mine și a deschis portiera.

– Ei, mă bucur că te-am cunoscut, amice. Dar nu mai veni aici. În orice caz, nu cu probleme de serviciu. Afară.

– Să merg acasă pe jos de aici?

Cel din spate a intervenit:

– Grăbește-te.

– Mda, te duci acasă pe jos de aici, amice. Ești de acord cu asta?

– Sigur, voi avea ocazia să mă gândesc la niște lucruri. De pildă, voi, băieți, nu sunteți polițiști din L.A. Dar unul dintre voi este

polițist, poate amândoi. Aș zice că sunteți din Bay City. Mă întreb de ce v-ați depășit teritoriul.

– Nu va fi asta un picuț cam greu de dovedit, amice?

– Noapte bună, Hemingway.

N-a răspuns. Niciunul n-a vorbit. Am dat să ies din mașină, am pus piciorul pe prag și m-am aplecat înainte, încă puțin amețit.

Cel de pe bancheta din spate a făcut o mișcare bruscă, iute, pe care mai degrabă am simțit-o decât am văzut-o. O baltă de beznă s-a căscat la picioarele mele și era mult, mult mai adâncă decât cea mai neagră noapte.

Am plonjat în ea. Nu avea fund.

25

Încăperea era plină de fum.

Fumul plutea drept în aer, în linii subțiri, în sus și în jos ca o cortină din mărgeluțe transparente. Două ferestre păreau a fi deschise pe un perete din fund, însă fumul nu se clintea. Camera îmi era complet străină. La geamuri erau drugi de fier.

Eram amorțit, fără niciun gând. Mă simțeam ca și cum aș fi dormit un an întreg. Însă fumul mă deranja. Am stat întins pe spate și m-am gândit la el. După un timp lung, am inspirat adânc. M-au durut plămânii.

Am țipat:

– Foc!

Asta m-a făcut să râd. Nu știam ce era comic, dar am început să râd. Am zăcut acolo în pat și am râs. Nu-mi plăcea cum suna râsul. Era râsul unui dement.

Acel țipăt a fost destul. Pași au răsunat repede în afara camerei și o cheie a fost înfiptă într-o încuietoare și ușa s-a deschis. Un bărbat a intrat și a închis ușa după el. Mâna dreaptă i s-a dus la șold.

Era un om scund și gras, în halat alb. Avea o privire ciudată în ochi, neagră și plată. Erau gâlme de piele cenușie la colțurile lor exterioare.

Am întors capul pe perna tare și am căscat.

– Pe ăsta nu-l pune la socoteală, Jack. Mi-a scăpat, am spus.

Bărbatul a rămas acolo încruntat, cu mâna dreaptă apropiindu-se de șoldul drept. Chip verzui răutăcios și ochi negri și piele gri-albicioasă și nas ce părea a fi doar o carcasă.

– Poate mai vrei un timp în cămașa de forță, a rânjit el.

– Mi-e bine, Jack. Chiar bine. Am tras un pui de somn bun. Am visat puțin, cred. Unde sunt?

– Unde ți-e locul.

– Pare un loc drăguț, am spus. Oameni drăguți, atmosferă drăguță. Cred c-am să mai trag un pui de somn.

– Ar fi bine să faci doar asta, a mârâit el.

A ieșit. Ușa s-a închis. Încuietoarea a păcănit. Pașii au bocănit până când s-au stins.

Nu făcuse nimic în privința fumului. Atârna în continuare în mijlocul încăperii, în toată încăperea. Ca o cortină. Nu se dizolva, nu se risipea, nu se mișca. Era aer în încăpere și-l simțeam pe față. Dar fumul nu-l simțeam. Era o împletitură cenușie, țesută de o mie de păianjeni. Mă întrebam cum îi convinseseră să lucreze în echipă.

Pijamale din flanel. Așa cum au la County Hospital. Fără partea din față, nicio cusătură în plus. Material aspru, rigid. Gulerul mă irita. Încă mă durea gâtul pe interior. Am început să-mi amintesc

lucruri. Am ridicat mâna și mi-am pipăit mușchii gâtului. Încă erau inflamați. Doar un indian, bătrâne. Bine, Hemingway. Deci vrei să fii detectiv. Să câștigi bani mulți. Nouă lecții simple. Oferim insignă. Pentru cincizeci de cenți în plus, îți trimitem un ham.

Îmi simțeam gâtul iritat, dar degetele care îl pipăiau nu simțeau nimic. Puteau la fel de bine să fie un ciorchine de banane. M-am uitat la ele. Semănau cu niște degete. Nu era bine. Degete comandate prin poștă. Probabil că veniseră odată cu insigna și hamul. Și diploma.

Era noapte. Lumea de dincolo de ferestre era o lume neagră. În mijlocul tavanului, de trei lanțuri de alamă atârna un bol de porțelan. Era lumină în el. Avea umflături mici și colorate pe margine, portocalii și albastre, alternativ. M-am uitat fix la ele. Mă obosea fumul. Privindu-le intens, au început să se deschidă ca niște hublouri și din ele s-au ițit capete. Capete mititele, dar vii, capete ca de păpușele, dar vii. Era un bărbat cu șapcă de iahting și nas à la Johnnie Walker, și o blondă cu pălărie și un ins slab cu un papion strâmb. Aducea cu un chelner de la o bodegă dintr-un oraș de pe litoral. A depărtat buzele și a șuierat: „Doriți friptura în sânge sau gătită bine, domnule?“

Am strâns din ochi și am clipit tare și, când i-am deschis din nou, nu era decât un bol de porțelan ieftin pe trei lanțuri de alamă.

Fumul însă atârna în continuare imobil în aerul mișcător.

Am prins colțul cearșafului aspru și mi-am șters sudoarea de pe față cu degetele amorțite pe care școala prin corespondență mi le trimisese după nouă lecții ușoare, o jumătate în avans, Căsuța Două Milioane Patru Sute Șaizeci și Opt de Mii Nouă Sute Douăzeci și Patru, Cedar City, Iowa. O nebunie. Nebunie totală.

M-am ridicat în capul oaselor în pat și, după un timp, am atins podeaua cu picioarele. Erau goale și mă furnicau și mă înțepau. Acela e un mușuroi, doamnă. Acele mari de siguranță sunt pe dreapta.

Picioarele au început să simtă podeaua. M-am săltat. Prea mult. M-am ghemuit, respirând greu și ținându-mă de marginea patului, și o voce ce părea să vină de sub pat a spus iar și iar: „Suferi de delirium tremens... suferi de delirium tremens... suferi de delirium tremens."

Am început să umblu, clătinându-mă ca un bețiv. Era o sticlă de whisky pe o mescioară de email alb între cele două ferestre zăbrelite. Părea mărișoară. Părea plină pe jumătate. M-am îndreptat către ea. Erau mulți oameni amabili pe lume, totuși. Te poți enerva citind ziarul de dimineață și îl poți lovi peste glezne pe cel din scaunul alăturat în sala de cinema și să fii rău și să-i batjocorești pe politicieni, însă există o mulțime de oameni amabili pe lume. Individul care a lăsat sticla de whisky, de pildă. Acela avea un suflet mare cât șoldurile lui Mae West.

Am ajuns la ea și am cuprins-o cu ambele mâini semiamorțite și am dus-o la gură, transpirând ca și când aș fi ridicat de un capăt al podului Golden Gate.

Am tras o dușcă lungă și zgomotoasă. Am pus sticla înapoi jos, cu o grijă infinită. Am încercat să mă ling sub bărbie.

Whisky-ul avea un gust ciudat. Pe când îmi dădeam seama că avea un gust ciudat, am observat un lavoar înghesuit în colțul peretelui. Am ajuns. Abia am ajuns. Am vomitat. Dizzy Dean[1] n-a aruncat niciodată ceva cu viteză mai mare.

Timpul a trecut – o agonie de greață și împleticeală și amețeală și agățat de marginea lavoarului și de scos de sunete animalice de ajutor.

A trecut. M-am târât înapoi la pat, m-am întins pe spate și am zăcut acolo gâfâind, privind fumul. Fumul nu era foarte transparent.

[1] Dizzy Dean (1910–1974) – jucător american de baseball – aruncător – în Liga Mare, care a ajuns în Baseball Hall of Fame (n. tr.).

Nu era foarte real. Poate era doar ceva pe ochii mei. Și brusc, cât ai zice pește, n-a mai fost acolo și lumina candelabrului de porțelan din tavan s-a revărsat puternic în încăpere.

M-am ridicat iarăși în fund. Lângă ușă, la perete, era un scaun greu de lemn. Mai era o ușă lângă cea pe care intrase bărbatul în halat alb. O ușă închisă, probabil. Poate că hainele mele se aflau dincolo de ea. Podeaua era acoperită cu linoleum imprimat cu careuri verzi și gri. Pereții erau vopsiți în alb. O cameră curată. Patul pe care ședeam era un prici îngust de spital, din fier, mai scund ca de obicei, și era prevăzut cu chingi groase de piele, atașate de margini, cam acolo unde s-ar afla încheieturile de la mâini și gleznele.

Era o cameră deosebită – numai bună de părăsit.

Acum îmi simțeam din nou tot corpul. Mă dureau capul și gâtul și brațul. De braț nu-mi aduceam aminte. Am ridicat mâneca pijamalei de bumbac și m-am uitat la el prin ceață. De la cot până la umăr, pielea era plină de înțepături. În jurul fiecăreia era o pată mică decolorată, cam de mărimea unui bănuț.

Droguri. Fusesem injectat cu droguri ca să fiu cuminte. Poate și scopolamină, ca să mă facă să vorbesc. Prea mult drog deodată. Eram în stare de sevraj, cum efectul începea să scadă. Unii păteau așa, alții – nu. Totul depinde de cum ești construit. Droguri.

Așa se explicau fumul și căpșoarele de pe marginea lustrei din tavan și vocile și gândurile aiuristice și chingile și zăbrelele și degetele și picioarele amorțite. Whisky-ul era, probabil, parte din tratamentul cu alcool al altcuiva. Îl lăsaseră acolo doar ca să nu ratez nimic.

M-am ridicat și a fost cât pe ce să mă lovesc cu burta de peretele opus. Asta m-a făcut să mă întind și să respir foarte încet timp îndelungat. Mă furnica tot corpul și asudam. Simțeam că mi se formau mărgele mici de transpirație pe frunte și apoi alunecau încet și temeinic pe o parte a nasului până la colțul gurii. Le lingeam ca un nerod.

M-am mai ridicat o dată în fund și am înfipt picioarele în podea și m-am săltat.

– Bine, Marlowe, am rostit printre dinți. Ești un tip tare. Un tip de fier, înalt de unu optzeci și doi. Optzeci și șase de kilograme fără haine și spălat pe față. Mușchi tari și maxilar incasabil. Poți îndura. Ai fost ciomăgit de două ori, ai fost gâtuit și lovit serios peste maxilar cu țeava unei arme. S-au tras rafale în tine și tu te-ai eschivat, ager ca doi șoareci dansatori. Și ce înseamnă toate astea? Rutină. Acum să te vedem cum faci ceva cu adevărat greu, cum ar fi să-ți iei pantalonii pe tine.

M-am întins înapoi pe pat.

Timpul a trecut din nou. Nu știu cât. Nu aveam ceas. Și oricum, ceasurile din zilele noastre nu mai știu să măsoare genul acela de timp.

M-am ridicat iar în șezut. Faza începea să se răsufle. Am săltat în picioare și am început să umblu. Nu e de ici, de colo, să umbli. Îți face inima să tresară ca o pisică speriată. Mai bine să te întinzi și să te culci la loc. Mai bine să nu te obosești un timp. Ești într-o formă proastă, amice. Bine, Hemingway, sunt slăbit. N-aș putea doborî nici măcar o vază cu flori. N-aș putea rupe nici măcar o unghie.

Nimic de făcut. Merg. Sunt tare. Ies de aici.

M-am întins iarăși în pat.

A patra oară a fost ceva mai bine. Am ajuns în cealaltă parte a camerei și înapoi de două ori. M-am dus la lavoar și l-am clătit și m-am aplecat deasupra lui și am băut apă din palma făcută căuș. N-am regurgitat-o. Am așteptat puțin și am mai băut. Mult mai bine.

Am mers. Am mers. Am mers.

După o jumătate de oră de mers, genunchii îmi tremurau, însă aveam capul limpede. Am mai băut apă, multă apă. Aproape că am plâns în lavoar în timp ce beam.

M-am întors la pat. Era un pat minunat. Era făcut din frunze de trandafir. Era cel mai frumos pat din lume. Îl luaseră de la Carole Lombard. Era prea moale pentru ea. Merita să renunț la tot restul vieții mele pentru două minute întins în el. Un pat frumos și moale, un somn frumos, ochi frumoși închizându-se și pleoape căzând și sunetul blând al respirației și întuneric și odihnă pe perne adânci...

Am mers.

Au construit piramidele și s-au săturat de ele și le-au dărâmat și au măcinat piatra pentru a construi barajul Boulder și l-au ridicat și au adus apa în însoritul Sud și au folosit-o la irigații.

Am mers tot acest răstimp. Nimic nu mă interesa.

M-am oprit din mers. Eram gata să vorbesc cu cineva.

26

Ușa garderobului erau încuiată. Scaunul cel greu era prea greu pentru mine. Așa trebuia să fie. Am smuls așternutul de pat și am tras salteaua într-o parte. Era o rețea de arcuri dedesubt, prinse sus și jos cu bucle din metal emailat lungi cam de douăzeci și doi de centimetri. M-am apucat de lucru. A fost cea mai grea muncă pe care am depus-o vreodată. Zece minute mai târziu, aveam două degete însângerate și un arc desprins. L-am testat. Avea un echilibru bun. Era greu. Avea forță.

Când am terminat cu acesta, m-am uitat spre sticla de whisky. M-ar fi ajutat la fel de mult, dar uitasem complet de ea.

Am mai băut niște apă. M-am odihnit puțin, șezând pe marginea arcurilor goale. Apoi m-am dus la ușă, am apropiat gura de partea cu balamalele și am strigat:

– Foc! Foc! Foc!

Am așteptat puțin. A fost plăcut. Bărbatul a venit alergând pe coridorul de afară și cheia s-a îndesat furioasă în încuietoare și s-a răsucit.

Ușa s-a deschis. Eu stăteam lipit de perete, pe partea pe care se deschidea. Bărbatul avea o bâtă acum, un obiect frumos, lung cam de doisprezece centimetri, acoperit cu o împletitură de piele maro. Ochii i-au sărit la patul profanat, apoi a dat să se răsucească.

Am chicotit și i-am șters una. Am aplicat arcul pe o parte a capului și el s-a împleticit în față. L-am urmat în genunchi. L-am mai lovit de două ori. A scos un geamăt. I-am luat bâta din mâna moale. A icnit.

Am lăsat genunchiul pe fața lui. M-a durut genunchiul. El nu mi-a spus dacă îl durea fața. În vreme ce încă gemea, l-am lovit tare cu măciuca.

Am luat cheia din exteriorul ușii și am încuiat pe dinăuntru, apoi l-am percheziționat. Avea și alte chei. Una dintre ele se potrivea în garderobul meu. În el erau agățate hainele mele. Mi-am scotocit prin buzunare. Banii lipseau din portmoneu. M-am întors la omul în halat alb. Avea prea mulți bani pentru meseria lui. Am luat câți aveam la început, după care l-am săltat pe pat, i-am legat încheieturile și gleznele și i-am îndesat o jumătate de metru de cearșaf în gură. Avea nasul spart. Am așteptat destul cât să mă asigur că putea respira pe nări.

Îmi părea rău pentru el. Un om simplu, muncitor, care încerca să-și păstreze serviciul și să-și primească plata săptămânală. Poate cu soție și copii. Păcat. Și nu avea ca ajutor decât o bâtă. Nu părea corect. Am pus whisky-ul amestecat cu drog jos, de unde l-ar fi putut lua, dacă n-ar fi fost legat la mâini.

L-am mângâiat pe umăr. Aproape că am plâns deasupra lui.

Toate hainele mele, până și hamul și arma, dar fără gloanțe, erau agățate în garderob. M-am îmbrăcat cu degete nesigure, căscând din greu.

Bărbatul de pe pat se odihnea. L-am lăsat acolo și l-am încuiat înăuntru.

Afară era un hol larg și tăcut, cu trei uși închise. Din spatele lor nu venea niciun sunet. Un covor de culoarea vinului era întins pe mijloc și era la fel de tăcut ca restul casei. În capăt holul cotea și de acolo începeau un altul, perpendicular, și o scară mare, de modă veche, cu balustrade din stejar alb. Cobora în spirală spre holul semiîntunecat de jos. Două uși interioare cu vitralii închideau holul de jos. Era pavat cu lespezi acoperite cu covoare groase. O rază de lumină ieșea de după o ușă întredeschisă. Însă absolut niciun sunet.

O casă veche, construită cum se construiau odinioară și acum nu se mai construiesc. Amplasată probabil pe o stradă liniștită, cu trandafiri într-o parte și o mulțime de alte flori în față. Grațioasă și răcoroasă și liniștită în soarele californian. Iar înăuntrul ei, cui să-i pese, numai nu-i lăsa să strige prea tare.

Am ridicat piciorul ca să cobor scara, când am auzit un om tușind. Asta m-a făcut să mă întorc dintr-o mișcare și am văzut că era o ușă întredeschisă pe celălalt hol, în capăt. Am mers pe vârfuri. Am așteptat, aproape de ușa parțial deschisă, dar nu în pragul ei. O fantă de lumină se întindea la picioarele mele, pe covor. Omul a tușit din nou. Era o tuse groasă, ieșind dintr-un piept adânc. Suna liniștit și degajat. Nu era treaba mea. Treaba mea era să ies de acolo. Însă orice om a cărui ușă putea fi deschisă în casa aceea mă interesa. Trebuia să fie un om cu stare, în fața căruia merita să-ți scoți pălăria. M-am furișat puțin în fanta de lumină. Un ziar a foșnit.

Reușeam să văd o parte din cameră și era mobilată ca o cameră obișnuită, nu ca o celulă. Era un birou închis la culoare, cu o

pălărie pe el și câteva reviste. Ferestre cu perdele dantelate, un covor de calitate.

Arcurile de pat au scârțâit greu. Un tip mare, ca tusea lui. Am întins mâna și am împins ușa cu vârfurile degetelor, doi sau trei centimetri. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu s-a mișcat mai încet vreodată, decât capul meu pe ușa aceea. Vedeam toată camera acum, patul și omul de pe el, scrumiera doldora de chiștoace, unele căzute pe noptieră și, de acolo, pe covor. O duzină de ziare mototolite pe tot patul. Unul dintre ele, ținut de două mâini mari în fața unui chip mare. Am văzut părul de deasupra hârtiei. Întunecat, aproape negru, buclat și din belșug. O linie de piele albă sub el. Hârtia s-a mai mișcat puțin și eu n-am respirat și omul de pe pat n-a ridicat ochii.

Avea nevoie să se radă. Întotdeauna ar fi avut nevoie să se radă. Îl mai văzusem, îl văzusem pe Central Avenue, într-un local pentru negri numit Florian's. Îl văzusem într-un costum țipător cu mingi albe de golf pe sacou și un sour de whisky în față. Și-l văzusem cu un Army Colt parcă de jucărie în mână, pășind ușor peste pragul unei uși sparte. Văzusem o parte din opera lui și era genul de operă definitivă.

A tușit din nou, și-a mișcat fesele pe pat, a căscat puternic și a întins mâna într-o parte după un pachet șifonat de țigări de pe noptieră. A luat una și și-a vârât-o în gură. Lumina a scăpărat la capătul degetului său mare. Fumul i-a ieșit pe nas.

– A, a făcut și ziarul s-a ridicat iarăși în fața sa.

L-am lăsat acolo și m-am dus înapoi de-a lungul holului lateral. Domnul Moose Malloy părea a fi pe mâini foarte bune. M-am întors la scări și am coborât.

O voce a murmurat îndărătul ușii aproape închise. Am așteptat răspunsul altei voci. Nimic. Era o discuție telefonică. M-am

apropiat de ușă și am tras cu urechea. Era o voce slabă, abia un murmur. N-am înțeles nimic. S-a auzit apoi un declic sec. După asta, în încăpere s-a lăsat tăcerea.

Acum era momentul să plec, să plec departe. Așa că am împins ușa și am pășit pe neauzite înăuntru.

27

Era un birou, nu mic, nu mare, cu un aer profesional clar. O bibliotecă plină de cărți închise de uși din sticlă. Un dulăpior de prim ajutor pe perete. Un sterilizator din sticlă și email alb în care fierbeau o mulțime de ace hipodermice și seringi. O masă lată cu sugativă pe ea, o ghilotină de bronz pentru hârtie, un set de stilouri, o agendă pentru întâlniri, puține alte lucruri, cu excepția coatelor unui om care ședea căzut pe gânduri, cu fața în mâini.

Între degetele galbene rășchirate am văzut păr de culoarea nisipului ud, atât de lins încât părea vopsit pe craniu. Am mai făcut trei pași și ochii lui trebuie să fi privit dincolo de masă și să-mi fi văzut pantofii mișcându-se. A ridicat fruntea și s-a uitat la mine. Ochi incolori, afundați într-o față pergamentoasă. Și-a desfăcut mâinile și s-a lăsat încet pe spate și m-a privit fără nicio expresie.

Apoi și-a depărtat mâinile într-un gest parcă neputincios și în același timp dezaprobator, iar când a lăsat mâinile jos, una se afla foarte aproape de colțul mesei.

Am mai făcut doi pași și i-am arătat bastonul. Arătătorul și degetul său mijlociu continuau să se miște către colțul mesei.

– Alarma, am spus, n-o să te ajute cu nimic în seara asta. Ți-am adormit mardeiașul.

Ochii lui au căpătat o expresie adormită.

– Ați fost un om foarte bolnav, domnule. Un om foarte bolnav. Nu vă pot recomanda să vă ridicați încă din pat.

Am spus:

– Mâna dreaptă.

Am smucit bastonul spre ea. Mâna s-a strâns în sine ca un șarpe rănit.

Am dat ocol mesei, rânjind fără motiv. Sigur că omul avea un pistol în sertar. Întotdeauna aveau un pistol în sertar și întotdeauna îl luau prea târziu, dacă apucau să-l ia. L-am scos. Era un automat de calibru 38, un model standard nu la fel de bun ca al meu, dar muniția lui îmi era de folos. Alta nu părea să mai fie în sertar. Am început să scot încărcătorul din armă.

El s-a mișcat vag, cu ochii încă afundați și triști.

– Poate mai ai o alarmă sub covor, am spus. Poate sună la biroul șefului de poliție. N-o folosi. Timp de o oră o să fiu nemilos. Oricine intră pe ușa aia iese cu picioarele înainte.

– Nu este nicio alarmă sub covor, a spus el și vocea lui avea adierea unui accent străin.

Am scos încărcătorul lui și pe al meu, gol, și le-am inversat. Am scos glonțul aflat pe țeava armei lui și l-am pus jos. Am introdus unul pe țeava pistolului meu și m-am dus înapoi, de cealaltă parte a mesei.

Ușa avea o încuietoare cu arc. M-am apropiat cu spatele de ea și am împins-o și am auzit clicul încuietorii. Mai era și un zăvor. L-am tras.

M-am întors la masă și m-am așezat într-un scaun. Asta mi-a luat ultimul strop de putere.

– Whisky, am spus.

Omul a început să miște din mâini.

– Whisky, am repetat.

S-a dus la dulăpiorul cu medicamente și a luat o sticlă plată, cu o etichetă verde pe ea, și un pahar.

– Două pahare, am zis. Am mai încercat o dată whisky-ul vostru. Puțin a lipsit să ajung pe insula Catalina din cauza lui.

A adus două pahare mici, a desigilat sticla și a umplut paharele.

– Întâi tu, l-am poftit.

A surâs subțire și a ridicat un pahar.

– În sănătatea dumneavoastră, domnule... Ce a mai rămas din ea.

A băut. Am băut și eu. Am dus mâna după sticlă și am pus-o lângă mine și am așteptat să-mi urce căldura la cap. Inima a început să-mi bubuie, însă măcar o simțeam din nou în piept, nu atârnând de un șiret.

– Am avut un coșmar, am spus. O idee prostească. Am visat că eram legat de un prici și injectat până la refuz cu droguri și încuiat într-o cameră zăbrelită. Că mi-au slăbit puterile. Dormeam. Nu aveam hrană. Eram un om bolnav. Am fost lovit în cap și adus într-un loc unde mi-au făcut asta. S-au ostenit prea tare. Nu sunt atât de important.

El n-a spus nimic. Stătea cu ochii ațintiți la mine. Era o vagă urmă de interes în ochii lui, ca și când se întreba cât voi mai trăi.

– M-am trezit și camera era plină de fum, am continuat. Nu era decât o halucinație, iritarea nervului optic, cum ar spune un tip ca tine. În loc de șerpi roz, eu vedeam fum. Așa că am țipat și un zdrahon în halat alb a venit și mi-a arătat un baston. Mi-a luat mult timp să mă pregătesc ca să îl văduvesc de el. I-am luat cheile și hainele mele și mi-am luat chiar și banii din buzunarul lui. Așa că, iată-mă aici. Vindecat complet. Ce spuneai?

– N-am făcut nicio remarcă, a zis el.

– Remarcile îți cer să le faci, am spus. Stau cu limba scoasă, așteptând să le faci. Treaba asta de aici – am fluturat ușor bastonul – e un mijloc de convingere. A trebuit să-l împrumut de la un individ.

– Vă rog să mi-l dați imediat, a spus el cu un zâmbet adorabil. Era zâmbetul călăului atunci când vine în celula ta să-ți ia măsura pentru lungimea lațului. Puțin prietenesc, puțin paternal și puțin precaut, în același timp. Ajungeai să-l iubești, dacă aveai noroc să trăiești destul.

Am pus bastonul în palma lui, palma lui stângă.

– Acum pistolul, vă rog, a rostit încet. Ați fost un om foarte bolnav, domnule Marlowe. Cred că va trebui să insist să vă întoarceți în pat.

M-am holbat la el.

– Eu sunt doctorul Sonderborg, s-a prezentat, și nu vreau să aud alte baliverne.

A pus bastonul pe masă, în fața sa. Zâmbetul lui era țeapăn ca un pește congelat. Degetele lui lungi se mișcau aidoma unor fluturi pe moarte.

– Pistolul, vă rog, a insistat încet. Vă sfătuiesc cu tărie...

– Cât e ceasul, domnule gardian?

A părut vag surprins. Aveam acum ceasul la mână, dar rămăsese în urmă.

– E aproape miezul nopții. De ce?

– Ce zi este?

– Păi, scumpul meu domn... Duminică seară, desigur.

M-am sprijinit de masă și am încercat să gândesc și am ținut arma destul de aproape de el, încât să poată încerca să mi-o ia.

– Înseamnă peste patruzeci și opt de ore. Nici nu-i de mirare că am fost în servaj. Cine m-a adus aici?

M-a scrutat și mâna stângă a început să i se miște către armă. Locul lui era în Societatea Mâinilor Neastâmpărate. Fetele s-ar fi bucurat tare de el.

– Nu mă forța să devin violent, l-am avertizat. Nu mă forța să-mi pierd frumoasele maniere și engleza fără cusur. Spune-mi doar cum am ajuns aici.

Avea curaj. A dat să apuce arma. Nu era însă acolo unde credea el. M-am lăsat pe spate și am pus-o în poală.

S-a înroșit și a luat sticla de whisky și și-a mai turnat un pahar, pe care l-a golit repede. A inspirat adânc și s-a cutremurat. Nu-i plăcea gustul. Narcomanilor nu le place niciodată.

– Veți fi arestat imediat, dacă plecați de aici, a rostit el tăios. Ați fost internat conform regulilor, de un ofițer al legii...

– Ofițerii legii nu fac asta.

Replica l-a descumpănit – puțin. Chipul lui gălbui a început să se schimonosească.

– Fă bine gargară și scuip-o, am spus. Cine m-a internat aici, de ce și cum? Sunt într-o dispoziție proastă astă-seară. Vreau să merg să dansez în spumă. Aud strigătul sirenelor. N-am mai împușcat pe nimeni de o săptămână. Vorbește, felcere. Ia-ți mandolina și să curgă muzica lentă.

– Suferiți de intoxicație narcotică, a grăit el pe un ton rece. Ați fost în pragul morții. A trebuit să vă administrez digitalină de trei ori. Vă zbăteați, strigați, a trebuit să fiți legat. Cuvintele lui ieșeau atât de repede, că se încălecau. Dacă părăsiți spitalul în starea aceasta, veți avea probleme grave.

– Spuneai că ești doctor... doctor în medicină?

– Absolut. Sunt doctorul Sonderborg, cum v-am spus.

– Când ești intoxicat cu narcotice, nu te zbați și nu strigi, doctore. Zaci doar în comă. Mai încearcă. Și nu te chinui, că nu vreau decât esența. Cine m-a internat în ospiciul ăsta al tău?

– Dar...

– Nu mă lua cu dar-uri. Te-oi dărui eu până nu mai poți. O să-ți aduc în dar o butie de vin Malmsey și o să te înec în ea. Ce mi-aș dori să am o butie de Malmsey și să mă-nec în ea! Shakespeare. Și el știa să bea. Hai să mai dăm pe gât și noi din leacul nostru. M-am întins după paharul lui și am mai turnat o tură. Dă-i bătaie, Karloff.

– Poliția v-a internat aici.

– Ce poliție?

– Poliția din Bay City, normal. Degetele lui galbene neastâmpărate răsuceau paharul. Doar suntem în Bay City.

– Ah! Avea vreun nume poliția asta?

– Un sergent Galbraith, cred. Nu era ofițer de patrulă. El și un alt ofițer v-au găsit hoinărind prin fața casei vineri seară într-o stare confuză. V-au arestat pentru că locul ăsta era închis. Am crezut că sunteți un dependent care luase o supradoză. Dar poate că m-am înșelat.

– Bună poveste. N-am cum s-o infirm. Dar de ce m-ai ținut aici?

A depărtat neputincios mâinile.

– V-am tot spus, erați foarte bolnav și încă mai sunteți. Ce vă așteptați să fac?

– Îți datorez, atunci, niște bani.

El a ridicat din umeri.

– Normal. Două sute de dolari.

Mi-am împins puțin scaunul în spate.

– Ieftin ca braga. Încearcă să-i iei.

– Dacă plecați de aici, a repetat el tăios, veți fi arestat imediat.

M-am aplecat peste masă și i-am respirat în nas.

– Nu doar fiindcă am plecat de aici, Karloff. Deschide seiful ăla din perete.

S-a ridicat în picioare dintr-o săritură fluidă.

– Situația a mers prea departe.

– Refuzi să-l deschizi?

– Nu am de gând să-l deschid.

– Aceasta din mâna mea este o armă.

El a surâs, slab și amar.

– E un seif al naibii de mare, am spus. Și nou, pe deasupra. Aceasta-i o armă bună. Refuzi să-l deschizi?

Nimic nu i-a schimbat expresia feței.

– Fir-ar să fie, am exclamat. Când ai o armă în mână, oamenii s-ar zice că trebuie să facă ce le spui. Nu funcționează, nu-i așa?

El a zâmbit. Zâmbetul lui radia o plăcere sadică. Eu începeam să mă pierd. Aveam să mă prăbușesc.

M-am împleticit spre birou, iar el a așteptat, cu buzele ușor depărtate.

Am rămas sprijinit acolo un moment lung, uitându-mă direct în ochii lui. Apoi am rânjit. Zâmbetul i-a căzut de pe buze ca o cârpă udă. Sudoarea i-a ieșit pe frunte.

– Adio, am spus. Te las pe mâini mai murdare decât ale mele.

M-am dus cu spatele spre ușă, am deschis-o și am ieșit.

Ușile din față erau descuiate. Era o verandă acoperită. Grădina fremăta de flori. Am văzut un gărduleț alb și o poartă. Casa se afla pe colț. Era o seară răcoroasă, cu umezeală în aer, fără lună.

Pe indicatorul de la colț scria Descanso Street. De-a lungul străzii, casele erau luminate. Am ascultat după sirene. N-am auzit niciuna. Celălalt indicator spunea 23rd Street. Am luat-o pe 23rd Street către cvartalul 800. La numărul 819 locuia Anne Riordan. Adăpost.

Am mers mult timp până când mi-am dat seama că încă țineam arma în mână. Și nu auzisem nicio sirenă.

Am mers fără oprire. Aerul îmi prindea bine, dar efectul whisky-ului se risipea, și se risipea dureros. Strada era mărginită

de brazi și case de cărămidă care semănau mai degrabă cu unele de pe Capitol Hill din Seattle decât din California de Sud.

La nr. 819 încă era lumină. Avea o marchiză albă, foarte mică, lipită de un tufiș înalt de chiparos. Erau tufișuri de trandafir în fața casei. Am ascultat înainte să apăs soneria. Încă niciun sunet de sirenă. Soneria a zbârnâit și după puțin timp o voce a pârâit într-un aparat din acela care îți permite să vorbești cu ușa închisă.

– Ce este, vă rog?

– Marlowe.

Poate că a icnit, sau poate că acela fusese doar sunetul scos de aparatul electric întrerupându-se.

Ușa s-a deschis larg și domnișoara Anne Riordan stătea acolo într-un taior verde-deschis, uitându-se la mine. Ochii i s-au căscat, speriați. Chipul ei, în lumina puternică a becului din verandă, s-a făcut deodată palid.

– Dumnezeule, a zis tânguitor. Arăți ca tatăl lui Hamlet!

28

Livingul avea un covor închis la culoare cu desene, scaune albe și trandafirii, un șemineu din marmură neagră cu un set de vătraie mari, rafturi înalte pe pereți și draperii crem peste jaluzelele coborâte.

Nu era nimic feminin în cameră, cu excepția unei oglinzi în mărime naturală cu o porțiune bună de podea goală în fața ei.

Eu pe jumătate ședeam și pe jumătate stăteam întins într-un fotoliu adânc, cu picioarele pe un scăunaș. Băusem două cești de cafea neagră și o tărie, apoi mâncasem două ouă fierte cu o felie de pâine

prăjită, după care mai băusem niște cafea neagră îndoită cu brandy. Toate acestea se petrecuseră în camera pentru mic dejun, însă nu-mi mai aduceam aminte cum arăta. Trecuse prea mult de atunci.

Eram din nou într-o formă bună. Eram aproape treaz și stomacul meu șontâcăia spre baza a treia în loc s-o iau spre fanionul din centrul terenului.

Anne Riordan ședea în fața mea, aplecată înainte, cu bărbia prinsă în căușul mâinii, cu ochii închiși la culoare și umbriți sub zulufii de păr castaniu-roșcat. Avea un creion înfipt în păr. Părea îngrijorată. Îi spusesem o parte din poveste, dar nu toată. Mai ales despre Moose Malloy nu-i spusesem nimic.

– Credeam că ești beat, a zis. Am crezut că numai beat mi-ai putea face o vizită. Credeam că ai ieșit cu blonda aia. Credeam... nu știu ce credeam.

– Pariez că toate astea nu le-ai cumpărat din scris, am spus, uitându-mă în jur. Nici măcar dacă ai fost plătită pentru ceea ce ai crezut că crezi.

– Iar tata nu le-a cumpărat luând mită, a spus. Ca grăsanul ăla care e șef de poliție acum.

– Nu-i treaba mea, am zis.

Ea a rostit:

– Aveam niște terenuri la Del Rey. Doar niște terenuri nisipoase, pentru care era luat peste picior. Și s-a dovedit că erau terenuri petroliere.

Am încuviințat și am golit frumosul pahar de cristal pe care îl țineam în mână. Ce era în el avea un gust plăcut, călduț.

– Un bărbat s-ar putea stabili aici, am spus. Ar putea să se mute imediat. Totu-i pregătit pentru el.

– Dacă e genul potrivit de bărbat. Și dacă l-ar vrea cineva, a ripostat ea.

– Fără majordom, am spus. Asta îngreunează lucrurile.

Ea a roșit.

– Dar tu... tu preferi să fii ciomăgit în cap și injectat cu droguri și să-ți fie folosită bărbia ca poartă într-un meci de fotbal. Dumnezeu știe că nu ducem lipsă de astea!

Eu n-am spus nimic. Eram prea obosit.

– Măcar, a zis ea, ai avut minte să te uiți în mușțiucurile alea. Așa cum ai vorbit pe Aster Drive, am crezut că ți-a scăpat totul.

– Cărțile alea de vizită nu înseamnă nimic.

Ochii ei m-au fixat.

– Stai acolo și-mi spui asta după ce omul ăla a pus să fii bătut de doi polițiști corupți și supus unui tratament alcoolic de două zile ca să te înveți minte? E atât de evidentă treaba, că ai putea să rupi un metru din ea și tot să-ți mai rămână pentru o bâtă de baseball.

– Eu ar fi trebuit să spun asta, am ripostat. E în stilul meu. Vulgar. Ce e atât de evident?

– Că mediumul ăsta elegant nu e decât un gangster cu clasă. Își alege clienții, le stoarce mințile și apoi le spune băieților duri unde să se ducă și să ia bijuteriile.

– Chiar crezi asta?

S-a uitat fix la mine. Mi-am terminat paharul și am arborat din nou mina slăbită. Ea a ignorat-o.

– Sigur că asta cred, a spus. Și o crezi și tu.

– Eu cred că lucrurile sunt nițel mai complicate de atât.

Surâsul ei era plăcut și acid în același timp.

– Îmi cer iertare. Am uitat un moment că ești detectiv. E *musai* să fie complicat, nu-i așa? Presupun că un caz simplu e o indecență, într-un fel.

– E mai complicat de atât, am repetat.

– Bine. Sunt numai urechi.

– Nu știu. Așa cred, doar. Mai pot avea un pahar?

S-a ridicat în picioare.

– Să știi că trebuie să încerci cândva și apa, numai așa, de al naibii. A venit la mine și mi-a luat paharul. Ăsta va fi ultimul.

A ieșit din cameră și undeva cuburi de gheață au zornăit și eu am închis ochii și am ascultat acele sunete mici, neimportante. Nu aveam nicio scuză că venisem acolo. Dacă băieții răi știau despre mine atât de multe cât bănuiam, puteau veni să mă caute. Putea ieși urât.

Ea s-a întors cu paharul. Degetele ei reci le-au atins pe ale mele și le-am ținut un moment și le-am dat drumul încet, așa cum dai drumul unui vis atunci când te trezești cu soarele pe față, după ce te-ai aflat într-o vale fermecată.

Ea a roșit și s-a dus înapoi la fotoliul ei; s-a așezat și s-a fâțâit mult până când s-a făcut comodă. A aprins o țigară, privindu-mă cum beam.

– Amthor e un individ destul de crud, am spus. Însă, nu știu de ce, nu-l văd în postura de creier al unei găști de hoți de bijuterii. Poate greșesc. Dacă asta este și credea că știu ceva compromițător despre el, bănuiesc că nu aș fi ieșit viu din ospiciul ăla. Numai că el e un om care are de ce se teme. N-a trecut la violență decât după ce am început eu să vorbesc despre inscripții invizibile.

S-a uitat la mine calm.

– Ai găsit astfel de inscripții?

Am rânjit.

– Dacă le-am găsit, nu le-am citit.

– Ciudat mod de a ascunde acuze la adresa unei persoane, nu crezi? În mușțiucurile unor țigări. Dacă nu erau niciodată găsite?

– Cred că ideea este că Marriott se temea și *spera* că, dacă pățește ceva, cărțile de vizită vor fi găsite. Poliția avea să-i întoarcă pe toate părțile lucrurile din buzunare. Asta mă deranjează pe mine. Dacă Amthor e un escroc, n-ar fi lăsat nimic care să poată fi găsit.

– Adică dacă Amthor l-a ucis – sau dacă a pus să fie ucis? Dar ceea ce Marriott știa despre Amthor e posibil să nu aibă nicio legătură directă cu crima.

M-am lăsat pe spate și mi-am terminat băutura și m-am prefăcut că mă gândesc la varianta aceasta. Am aprobat.

– Dar furtul de bijuterii a avut legătură cu crima. Și presupunem că Amthor a avut legătură cu furtul de bijuterii.

Ochii ei aveau o privire ușor ferită.

– Pun pariu că te simți îngrozitor, a spus. N-ai vrea să te duci la culcare?

– Aici?

S-a roșit până la rădăcina părului. A ridicat bărbia.

– Asta era ideea. Nu sunt un copil. Cui naiba îi pasă ce fac și unde sau cum?

Am pus paharul deoparte și m-am ridicat.

– Simt că mă cuprinde unul dintre rarele mele momente de gingășie, am rostit. Vrei să mă duci la o stație de taxi, dacă nu ești prea obosită?

– Cap sec ce ești, a făcut ea furioasă. Ai fost bătut măr și injectat până la refuz cu Dumnezeu știe câte feluri de narcotice și cred că tot ce-ți trebuie e să dormi bine o noapte, ca să te trezești odihnit și devreme și să-ți reîncepi munca de detectiv.

– Și eu care voiam să mă scol ceva mai târziu!

– Locul tău e într-un spital, smintitule!

M-am cutremurat.

– Ascultă, am spus. Nu am mintea foarte clară în seara asta și nu cred ar trebui să mai zăbovesc aici. Nu am nimic palpabil împotriva oamenilor ălora, însă nu pare că mă au la inimă. Orice aș spune ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lor, iar reprezentanții legii din orașul ăsta par a fi cam corupți.

– E un oraș drăguț, a răspuns ea cu iuțeală, cam fără suflu. Nu poți judeca...

– Bine, e un oraș drăguț. La fel e și Chicago. Poți locui acolo mult timp fără să vezi o mitralieră. Sigur, e un oraș drăguț. Probabil că nu e mai corupt decât Los Angeles. Însă dintr-un oraș mare nu poți mitui decât o parte. Un oraș mic ca acesta poate fi mituit de la un capăt la celălalt, fără bătăi de cap. Asta e diferența. Și asta mă face să-mi doresc să plec din el.

Ea s-a ridicat și a împins bărbia spre mine.

– O să te duci la culcare în momentul ăsta. Am un dormitor liber și te poți culca acolo și...

– Promiți că-ți încui ușa?

A roșit și și-a mușcat buza.

– Uneori am impresia că ești cel mai nobil om, a spus, iar alteori am impresia că ești cel mai mare mojic pe care l-am întâlnit vreodată.

– Oricum aș fi, nu vrei să mă duci la un loc de unde să pot lua un taxi?

– Vei sta aici, a zis ea ritos. Nu te simți bine. Ești un om bolnav.

– Dar nu atât de bolnav încât să nu fiu descusut, am zis obraznic.

Ea a fugit din cameră atât de repede, că aproape s-a împiedicat în cele două trepte care urcau din living în hol. S-a întors cât ai clipi cu o haină lungă de flanel peste taior și fără pălărie, cu părul roșcovan la fel de răvășit ca trăsăturile feței. A deschis o ușă laterală și a împins-o cât colo, a trecut pragul și pașii i-au răsunat pe alee. O ușă de garaj a scos un sunet slab, ridicându-se. O portieră s-a deschis și s-a trântit la loc. Demarorul a cârâit și motorul a pornit și lumina farurilor s-a întins pe lângă ușa deschisă a livingului.

Mi-am luat pălăria de pe un fotoliu, am stins două veioze și am văzut că ușa vitrată avea o yală. M-am uitat un moment în urmă,

apoi am închis-o. Era o cameră drăguță. Ar fi fost plăcut să porți papuci de casă în camera aceea.

Am închis ușa și mașina a oprit lângă mine. Am ocolit-o prin spate ca să urc.

M-a dus până acasă, strângând din buze, furioasă. A condus ca o apucată. Când am coborât în fața blocului meu, mi-a urat noapte bună cu o voce aspră, a întors mașinuța în mijlocul străzii și a plecat înainte să-mi pot scoate cheile din buzunar.

Ușa de la intrare se încuia la unsprezece. Am descuiat-o și am intrat în holul în care plutea mereu un aer stătut și m-am îndreptat către scări și lift. Am luat liftul până la etajul meu. Era dominat de o lumină chioară. În fața ușilor de serviciu stăteau sticle de lapte. Ieșirea de urgență se profila în spate. Avea un gemuleț deschis prin care intra o boare leneșă de aer care nu reușea niciodată să alunge mirosul de gătit. Eram acasă într-o lume adormită, o lume inofensivă ca o pisică adormită.

Am descuiat ușa apartamentului meu, am intrat și i-am adulmecat mirosul, stând pur și simplu acolo, lipit de ușă o vreme, înainte să aprind lumina. Un miros familial, un miros de praf și fum de țigări, mirosul unei lumi în care trăiau bărbați – și-n care aveau să continue să trăiască bărbați.

M-am dezbrăcat și m-am dus în pat. Am avut coșmaruri și m-am trezit din ele lac de sudoare. Dar dimineață eram iarăși un om sănătos.

29

Ședeam pe marginea patului în pijamale, gândindu-mă să mă ridic, însă nefiind hotărât. Nu mă simțeam foarte bine și totuși

nu mă simțeam nici atât de rău cum ar fi fost de așteptat, nu atât de rău cât m-aș fi simțit dacă aveam o slujbă cu salariu fix. Mă durea capul și-l simțeam mare și cald și aveam limba uscată și presărată cu prundiș și gându-mi era țeapăn, iar maxilarul – frăgezit. Avusesem însă dimineți și mai rele.

Era o zi cenușie, cu ceață deasă. Încă nu era cald, dar era posibil să fie mai târziu. M-am ridicat de pe pat și mi-am masat coșul pieptului acolo unde mă durea de la vomitat. Piciorul stâng părea în regulă. Nu mă deranja nimic la el. Așa că a trebuit să lovesc colțul patului cu el.

Încă înjuram când s-a auzit o bătaie sigură la ușă, genul de bătaie imperioasă care te convinge să deschizi doar cinci centimetri, să emiți o sudalmă suculentă și s-o trântești la loc.

Am deschis-o ceva mai mult de cinci centimetri. Locotenentul Randall stătea în prag, într-un costum maro de gabardină, cu o pălărie de fetru de gabarit mediu pe cap, foarte ordonat și solemn, cu o privire aprigă în ochi.

A împins ușa ușor și eu am făcut un pas în spate. A intrat și a închis-o și s-a uitat împrejur.

– Te caut de două zile, a rostit.

Nu mă privea pe mine. Ochii lui măsurau camera.

– Am fost bolnav.

S-a plimbat prin încăpere cu un pas ușor, sprințar, cu păru-i cărunt lucind, cu pălăria la subsuoară acum, cu mâinile în buzunare. Nu era un om corpolent, pentru un polițist. Și-a scos o mână din buzunar și și-a așezat cu grijă pălăria peste niște reviste.

– Nu aici, a spus.

– Într-un spital.

– Care spital?

– Unul veterinar.

A tresărit ca și când l-aș fi pălmuit. O culoare ternă i-a apărut sub piele.

– Cam devreme, nu-i așa, pentru o treabă de felul ăsta?

N-am spus nimic. Am aprins o țigară. Am tras un fum și m-am așezat, repede, înapoi pe pat.

– Cei de teapa ta n-au leac, nu-i așa? a întrebat. Decât dacă ești aruncat la mititica.

– Am fost bolnav și nu mi-am băut cafeaua de dimineață. Nu te poți aștepta la replici meșteșugite din partea mea.

– Ți-am spus că nu lucrezi la cazul ăsta.

– Nu ești Dumnezeu. Nu ești nici măcar Iisus Hristos.

Am mai tras un fum din țigară. Ceva în adâncul meu părea afectat, dar senzația îmi plăcea.

– Ai fi surprins să afli câte neplăceri ți-aș putea produce.

– Probabil.

– Știi de ce n-am făcut-o până acum?

– Mda.

– De ce?

Se aplecat puțin înainte, iute ca un terier, cu privirea aceea împietrită la care apelează toți, mai devreme sau mai târziu.

– Nu m-ai putut găsi.

S-a lăsat pe spate și s-a legănat pe călcâie. Fața-i strălucea puțin.

– Mă așteptam să spui altceva, a zis. Și dacă spuneai, aveam să-ți trag una în nas.

– Nimic nu te sperie pe lume. Dar poate că primești și tu ordine.

A respirat greu, cu gura întredeschisă. Cu mișcări foarte lente, a scos un pachet de țigări din buzunar și a rupt ambalajul. Îi tremurau puțin degetele. Și-a pus o țigară între buze și s-a dus la masa mea cu reviste după o cutie cu chibrituri. Și-a aprins atent țigara, a aruncat chibritul în scrumieră și nu pe jos, și a inhalat.

– Ți-am dat un sfat la telefon alaltăieri, a spus. Joi.

– Vineri.

– Da... vineri. Degeaba însă. Înțeleg de ce. Dar atunci nu știam că ascunzi dovezi. Îți recomandam doar o direcție de acțiune ce părea a fi bună în acest caz.

– Ce dovezi?

M-a fixat în tăcere.

– Vrei niște cafea? am întrebat. Poate îți va reda umanitatea.

– Nu.

– *Eu* vreau.

M-am ridicat și am pornit spre chicinetă.

– Stai jos, s-a răstit Randall. Mai am mult înainte să termin.

Nu m-am oprit până în chicinetă, am turnat apă în ibric și l-am pus pe aragaz. Am băut un pahar de apă rece de la robinet, apoi încă unul. M-am întors cu un al treilea pahar în mână, m-am oprit în prag și l-am privit. Nu se clintise. Vălul de fum era aproape o prezență fizică în jurul lui. Stătea cu ochii în podea.

– De ce am greșit mergând la doamna Grayle, când ea a solicitat să ne vedem? am întrebat.

– Nu despre asta vorbeam.

– Da, dar asta urma.

– N-a solicitat ea să vă vedeți. A ridicat ochii și încă avea privirea împietrită. Iar pometii încă-i erau îmbujorați. I-ai forțat mâna și ai vorbit de scandal și practic ai șantajat-o să te angajeze.

– Ciudat. Eu îmi amintesc că nici n-am vorbit despre angajare. Nu credeam că povestea ei conține ceva important. Nimic în ce să-mi înfig dinții, adică. Niciun punct de pornire. Și, sigur, am bănuit că ți-a spus deja și ție.

– Mi-a spus-o. Berăria aia de pe Santa Monica e o ascunzătoare a pungașilor. Dar asta nu înseamnă nimic. N-am aflat nimic de

acolo. Și hotelul de vizavi e suspect. Nimeni care să ne intereseze. Golani de doi bani.

– Ți-a spus ea că i-am forțat mâna?

A lăsat puțin ochii în jos.

– Nu.

Am rânjit.

– Bei niște cafea?

– Nu.

M-am întors în chicinetă și am făcut cafeaua și am așteptat să se așeze. Randall a venit după mine de data asta și a rămas în prag.

– După știința mea, banda asta de hoți de bijuterii operează în Hollywood și împrejurimi de zece ani buni, a spus. Acum au mers prea departe. Au ucis un om. Și cred că știu de ce.

– Păi, dacă e mâna unei bande și tu rezolvi cazul, va fi primul astfel de caz rezolvat de când locuiesc în orașul ăsta. Și aș putea numi cel puțin douăsprezece.

– Frumos din partea ta să spui asta, Marlowe.

– Corectează-mă dacă greșesc.

– Fir-ar să fie, a făcut el, iritat. Nu greșești. Au mai fost rezolvate vreo două, dacă vrei să știi, dar au fost mizilicuri. Golani care au încasat-o.

– Aha. Cafea?

– Dacă beau, îmi vorbești cumsecade, de la om la om, fără poante?

– Încerc. Nu promit să-ți livrez toate ideile mele.

– Mă pot lipsi de ele, a zis el acid.

– Frumos costum ai pe tine.

Roșeața i-a împodobit din nou fața.

– Costumul ăsta a costat două mii șapte sute cincizeci, s-a răstit.

– O, Hristoase, ce copoi sensibil! am făcut și m-am întors la aragaz.

– Miroase bine. Cum o pregătești?

Am turnat.

– Filtrare. Cafea măcinată mare. Fără hârtie de filtru.

Am luat zahărul din dulap și laptele din frigider. Ne-am așezat față în față, la masa din chicinetă.

– Treaba cu spitalul, cu starea ta de rău, a fost o minciună?

– Deloc. Am întâmpinat niște probleme... în Bay City. M-au internat acolo. Nu la stat, ci la o clinică privată pentru dezintoxicare.

Ochii lui s-au opacizat.

– Bay City, eh? Îți place să te complici, nu-i așa, Marlowe?

– Nu-i vorba că-mi place să mă complic. Doar că așa mi se întâmplă. Dar niciodată n-am mai pățit așa ceva. Am fost lovit cu ciomagul de două ori, a doua oară de un ofițer de poliție sau de unul care asta părea să fie și asta susținea că este. Am fost lovit cu propria-mi armă și strâns de gât de un indian. Am fost aruncat inconștient într-un spital de dezintoxicare și ținut acolo încuiat și o parte din timp probabil legat. Și n-aș putea dovedi nimic din toate astea, decât că am o colecție frumoasă de vânătăi și că brațul stâng mi-a fost împuns cu nemiluita.

El s-a uitat intens la colțul mesei.

– În Bay City, a spus răspicat.

– Un nume melodic. Ca atunci când cânți în cada de baie.

– Ce căutai acolo?

– Nu eu m-am dus acolo. M-au dus polițiștii ăia. Eu am fost în vizită la un tip în Stillwood Heights. Asta-i în L.A.

– La un tip pe nume Jules Amthor, a rostit el încet. De ce ai șterpelit țigările alea?

M-am uitat în ceașcă. Netrebnic mic.

– Mi s-a părut suspect ca omul – Marriott – să aibă o tabacheră în plus. Cu jointuri în ea. Se pare că le rulează ca pe țigările rusești

în Bay City, cu mușțiucuri goale și însemnele Romanovilor și tot tacâmul.

El și-a împins ceașca goală spre mine și eu i-am reumplut-o. Ochii lui îmi cercetau chipul linie cu linie, trăsătură cu trăsătură, ca Sherlock Holmes cu lupa lui sau ca Thorndyke cu lentila de buzunar.

– Trebuia să-mi fi spus, m-a dojenit el. A sorbit și s-a șters pe buze cu o chestie din aceea franjurată pe care le primești uneori în chip de șervete. Dar nu tu le-ai șterpelit. Mi-a spus fata.

– A, la naiba, am exclamat. Nu mai poți face nimic în țara asta ca bărbat. Mereu ne-o iau femeile înainte.

– Te place, mi-a spus Randall, ca un agent FBI politicos într-un film puțin trist, dar foarte bărbătesc. Bătrânul ei a fost unul dintre cei mai corecți polițiști care și-au pierdut vreodată slujba. Tipa nu avea de ce să ia țigările alea. Te place.

– E o fată de treabă. Nu e genul meu.

– Nu-ți plac fetele de treabă?

Își aprinsese încă o țigară. Alunga fumul din fața sa cu mișcări agere din mână.

– Îmi plac fetele alunecoase, aprige și dedate păcatului.

– Te duc de râpă, a spus Randall cu indiferență.

– Sigur. Unde altundeva crezi că am fost vreodată? Tu cum numești tărășenia asta?

Mi-a arătat primul zâmbet pe acea zi. Probabil că-și îngăduia patru.

– Nu scot prea multe de la tine, a zis.

– Îți ofer o teorie, dar tu probabil că mi-ai luat-o deja mult înainte pe pista asta. Marriott era un șantajist de femei; doamna Grayle mi-a spus-o aproape pe șleau. Nu era însă doar atât. El a fost mâna dreaptă a bandei de hoți. Mâna dreaptă de societate, cel care cultiva victimele și pregătea scena. Cultiva femei cu care

putea ieși, ca să le poată cunoaște suficient de bine. Uită-te la jaful ăsta de joi, cu o săptămână în urmă. Miroase. Dacă Marriott n-ar fi condus mașina, sau dacă n-ar fi dus-o pe doamna Grayle la Trocadero, sau dacă n-ar fi mers spre casă pe traseul acela, jaful nu s-ar fi putut desfășura.

– Putea să conducă șoferul, a zis Randall pe un ton rezonabil. Dar asta n-ar fi schimbat mult lucrurile. Șoferii nu o încasează de la jefuitori – nu pentru nouăzeci de dolari pe lună. Însă nu se poate să fi dat multe lovituri cu Marriott singur cu femeile, fiindcă ar fi început să umble vorba.

– Tot sensul genului ăstuia de lovitură este ca vorba să nu umble, am spus. Tocmai de aceea, marfa este vândută înapoi pe un preț de nimic.

Randall s-a lăsat pe spate și a clătinat din cap.

– Va trebui să-mi aduci argumente mai puternice ca acesta, dacă vrei să-mi reții interesul. Femeile vorbesc despre orice. S-ar fi aflat că Marriott nu-i un tip cu care e bine să ieși.

– Probabil că așa și a fost. De aceea l-au scos din joc.

Randall m-a privit încremenit. Linguriță lui amesteca aer într-o ceașcă goală. M-am întins și am tras ibricul mai aproape.

– Servește-te singur, l-am invitat. L-au folosit. L-au folosit până la epuizare. Era și timpul să-nceapă să umble puțin vorba despre el, cum sugerezi tu. Dar de lovituri de genul acesta nu te poți lăsa, nu te poți retrage. Așa că acest ultim jaf exact asta a fost pentru el – ultimul. Uite, au cerut într-adevăr foarte puțin pentru jad, având în vedere valoarea lui. Iar Marriott a fost cel care a anturat femeia. Și totuși, Marriott era speriat. În ultimul moment s-a gândit că ar fi mai bine să nu se ducă singur. Și a ticluit o șmecherie mică, astfel încât, dacă urma să pățească ceva, un lucru aflat asupra sa să indice spre un om, o persoană nemiloasă

și destul de inteligentă ca să fie creierul unei astfel de bande, un om aflat într-o poziție neobișnuită, din care să obțină informații despre femei bogate. A fost o șmecherie copilărească, dar a funcționat.

Randall a clătinat din cap.

– O bandă organizată l-ar fi pecheziționat, poate chiar ar fi luat cadavrul și l-ar fi aruncat în mare.

– Ba nu. Voiau ca operațiunea să pară una de amatori. Voiau să rămână activi. Probabil că au deja pregătită o altă mână dreaptă, am spus.

Randall a clătinat iarăși din cap.

– Omul la care trimit țigările astea nu e genul. El are o afacere proprie. M-am interesat. Ție ce impresie ți-a lăsat?

Ochii lui erau prea inexpresivi, mult prea inexpresivi. Am spus:

– Mi s-a părut un om destul de periculos. Și banii nu sunt niciodată prea mulți, nu-i așa? Și, în definitiv, escrocheria lui cu consultațiile parapsihologice este o ocupație temporară. Are o reputație și toată lumea se duce la el, dar după o vreme reputația se stinge și afacerea moare. Asta, dacă e doar medium. Fix ca la vedetele de cinema. Îi dau cinci ani. Ar putea rezista atât. Dar dacă găsește câteva moduri prin care să folosească informațiile pe care trebuie că le obține de la femeile acelea, sigur va călca strâmb.

– O să-l cercetez mai atent, a zis Randall cu aceeași privire inexpresivă. Dar acum mă interesează mai degrabă Marriott. Hai să mergem mai mult în trecut – mult mai mult. La felul în care ai ajuns să-l cunoști.

– M-a sunat, asta a fost tot. Mi-a luat numele din cartea de telefon. Așa a spus el, în orice caz.

– Avea cartea ta de vizită.

Am părut surprins.

– Sigur. Am uitat de asta.

– Te-ai întrebat vreodată de ce a ales numele *tău* – lăsând deoparte chestiunea memoriei tale scurte?

M-am uitat la el peste marginea ceștii cu cafea. Începea să-mi placă de el. Avea mai mult sub vestă decât doar cămașa.

– Deci pentru asta ai venit, de fapt? am spus.

El a aprobat.

– Restul, știi, e doar vorbărie goală.

Mi-a adresat un zâmbet politicos și a așteptat.

Am mai turnat cafea. Randall s-a lăsat pe o parte și s-a uitat de-a lungul suprafeței albicioase a mesei.

– Puțin praf, a zis absent, apoi s-a îndreptat și m-a privit în ochi. Poate că ar trebui să abordez chestiunea într-o manieră ușor diferită, a spus. De pildă, cred că intuiția ta referitoare la Marriott este corectă. Sunt douăzeci și trei de mii de dolari în caseta lui de valori – pe care ne-a fost al naibii de greu să o localizăm, apropo. Mai erau și câteva obligațiuni frumușele și un act de ipotecă pentru o proprietate pe West 54th Place.

A luat o linguriță, a lovit-o ușor de marginea farfurioarei și a zâmbit.

– Te interesează? a întrebat degajat. Numărul era 1644, West 54th Place.

– Da, am răspuns gutural.

– O, erau și multe bijuterii în caseta lui Marriott – piese destul de frumușele. Dar nu cred că le-a furat. Cred că cel mai probabil i-au fost dăruite. Punct în favoarea ta. Se temea să le vândă – din pricina asocierii mentale pe care o făcea.

Am încuviințat mut.

– Ar fi avut impresia că sunt furate.

– Da. Ei, actul de ipotecă nu m-a interesat deloc la început, dar uite cum funcționează. Asta vă lipsește vouă, din activitatea

poliției. Noi primim toate rapoartele de omucideri și morți suspecte de la districtele din jur. Ar trebui să le citim zilnic. Asta-i regula. Așa cum e interzis să întreprinzi o percheziție fără mandat. Dar mai și încălcăm regulile. Nu avem încotro. N-am ajuns să citesc niște rapoarte decât azi-dimineață. Așa am citit unul despre uciderea unui negru pe Central, joia trecută. De către un fost pușcăriaș violent pe nume Moose Malloy. Exista un martor ocular. Și al naibii să fiu dacă martorul nu erai tu.

A surâs blând, al treilea surâs al său.

– Îți place?

– Te ascult.

– Asta era doar azi-dimineață, înțelegi. Așa că m-am uitat la numele celui care a întocmit raportul și mi-am dat seama că-l știu. Nulty. Și am știut că e un caz pierdut. Nulty e genul de individ... Ai fost vreodată sus la Crestline?

– Da.

– Ei, în apropiere de Crestline este un loc unde o mulțime de vagoane au fost transformate în cabane. Am și eu una acolo, dar nu făcută dintr-un vagon. Vagoanele astea au fost aduse sus pe șine, dacă-ți vine să crezi, și stau acolo fără roți. Acum, Nulty e genul de individ perfect pentru rolul de frânar la acele vagoane.

– Urât din partea ta, am spus, să vorbești așa despre un coleg.

– Așa că l-am sunat pe Nulty. S-a bâlbâit și a dat din colț în colț și a scuipat de câteva ori, apoi a spus că ai tu o bănuială despre o fată pe nume Velma nu-știu-cum, după care i-au sfârâit călcâiele lui Malloy acum mult timp și că ai fost în vizită la văduva tipului care avea în proprietate cloaca unde s-a petrecut omorul, pe vremea când era destinată albilor, și unde au lucrat Malloy și fata cu pricina. Și că adresa văduvei este West 54th Place nr. 1644, fix clădirea pe care Marriott are act de ipotecă.

– Da?

– Mi s-au părut prea multe coincidențe pentru o singură dimineață, a continuat Randall. Așa că iată-mă-s. Și până acum am fost destul de calm în privința asta.

– Problema, am zis, este că lucrurile sunt mai complicate decât par. Velma, fata despre care vorbim, e moartă, după spusele doamnei Florian. Am fotografia ei.

M-am dus în living ca să caut în sacou. Atunci, cu mâna în aer, mi-am zis că nu le voi găsi. Dar nici măcar nu luaseră fotografiile. Le-am scos și le-am dus în bucătărie și am aruncat poza cu fata-arlechin în fața lui Randall. A studiat-o cu mare băgare de seamă.

– Mi-e complet necunoscută, a mărturisit. Aia-i alta?

– Nu, ăsta-i un instantaneu cu doamna Grayle, dintr-un ziar. Anne Riordan mi l-a dat.

S-a uitat la el și a aprobat din cap.

– Pentru douăzeci de milioane, aș lua-o și eu de nevastă.

– Aș avea să-ți spun ceva, am rostit. Azi-noapte am fost atât de furios, încât mi-a venit trăsnita idee de a merge acolo și a încerca să rezolv treaba singur. Spitalul e la intersecția dintre străzile 23rd și Descanso, în Bay City. E condus de un om pe nume Sonderborg, care pretinde că este doctor. Conduce, totodată, o ascunzătoare a celor fără de lege. L-am văzut pe Moose Malloy acolo noaptea trecută. Într-o cameră.

Randall ședea perfect nemișcat, uitându-se la mine.

– Ești sigur?

– N-ai cum să-l confunzi. E un tip mătăhălos, enorm. Nu sunt mulți care să-i semene.

A rămas cu privirea la mine, fără a se clinti. Apoi, foarte încet, și-a scos picioarele de sub masă și s-a ridicat.

– Hai să mergem la doamna asta, Florian.

– Și cum rămâne cu Malloy?

S-a așezat la loc.

– Spune-mi toată povestea, fără a te pripi.

I-am spus-o. M-a ascultat fără a-și desprinde privirea de pe chipul meu. Cred că nici măcar nu a clipit. Respira cu gura ușor deschisă. Trupul nu i se mișca. Degetele loveau încet în marginea mesei. Când am terminat, a spus:

– Acest doctor Sonderborg... cum arăta?

– Ca un narcoman. Și probabil e plasator de droguri.

I l-am descris lui Randall cât m-am priceput mai bine.

A mers încet în cealaltă cameră și s-a așezat la telefon. A format un număr și a vorbit pe ton jos mult timp. Apoi s-a întors. Eu tocmai terminasem de făcut din nou cafea, fiersesem două ouă, prăjisem două felii de pâine și le unsesem cu unt. M-am așezat să mănânc.

Randall s-a așezat înaintea mea și și-a sprijinit bărbia în mână.

– Am pus un băiat de la Narcotice să se ducă acolo în urma unei presupuse plângeri și să arunce o privire. Poate-i vin niște idei. Nu-l va prinde pe Malloy. Ăsta a șters-o de acolo la zece minute după ce ai plecat tu noaptea trecută. De lucrul ăsta poți fi sigur.

– De ce n-ai apelat la polițiștii din Bay City?

Am pus sare pe ouă. Randall n-a răspuns. Când am ridicat privirea spre el, chipul lui era roșu și stânjenit.

– Pentru un copoi, am zis, ești cel mai abil om pe care l-am cunoscut.

– Grăbește-te cu mâncatul. Trebuie să plecăm.

– Trebuie să fac duș și să mă rad și să mă îmbrac după asta.

– Nu poți să vii în pijamale? a-ntrebat acid.

– Deci orașul e corupt până-n măduva oaselor?

– E orașul lui Laird Brunette. Se spune că a pus la bătaie treizeci de miare ca să aleagă un primar.

– Individul care deține Belvedere Club?

– Și cele două săli de jocuri.

– Dar este-n țara noastră, am ripostat.

El a coborât privirea la unghiile-i curate, lucioase.

– O să trecem pe la biroul tău ca să iei celelalte două jointuri, a zis. Dacă mai sunt acolo. A pocnit din degete. Dacă-mi împrumuți cheile, mă duc eu cât timp tu te bărbierești și te îmbraci.

– Mergem împreună, am răspuns. Poate că am primit ceva corespondență.

A încuviințat și, după un moment, s-a așezat și și-a aprins altă țigară. Eu m-am ras, m-am îmbrăcat și am plecat amândoi cu mașina lui Randall.

Aveam câteva plicuri, dar nu meritau desfăcute. Cele două țigări hăcuite din sertarul mesei nu fuseseră atinse. Biroul nu părea să fi fost scotocit.

Randall s-a uitat la cele două țigarete rusești, a adulmecat tutunul și le-a pus în buzunar.

– Ți-a luat una dintre cărțile de vizită, a spus el, pe gânduri. Probabil că nu era nimic scris pe versoul ei, așa că nu s-a mai sinchisit de celelalte. Presupun că Amthor nu se teme foarte tare – a crezut doar că încercai marea cu degetul. Să mergem.

30

Băgăreața Bătrână și-a vârât nasul doi centimetri pe ușa din față, a adulmecat precaută ca și când o viorea ar fi putut înflori înainte de vreme, s-a uitat de-a lungul și de-a latul străzii cu o privire iscoditoare și a încuviințat din capu-i alb. Eu și Randall ne-am

scos pălăriile. În cartierul cu pricina, asta probabil că te pune la un loc cu Valentino. Părea că mă recunoaște.

– Bună dimineața, doamnă Morrison, am spus. Putem intra pentru un minut? Acesta este locotenentul Randall, de la Centru.

– Sfinte sihastru, nu-mi văd capul de treabă. Am multe haine de călcat, s-a scuzat ea.

– Nu vă vom reține niciun minut.

Femeia s-a îndepărtat de ușă și ne-am strecurat pe lângă ea în holul cu bufetul de la Mason City sau cine știe de unde, și de acolo în livingul ordonat, cu perdele de dantelă la geamuri. Din partea din spate a casei venea miros de haine călcate. Ea a închis ușa după noi cu atâta grijă, de parcă ar fi fost din aluat de plăcintă.

În dimineața asta avea pe ea un șorț albastru cu alb. Ochii-i erau la fel de ageri și bărbia la fel de ascuțită.

S-a proțăpit cam la un pas de mine, și-a apropiat fața și mi s-a uitat în ochi.

– Nu l-a primit.

Am arborat o mină înțeleaptă. Am aprobat din cap și m-am uitat la Randall, iar el a aprobat la rândul lui. S-a dus apoi la fereastră și s-a uitat în lateralul casei. S-a întors cu pas moale, ținându-și pălăria ca o pleașcă la subsuoară, jovial ca un conte francez într-o reprezentație teatrală de colegiu.

– Nu l-a primit, am întărit.

– Nu, nu l-a primit. Sâmbătă a fost 1. Ziua Păcălelilor. He! He!

S-a oprit și a vrut să se șteargă la ochi cu șorțul, dar și-a amintit că este de cauciuc. Asta a contrariat-o puțin. Gura i-a adoptat aspectul acela de prună.

– Când a venit poștașul și nu s-a dus pe aleea ei, ea a ieșit în fugă și l-a strigat. El a scuturat din cap și și-a văzut de drum. Ea

s-a dus înapoi în casă. A trântit ușa atât de tare, că am crezut că se va sparge un geam. Ca o apucată.

– Știam eu, am spus.

Bătrâna Băgăcioasă i s-a adresat lui Randall pe un ton tăios:

– Să-ți văd insigna, tinere. Ăstuia tânăr îi mirosea respirația a alcool alaltăieri. Nu i-am acordat nicio clipă prea multă încredere.

Randall și-a scos din buzunar o insignă emailată auriu cu albastru și i-a arătat-o.

– Pari a fi într-adevăr polițist, a admis ea. Ei, duminică nu s-a întâmplat nimic. A ieșit după băutură. S-a întors cu două sticle pântecoase.

– Gin, am spus. Asta înseamnă ceva. Oamenii de treabă nu beau gin.

– Oamenii de treabă nu beau deloc alcool, s-a grăbit Bătrâna Băgăcioasă să răspundă.

– Mda, am făcut eu. Și a venit ziua de luni, adică azi, iar poștașul a ocolit-o din nou. De data aceasta chiar i s-a pus capsa.

– Le ai cu ghicitul, nu-i așa, tinere? Nici nu aștepți să deschidă oamenii gura.

– Îmi pare rău, doamnă Morrison. Aceasta e o chestiune importantă pentru noi...

– Tânărului ăsta aici de față nu mi se pare că-i e greu să-și țină pliscul.

– E căsătorit, l-am scuzat eu. A avut parte de antrenament.

Chipul ei a luat o nuanță de violet care mi-a amintit, în mod neplăcut, de cianoză.

– Afară din casa mea-nainte să chem poliția! a strigat femeia.

– Un ofițer de poliție stă chiar acum în fața dumneavoastră, doamnă, a răspuns Randall scurt. Nu sunteți în pericol.

– Fii sigur că stă, a admis ea. Tonul violet a început să i se șteargă de pe față. Nu-mi place omul ăsta.

– Nu sunteți singura. Doamna Florian nu și-a primit scrisoarea recomandată nici astăzi... așa este?

– Nu.

Vocea ei era precisă și șfichiuitoare. A început să vorbească repede, prea repede:

– Au fost oameni acolo aseară. Nici nu i-am văzut. Ai mei m-au dus la film. Tocmai când ne întorceam – nu, tocmai când ei plecau – o mașină a demarat de alături. În trombă, fără faruri. Nu am văzut numărul.

Mi-a aruncat o privire piezișă, tăioasă, cu ochii-i tainici. Mă întrebam de ce erau tainici. M-am dus la geam și am ridicat perdeaua brodată. O uniformă gri-albastră se apropia de casă. Cel care o purta avea pe umăr o geantă grea de piele și o șapcă cu cozoroc.

M-am întors de la fereastră, rânjind.

– Vă pierdeți măiestria, i-am spus obraznic. Anul viitor veți fi retrogradată în liga a treia.

– Ce răutăcios! a făcut Randall cu răceală.

– Aruncă o privire pe geam.

Randall a aruncat și chipul i-a încremenit. A rămas nemișcat, uitându-se la doamna Morrison. Aștepta ceva, un sunet ca niciun altul pe lume. Și a venit imediat.

Era sunetul unui obiect împins pe fanta cutiei poștale de la ușa din față. Putea să fie o broșură, dar nu era. S-au auzit pași îndepărtându-se pe trotuar, apoi pe stradă, și Randall s-a dus înapoi la geam. Poștașul nu s-a oprit la casa doamnei Florian. A mers mai departe, cu desaga grea de piele.

Randall a întors capul și a întrebat cu o politețe extremă:

– De câte ori se livrează poșta dimineața în districtul acesta, doamnă Morrison?

Ea a încercat să-și controleze reacția.

– Doar o dată, a rostit tăios, dimineața și o dată după-amiaza.

Ochii ei se mișcau iute dintr-o parte în alta. Bărbia de iepure tremura, abia stăpânită. Mâinile ei strângeau banda de cauciuc ce mărginea șorțul albastru cu alb.

– Livrarea de dimineață tocmai s-a efectuat, a zis Randall pe un ton diafan. Corespondența recomandată este adusă de poștașul obișnuit?

– Ea întotdeauna o primea cu livrare specială, a cârâit vocea bătrână.

– Oh! Dar sâmbătă a ieșit în fugă și a vorbit cu poștașul, atunci când acesta nu s-a oprit la casa ei. Nu ați spus nimic de vreo livrare specială.

Era o plăcere să-l văd cum opera – pe altcineva.

Gura ei s-a deschis larg și dinții aveau luciul frumos pe care îl capătă după ce stau o noapte întreagă într-un pahar cu soluție. Apoi, deodată, a scos un cârâit, și-a tras șorțul peste cap și a ieșit rapid din cameră.

Randall a rămas cu ochii la ușa pe care ieșise ea. Era dincolo de arcadă. A zâmbit. Era un zâmbet mai degrabă istovit.

– Tare, și deloc vulgar, am spus. Data viitoare faci tu pe durul. Mie nu-mi place să le iau la bani mărunți pe bătrânele – chiar dacă sunt niște bârfitoare mincinoase.

El a continuat să zâmbească.

– Aceeași poveste răsuflată. Muncă de poliție, adăugă el ridicând din umeri. Pfui! A început cu faptele, așa cum le știa ea. Însă n-au apărut destul de repede sau n-au părut destul de scandaloase. Așa că a-ncercat să le înflorească puțin.

S-a întors și a ieșit în hol. Din partea din spate a casei se auzeau suspine. Pentru un soț răbdător, mort demult, aceea fusese

arma ultimei înfrângeri, probabil. Pentru mine nu era decât o bătrână care plângea, fără a fi însă un lucru plăcut.

Am părăsit pe tăcute casa, am închis încet ușa din față și am avut grijă ca ușa de plasă să nu se trântească. Randall și-a pus pălăria și a oftat. Apoi a ridicat din umeri, depărtându-și de corp mâinile bine îngrijite. Încă se mai auzeau vag suspine, înapoi în casă.

Spatele poștașului se vedea la două case mai jos.

– Muncă de poliție, a repetat Randall în șoaptă, și s-a strâmbat.

Am străbătut distanța până la casa următoare. Doamna Florian nici măcar nu-și strânsese rufele. Acestea încă fluturau, întărite și îngălbenite pe sârma din curtea laterală. Am urcat treptele și am sunat. Niciun răspuns. Am ciocănit. Niciun răspuns.

– Era descuiat ultima dată, am spus.

A încercat ușa, ascunzându-și grijuliu mișcarea cu corpul. De data aceasta era încuiată. Am coborât de pe verandă și am dat ocol casei pe partea opusă. Veranda din spate avea o ușă de plasă cu cârlig. Randall a bătut la ea. Nu s-a întâmplat nimic. A coborât cele două trepte de lemn rămase aproape fără vopsea, a mers de-a lungul aleii neîngrijite și căzute pradă buruienilor și a deschis un garaj de lemn. Ușile au scârțâit. Garajul era plin de nimicuri. Erau câteva cufere zgâriate, de modă veche, ce nu puteau folosi nici ca lemn de foc. Ustensile ruginite de grădină, cutii vechi, multe cutii, în lăzi de carton. De o parte a ușilor, într-un colț format de zid, o văduvă-neagră rotofeie ședea în pânza ei haotică. Randall a luat o bucată de lemn și a ucis-o. A închis ușa garajului, a venit pe aleea buruienoasă înapoi în față și a urcat treptele casei. Nu i-a răspuns nimeni nici la sonerie, nici la ciocănit.

A coborât cu pas lejer, uitându-se de cealaltă parte a străzii, peste umăr.

– Cel mai ușor e pe ușa din spate, a spus. Găina bătrână de alături nu va mai face nimic în privința asta. A mințit și așa destul.

A suit cele două trepte din spate și a strecurat lama unui cuțit în despicătura ușii, ridicând cârligul. Astfel am ajuns pe veranda închisă. Era plină de cutii și unele dintre ele erau năpădite de muște.

– Iisuse, ce mod de a trăi! a exclamat el.

Ușa din spate a fost ușor de deschis. Un șperaclu de cinci cenți i-a descuiat yala. Însă avea ivăr.

– Asta mă nedumerește, am spus. Cred că a spălat putina. N-ar fi încuiat casa atât de bine. E prea șleampătă.

– Ai mai multă experiență ca mine, a zis Randall. S-a uitat la panoul de sticlă din rama ușii. Lasă-mă pe mine să sparg sticla. Sau vrei să operăm curat?

– Deschide-o cu piciorul. Cui crezi că-i pasă, în zona asta?

– Ține-te bine.

A pășit înapoi și s-a avântat spre ușă cu piciorul paralel cu podeaua. Ceva a pârâit slab și ușa a cedat câțiva centimetri. Am forțat-o, am cules de pe linoleum o bucată de metal turnat și am pus-o pe polița de lângă chiuvetă, alături de aproximativ nouă sticle goale de gin.

Muștele bâzâiau, lovindu-se de geamurile închise ale bucătăriei. Puțea îngrozitor. Randall a rămas în mijlocul încăperii, inspectând-o cu toată atenția.

Apoi a intrat precaut pe ușa batantă, neatingând-o și folosind doar vârful pantofului pentru a o împinge și ține deschisă. Livingul era, în mare, așa cum mi-l aminteam. Radioul era închis.

– Ce radio frumos, a făcut Randall. O fi costat ceva. Dacă a fost plătit. Uite acolo.

S-a lăsat într-un genunchi și s-a uitat de-a lungul covorului. Apoi s-a dus la radio și a mișcat un cablu cu piciorul. Ștecărul a ieșit la vedere. S-a aplecat și a studiat butoanele de pe fața aparatului.

– Mda, a zis. Măricel. Deșteaptă sculă. Nu se pot preleva amprente de pe un cablu de alimentare, nu-i așa?

– Bagă-l în priză și vezi dacă e deschis.

A întins mâna în spate și a băgat ștecărul în priza din plintă. Lumina s-a aprins pe dată. Am așteptat. Aparatul a bâzâit o vreme, după care, deodată, un sunet la volum mare a început să se reverse din difuzoare. Randall a sărit la cablu și l-a smuls din priză. Sunetul a fost retezat imediat.

Când s-a îndreptat, ochii îi erau plini de lumină.

Ne-am dus iute în dormitor. Doamna Jessie Pierce Florian zăcea pe diagonala patului, într-o rochie de casă mototolită, de bumbac, cu capul aproape de un capăt al tăbliei. Stâlpul de la colțul patului era mânjit cu ceva întunecat, pe gustul muștelor.

Femeia era moartă de o bună bucată de vreme.

Randall n-a atins-o. A studiat-o mult timp și apoi s-a uitat la mine cu dinții dezgoliți, ca un lup.

– Creieri pe față, a spus. Ăsta pare a fi refrenul acestui caz. Doar că aici a lucrat o singură pereche de mâini. Dar Iisuse, ce mai pereche! Uită-te la vânătăile de pe gât, la distanța dintre urmele de degete.

– Uită-te tu la ele, i-am spus. M-am întors cu spatele. Sărmanul Nulty. Acum nu mai e doar un caz de ucidere a unui smoliu.

31

Un gândac negru-lucios, cu cap roz și pete roz pe el, se târa încet pe suprafața lustruită a biroului lui Randall și flutura două antene în toate părțile, parcă testând aerul pentru decolare. Se clătina puțin, ca o femeie bătrână împovărată de prea multe poveri. Un agent anonim ședea la altă masă și vorbea într-un receptor demodat, astfel

încât vocea lui suna ca o șoaptă într-un tunel. Vorbea cu ochii pe jumătate închiși, cu o mână mare, plină de cicatrice, așezată pe masă în fața lui ținând o țigară aprinsă între încheieturile arătătorului și degetului mijlociu.

Gândacul a ajuns la marginea biroului și-a căzut imediat în gol. A aterizat pe spate pe podea, a agitat câteva picioruțe subțiri în aer și apoi a făcut pe mortul. Nimănui nu-i păsa, drept pentru care a început să agite iarăși picioruțele și, într-un final, a izbutit să se întoarcă. A pornit greoi spre colț, ducându-se nicăieri.

La difuzorul de pe perete se transmitea o informare despre un jaf petrecut în San Pedro, la sud de 44th. Jefuitorul era un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un costum gri cu pălărie gri de fetru. Ultima dată fusese văzut alergând spre est pe 44th și apoi apucând-o printre două case. „Abordați-l cu precauții", avertiza vorbitorul. „Suspectul este înarmat cu un revolver de calibru 33 și tocmai l-a prădat pe proprietarul unui restaurant cu specific grecesc din South San Pedro, nr. 3966."

Un declic sec, vorbitorul a întrerupt legătura și un altul i-a luat locul, începând să citească o listă de mașini furate, cu o voce monotonă care a repetat totul de două ori.

Ușa s-a deschis și Randall a intrat cu un teanc de foi scrise la mașină. A străbătut încăperea cu pas ager și s-a așezat de cealaltă parte a biroului, după care a împins spre mine niște hârtii.

– Semnează patru exemplare, mi-a spus.

Am semnat patru exemplare.

Gândacul roz a ajuns într-un colț al camerei și și-a ridicat antenele, căutând un loc bun de decolare. Părea nițel descurajat. A luat-o de-a lungul plintei spre un alt colț. Eu mi-am aprins o țigară și agentul de la telefon s-a ridicat brusc în picioare și a ieșit din birou.

Randall s-a lăsat pe spate în scaun, arătând la fel ca oricând, la fel de calm, la fel de stăpânit, la fel de pregătit să se arate rău sau simpatic, după cum o cerea situația.

– Îți spun câteva lucruri, a început el, ca să nu-ți mai bați tu capul. Ca să nu te mai apuce imboldul creator și să o iei pe cont propriu. În speranța că, pentru numele lui Hristos, vei renunța la povestea asta.

Am așteptat.

– N-au fost găsite amprente în magherniță, a zis. Știi despre ce magherniță vorbesc. Cablul a fost smuls pentru a opri radioul, însă probabil că ea însăși i-a dat sonorul tare. Asta e evident. Beților le place muzica tare. Dacă ai mănuși în mâini ca să omori pe cineva și ridici volumul ca să nu se audă împușcăturile sau altceva, îl poți și opri pe urmă. Însă nu așa s-a operat. Și gâtul femeii ăleia este rupt. Era moartă înainte ca tipul să-nceapă să o dea cu capul de tot ce a găsit. Acuma, de ce a-nceput el s-o dea cu capul de tot cea găsit?

– Eu doar ascult.

Randall s-a încruntat.

– Probabil n-a știut că i-a frânt gâtul. Era nervos pe ea. Deducție.

A surâs strâmb. Am suflat niște fum și l-am alungat cu mâna din fața mea.

– Ei, de ce era nervos pe ea? S-a plătit o recompensă babană atunci când a fost săltat la Florian's, pentru jaful de la banca din Oregon. A fost plătită unui avocat fără scrupule mort acum, dar e foarte probabil ca soții Florian să fi primit partea lor. Malloy poate a bănuit asta. Poate a știut-o sigur. Și poate încerca doar să o convingă să recunoască.

Am încuviințat. Părea o variantă demnă de încuviințare. Randall a continuat:

– A apucat-o de gât și degetele nu i-au alunecat. Dacă-l prindem, am putea dovedi după spațiul dintre urme că mâinile lui au făcut-o. Sau poate că nu. Doctorul e de părere că s-a întâmplat seara trecută, destul de devreme. În timpul reprezentației cinematografice, în orice caz. Până acum nu-l puteam bănui pe Malloy că a fost acolo aseară. Dar mi se pare clar că de el este vorba.

– Mda, am spus. Malloy în persoană. Probabil n-a vrut s-o ucidă, însă. Doar că e prea puternic.

– Asta nu-l va ajuta cu nimic, a rostit Randall pe un ton sumbru.

– Presupun că nu. Voiam doar să spun că Malloy nu mi se pare a fi genul criminal. Ucide dacă e prins la colț, dar nu de plăcere sau pentru bani – și nu pentru femei.

– E asta o idee importantă? a întrebat Randall sec.

– Poate știi destul ca să-ți dai seama ce este important. Și ce nu este. Eu nu știu.

S-a uitat la mine destul de mult ca un alt anunț despre jaful de la restaurantul grecesc din South San Pedro să mai fie difuzat. Suspectul se afla acum în custodia poliției. S-a dovedit mai târziu că era un mexican de paisprezece ani înarmat cu un pistol cu apă. Halal martori oculari.

Randall a așteptat ca anunțul să se încheie, apoi a continuat:

– Ne-am împrietenit în dimineața asta. Hai să rămânem prieteni. Du-te acasă și întinde-te și odihnește-te bine. Pari cam tras la față. Lasă-mă pe mine și departamentul de poliție să elucidăm uciderea lui Marriott și să-l găsim pe Moose Malloy și așa mai departe.

– Am fost plătit pentru treaba cu Marriott, am spus. Nu mi-am onorat serviciul. Doamna Grayle m-a angajat. Ce vrei să fac – să ies la pensie și să trăiesc mâncându-mi de sub unghii?

Iarăși m-a fixat cu privirea.

– Știu. Sunt om. Vi se dau legitimații, ceea ce trebuie să însemne că se așteaptă să faceți ceva cu ele, nu doar să le agățați pe perete, în birou. Pe de altă parte, orice căpitan în funcție cu capsa pusă te poate pune la respect.

– Nu când am sprijinul soților Grayle.

A studiat problema. Nu-i ardea să admită că aveam măcar pe jumătate dreptate. Așa că s-a încruntat și a lovit cu degetele în masă.

– Ca să ne înțelegem unul pe celălalt, a spus după o pauză. Dacă dai greș în cazul ăsta, o să ai multe probleme. Poate că vor fi probleme de care te vei putea descotorosi. Nu știu. Dar puțin câte puțin vei stârni ostilități în departamentul acesta, care îți vor îngreuna al naibii de mult activitatea.

– Fiecare detectiv particular se confruntă cu asta zilnic – cu excepția cazului în care se ocupă doar de divorțuri.

– Nu te poți ocupa de omucideri.

– Ți-ai recitat tirada. Te-am auzit bine. Nu mă aștept să reușesc acolo unde un mare departament de poliție nu reușește. Dacă dețin câteva informații confidențiale, ele exact asta sunt – câteva și confidențiale.

S-a aplecat încet peste masă. Degetele lui subțiri și neastâmpărate loveau în continuare, ca lujerii de crăciuniță care loveau în peretele din față al doamnei Jessie Florian. Părul lui cărunt strălucea. Ochii lui reci și ficși îi ațintea pe ai mei.

– Să-i dăm drumul, a zis. Cu ce este de spus. Amthor e plecat. Soția – sau secretara – nu știe sau refuză să spună unde. Și indianul a dispărut. Vrei să semnezi o plângere împotriva acestor oameni?

– Nu. N-aș putea-o susține.

El a părut ușurat.

– Soția spune că n-a auzit niciodată de tine. Cât despre cei doi polițiști din Bay City, dacă asta erau – treaba nu e de competența

mea. Aș prefera să nu complicăm problema și mai mult. De un lucru sunt aproape sigur: Amthor n-a avut nicio legătură cu moartea lui Marriott. Țigările cu cartea lui de vizită în ele au fost doar o diversiune.

– Doctorul Sonderborg?

El și-a depărtat mâinile.

– Toată tărășenia s-a fâsâit. S-au dus acolo oameni de la procuratură, pe neanunțate. Absolut nicio legătură cu Bay City. Casa e încuiată și goală. Au intrat, desigur. S-au făcut niște încercări grăbite de a curăța urmele, dar sunt amprente – o grămadă. Va dura o săptămână ca să procesăm ce avem. Acum se lucrează la un seif din perete. Probabil conținea droguri și alte lucruri. Bănuiala mea este că Sonderborg are cazier, nu local, ci altundeva, pentru avorturi ilegale sau pentru tratarea rănilor prin împușcare ori modificarea amprentelor digitale, ori pentru utilizare ilegală de droguri. Dacă povestea ajunge în jurisdicție federală, vom primi ajutor.

– Spunea că e doctor în medicină.

Randall a ridicat din umeri.

– Poate că a fost odată. Poate că n-a fost niciodată condamnat. Acum, lângă Palm Springs, este un tip care practică medicina și care acum cinci ani era distribuitor de droguri în Hollywood. Era vinovat până în vârful urechilor – dar programul de protecție a funcționat. A scăpat. Te mai îngrijorează ceva?

– Ce știi despre Brunette... și poți spune?

– Brunette e un cartofor. Câștigă mult. Și câștigă într-un mod simplu.

– Bine, am spus și am dat să mă ridic. Sună rezonabil. Dar nu ne aduce deloc mai aproape de gașca de hoți de bijuterii care l-a ucis pe Marriott.

– Nu-ți pot spune nimic, Marlowe.

– Nici nu mă așteptam la asta. Apropo, Jessie Florian mi-a spus – cu ocazia celei de-a doua vizite – că odinioară a fost slujnică la familia Marriott. Că așa se explică de ce îi trimite el bani. Ai ceva în sprijinul acestei idei?

– Da. Niște scrisori din partea ei în caseta lui de valori, mulțumindu-i și spunând același lucru. *Acum* vrei, pentru Dumnezeu, să te duci acasă și să-ți vezi de treburile tale?

– Frumos din partea lui să aibă așa grijă de scrisori, nu?

A ridicat ochii până ce privirea lor s-a așezat pe creștetul meu. Apoi a coborât pleoapele. S-a uitat așa la mine preț de zece secunde lungi. După care a zâmbit. Zâmbea al naibii de mult în ziua aceea. Epuiza rezerva pe o săptămână întreagă.

– Am o teorie despre asta, a spus. E țăcănită, dar asta-i firea omului. Marriott era, prin forța împrejurărilor, un om amenințat. Toți escrocii sunt cartofori, mai mult sau mai puțin, și toți cartoforii sunt superstițioși – mai mult sau mai puțin. Cred că Jessie Florian era piesa norocoasă a lui Marriott. Atât timp cât se îngrijea de ea, nimic nu i se putea întâmpla.

Am întors capul și m-am uitat după gândacul cu cap roz. Încercase deja în două colțuri ale camerei și se îndrepta acum neconsolat spre al treilea. M-am dus și l-am cules în batistă și l-am adus înapoi la masă.

– Uite, am spus. Camera asta se află la etajul al șaptesprezecelea. Și gândăcelul acesta a urcat atâta drum doar ca să-și facă un prieten. Pe mine. Piesa *mea* norocoasă.

Am împăturit gândacul cu grijă în batistă și am pus batista în buzunar. Randall avea ochii cât cepele. Gura i se mișca, dar nu ieșea niciun sunet din ea.

– Mă întreb a cui piesă norocoasă era Marriott, am rostit.

– Nu a ta, amice.

Vocea lui era acidă – glacială.

– Poate că nici a ta.

Vocea mea era exact la fel. Am ieșit din cameră și am închis ușa.

Am coborât cu liftul până la intrarea dinspre Spring Street și am ieșit în fața clădirii municipale, am coborât treptele și m-am apropiat de rondurile cu flori. Am pus gândăcelul roz jos, după un tufiș.

M-am întrebat, în taxi spre casă, cât îi va lua ca să ajungă înapoi în Biroul Omucideri.

Am scos mașina din garajul din spatele blocului și am mâncat de prânz în Hollywood, după care am pornit spre Bay City. Era o după-amiază frumoasă, răcoroasă. Am părăsit Arguello Boulevard la 3rd Street și m-am îndreptat către Primărie.

32

Pentru un oraș prosper, aspectul clădirii eram cam sărăcăcios. Aducea a provincie stătută. Vagabonzi ședeau nederanjați într-un șir lung pe zidul de sprijin care împiedica peluza din față – acum plină de buruieni – să se reverse în stradă. Clădirea avea două etaje și o clopotniță veche în vârf, iar în clopotniță încă atârna clopotul. Probabil că-l foloseau pentru a avertiza brigada de pompieri voluntari în vremurile de demult.

Trotuarul crăpat și treptele din față duceau la ușile duble deschise, în fața cărora câțiva pierde-vară tândăleau, așteptând să se întâmple ceva, astfel încât să-și ia și ei partea leului. Aveau toți burdihane ghiftuite, ochi vigilenți, haine frumoase și gesturi condescendente. Mi-au acordat aproximativ zece centimetri ca să trec.

Înăuntru era un hol lung și întunecat, care fusese spălat ultima dată în ziua învestirii lui McKinley. Un indicator de lemn arăta spre Biroul de Informații al departamentului de poliție. Un om în uniformă moțăia în spatele unei centrale de interior mare cât o halbă fixată la capătul unei polițe de lemn zgâriat. Un om în haine civile, fără sacou și cu pistolul la brâu, și-a desprins un ochi din ziarul de seară, a lovit o scuipătoare aflată la trei metri distanță, a căscat și a spus că biroul șefului de poliție era la etaj, în capăt.

Primul etaj era mai bine luminat și mai curat, dar asta nu însemna că era curat și luminat. Pe o ușă aproape de capătul holului scria *John Wax, șeful poliției. Intră.*

Înăuntru era o balustradă joasă și un om în civil în spatele ei, bătând cu trei degete la o mașină de scris. Mi-a luat cartea de vizită, a căscat, a spus că va vedea și a reușit să se târască pe o ușă de mahon inscripționată *John Wax, șeful poliției. Privat.* S-a întors și a ridicat balustrada pentru mine.

Am intrat și am închis ușa încăperii interioare. Era răcoroasă și mare și avea geamuri pe trei laturi. Un birou din lemn băițuit era plasat departe în spate, ca al lui Mussolini, astfel încât trebuia să străbați toată întinderea covorului ca să ajungi la el, iar cât timp făceai asta, erai cercetat de ochi ageri.

M-am apropiat de birou. Pe o plăcuță de pe el era gravat: *John Wax, șeful poliției.* Mă gândeam că nu voi uita curând numele acela. M-am uitat la omul din spatele biroului. Niciun fir de păr nu-i stătea în dezordine.

Era un tip cu gabarit mare, îndesat, cu păr roșcovan, scurt, prin care se zărea țeasta rozalie. Avea ochi mici, înfometați, cu pleoape grele, neastâmpărați ca puricii. Purta un costum de flanel bej, cămașă cafenie și cravată, un inel cu diamant, un ac bătut în diamant prins la rever, iar cele trei regulamentare vârfuri rigide ale

batistei ieșeau ceva mai mult decât cei șapte centimetri și jumătate regulamentari din buzunarul de la piept.

Ținea într-o mână durdulie cartea mea de vizită. A citit-o, a întors-o și i-a studiat dosul, care era gol, a citit-o din nou, a pus-o pe birou și a așezat peste ea un prespapier sub forma unei maimuțe de bronz, de parcă și-ar fi luat măsuri de precauție, ca nu cumva să o piardă.

A împins spre mine o mână roz. Când i-am redat-o, a gesticulat spre un scaun.

– Stați jos, domnule Marlowe. Văd că faceți parte din branșa noastră, mai mult sau mai puțin. Cu ce vă pot ajuta?

– O mică problemă. Mi-o puteți rezolva într-un minut, dacă doriți.

– Problemă, a repetat el încet. O mică problemă.

Și-a întors scaunul și și-a încrucișat picioarele și s-a uitat lung spre una dintre ferestre. Asta mi-a permis să văd ciorapi din frotir țesuți manual și ghete englezești ce arătau ca și când ar fi fost cufundate în vin de Porto. Adunând ce puteam să văd și nepunându-i la socoteală portmoneul, avea pe el cinci sute de dolari. Probabil că soția lui era bogată.

– Probleme, a spus tot încet, orășelul nostru nu are multe, domnule Marlowe. Orașul nostru este mic, dar foarte, foarte curat. Mă uit pe geamurile mele dinspre vest și văd oceanul Pacific. Nimic nu e mai curat ca el, nu-i așa?

N-a pomenit nimic de cele două vase-cazinou care pluteau pe valuri imediat dincolo de limita de cinci kilometri.

Nici eu n-am făcut-o.

– Așa e, domnule, am aprobat.

Și-a scos pieptul câțiva centimetri în față.

– Mă uit pe geamurile mele dinspre nord și văd agitația de pe Arguello Boulevard și adorabilele dealuri californiene, iar în prim-plan

una dintre cele mai frumoase zone comerciale. Dacă mă uit pe ferestrele dinspre sud, ceea ce fac acum, văd cel mai frumos port de iahturi din lume. Nu am geamuri pe partea estică, dar dacă aș avea, aș vedea o zonă rezidențială care ți-ar lăsa gura apă. Nu, domnule, probleme nu avem multe în orășelul nostru.

– Se pare că pe a mea am adus-o cu mine, domnule. O parte din ea, cel puțin. Aveți un angajat pe nume Galbraith, un sergent în civil?

– Păi, da, cred că am, a răspuns, întorcând privirea. Ce-i cu el?

– Aveți un angajat care să arate așa?

L-am descris pe celălalt, cel care vorbea foarte puțin: mustață, scund, mă lovise cu un baston.

– Îl însoțește pe Galbraith, cel mai probabil. Cineva i-a spus domnul Blane, dar părea a fi un nume fals.

– Ba dimpotrivă, a rostit șeful gras al poliției, atât de înțepat pe cât e în stare un om gras. Este șeful detectivilor mei. Căpitanul Blane.

– Pot să stau de vorbă cu ei în biroul dumneavoastră?

A luat din nou cartea mea de vizită și a recitit-o. A pus-o înapoi jos. A fluturat dintr-o mână durdulie, lucioasă.

– Nu fără un motiv mai bun decât mi-ați oferit până acum, a spus suav.

– Mă așteptam la asta, domnule. Ați auzit din întâmplare de un om pe nume Jules Amthor? Se autointitulează medium. Locuiește pe coama unui deal din Stillwood Heights.

– Nu. Iar Stillwood Heights nu e teritoriul meu, a rostit șeful. Ochii lui, acum, erau ochii unui om care are altceva în gând.

– Asta-i partea nostimă, am spus. Vedeți dumneavoastră, am fost într-o vizită la domnul Amthor, în legătură cu un client al meu. Domnul Amthor a avut impresia că-l șantajez. Probabil că cei din domeniul lui au impresia asta una-două. Avea un bodyguard

indian căruia nu i-am putut face față. Așa că indianul m-a ținut și Amthor m-a bătut cu propria-mi armă. Apoi a trimis după doi polițiști. Aceștia s-a întâmplat să fie Galbraith și domnul Blane. Este posibil ca asta să vă intereseze cât de cât?

Șeful Wax a lovit foarte încet cu palmele pe suprafața mesei. A închis ochii aproape complet. Luciul calm al pupilelor strălucea printre pleoapele cărnoase și strălucea direct spre mine. El stătea perfect nemișcat, parcă ascultând. Apoi a deschis ochii și a zâmbit.

– Și ce s-a întâmplat mai departe? a întrebat, politicos ca un bodyguard de la Stork Club.

– M-au bumbăcit, m-au dus cu mașina lor, m-au aruncat pe o margine de drum de munte și m-au lovit cu o bâtă ca să cobor mai repede.

Șeful poliției a încuviințat, ca și când ceea ce tocmai spusesem era cel mai normal lucru din lume.

– Și asta se întâmpla în Stillwood Heights, a rostit el moale.

– Da.

– Știți ce cred eu că sunteți?

S-a aplecat peste masă, dar nu prea mult, întrucât îi stătea burta în cale.

– Un mincinos, am răspuns.

– Ușa este acolo, mi-a zis, arătând spre ea cu degetul mic de la mâna stângă.

Nu m-am mișcat și n-am coborât privirea. Când a început să se înfurie destul cât să apese butonul interfonului, am spus:

– Haideți să nu facem amândoi aceeași greșeală. Credeți că sunt un detectiv particular mărunt, care se întinde mai mult decât îl ține plapuma, care încearcă să aducă o acuzație unui ofițer de poliție, o acuzație care, dacă ar fi adevărat, ofițerul ar face pe dracu-n patru

ca să nu poată fi susținută prin dovezi. Nicidecum. Eu nu depun plângeri. Cred că greșeala a fost normală. Vreau să-mi reglez conturile cu Amthor și vreau ca Galbraith, omul dumneavoastră, să mă ajute. Domnul Blane să nu se deranjeze. Galbraith îmi ajunge. Și nu vin aici fără susținere. Am oameni importanți în spatele meu.

– Cât de departe în spate? a întrebat șeful și a chicotit amuzat.

– Cât de departe este Aster Drive nr. 862, unde locuiește domnul Lewin Lockridge Grayle.

S-a schimbat atât de drastic la chip, încât era ca și când alt om i-ar fi luat locul pe scaun.

– Întâmplarea face ca doamna Grayle să-mi fie clientă, am spus.

– Încuie ușile, mi-a cerut el. Ești un om mai tânăr decât mine. Apoi trage ivărul. O să începem povestea asta ca doi prieteni. Ai față de om onest, Marlowe.

M-am ridicat și am încuiat ușile. Când m-am întors la birou, pășind pe covorul albastru, șeful avea în față o sticlă frumoasă și două pahare. A aruncat o mână de semințe de cardamom pe birou și a umplut ambele pahare.

Am băut. El a spart câteva semințe și le-am rontăit în tăcere, uitându-ne unul în ochii celuilalt.

– A avut gust bun, a apreciat el.

A reumplut paharele. A fost rândul meu să sparg semințele de cardamom. El a tras cu mâna cojile pe podea, a zâmbit și s-a lăsat pe spate.

– Acum să auzim, m-a poftit. Însărcinarea pe care o ai din partea doamnei Grayle are vreo legătură cu Amthor?

– Există o legătură. Ar fi mai bine să verifici dacă spun adevărul, însă.

– Că bine zici, a făcut și s-a întins după telefon. Apoi a scos un carnețel din vestă și a căutat un număr. Finanțatori de campanie,

a explicat și mi-a făcut cu ochiul. Primarul insistă ca politețea să fie răsplătită. Da, uite-l aici.

A pus carnețelul deoparte și a format numărul.

A întâmpinat aceeași problemă cu majordomul ca și mine. I s-au înroșit urechile. Până la urmă, a obținut-o pe ea la telefon. Urechile i-au rămas roșii. Trebuie că doamna era foarte tăioasă cu el.

– Vrea să-ți vorbească, a zis și a împins telefonul peste birou.

– Aici Phil, am rostit, făcându-i șugubăț cu ochiul șefului.

Am auzit un râs lejer, provocator.

– Ce cauți la tândală ăla gras?

– Dăm pe gât niște pahare.

– Și e musai să le dai pe gât cu el?

– Pe moment, da. Treburi. A apărut ceva nou? Cred că știi la ce mă refer.

– Nu. Îți dai seama, bunule domn, că te-am așteptat o oră aseară și mi-ai tras clapa? Ți se par genul de fată care permite să i se întâmple așa ceva?

– Am avut probleme. Ce zici de seara asta?

– Stai să văd... astă-seară este... ce zi a săptămânii este, pentru Dumnezeu?

– Mai bine te sun eu, m-am răzgândit. Poate că nu reușesc să ajung. E vineri.

– Mincinosule. Râsul gutural s-a declanșat din nou. E luni. Aceeași oră, același loc – și fără glume de data asta?

– Ar fi mai bine să te sun.

– Ar fi mai bine să vii.

– Nu pot fi sigur. Lasă-mă să te sun.

– Faci pe inabordabilul? Înțeleg. Poate greșesc că-mi dau străduința.

– De fapt, greșești.

– De ce?

– Sunt un om sărac, dar plătesc în felul meu. Și s-ar putea să nu ți se pară un mod foarte plăcut de a o face.

– Afurisit să fii, dacă nu ești acolo...

– Am spus că te sun.

Ea a suspinat.

– Toți bărbații sunt la fel.

– Și femeile – după primele nouă.

M-a înjurat și a închis. Ochii șefului de poliție erau atât de mult ieșiți din orbite, că păreau pe catalige. A umplut ambele pahare cu o mână nesigură și a împins unul spre mine.

– Deci așa stau lucrurile, a spus răspicat.

– Soțului ei nu-i pasă, am explicat, așa că nu-ți face nod la batistă.

A părut rănit, bându-și paharul. A spart semințele de cardamom foarte încet, gânditor. Am băut în cinstea ochilor noștri albaștri de copil. Din păcate, șeful a ascuns sticla și paharele și a apăsat un buton pe interfon.

– Spune-i lui Galbraith să urce, dacă e-n clădire. Dacă nu, încearcă să iei legătura cu el.

M-am ridicat și am descuiat ușile și m-am așezat la loc. N-am așteptat mult. În ușa laterală s-a auzit o bătaie, șeful l-a chemat înăuntru și Hemingway a pășit în cameră.

A venit hotărât la masă și s-a oprit la capătul ei și s-a uitat la șeful Wax cu adecvata expresie de aspră umilință.

– Ți-l prezint pe domnul Philip Marlowe, a zis șeful jovial. Detectiv particular din L.A.

Hemingway s-a întors cât să mă vadă. Dacă mă recunoscuse, nimic de pe chipul lui nu exprima asta. A întins o mână, eu am întins o mână și el s-a uitat înapoi la șef.

– Domnul Marlowe are o poveste destul de curioasă, a început șeful ca un mic Richelieu. Despre un om pe nume Amthor care

are o locuință în Stillwood Heights. E un fel de vraci. Se pare că Marlowe s-a dus la el și tu cu Blane ați apărut cam în același timp și a avut loc o altercație de un fel sau altul. Am uitat detaliile.

S-a uitat pe geam cu expresia unui om care uită detalii.

– E o greșeală, a replicat Hemingway. Nu l-am văzut niciodată pe omul acesta.

– A fost o greșeală, la drept vorbind, a spus șeful visător. Neglijabilă, dar greșeală. Domnul Marlowe o consideră de o importanță minoră.

Hemingway s-a uitat din nou la mine. Fața lui arăta și acum ca un chip de piatră.

– De fapt, pe dânsul nici măcar nu-l interesează greșeala, a continuat șeful poliției pe același ton. Pe dânsul îl interesează să-i facă o vizită acestui Amthor care locuiește în Stillwood Heights. Și ar vrea să-l însoțească cineva. Eu m-am gândit la tine. Ar vrea pe cineva care să se asigure că lucrurile decurg normal. Se pare că acest domn Amthor are un bodyguard indian foarte dur și domnul Marlowe este înclinat să se îndoiască de capacitatea sa de a rezolva situația fără ajutor. Crezi că ai putea afla unde locuiește acest Amthor?

– Da, a răspuns Hemingway. Dar Stillwood Heights e afară din jurisdicția noastră, șefu'. Aceasta-i doar o favoare personală pentru un prieten al tău?

– Ai putea spune și așa, a zis șeful, studiindu-și degetul mare de la mâna stângă. N-am vrea să facem ceva ce iese din litera legii, desigur.

– Mda, spuse Hemingway. Nu. Când mergem?

Șeful poliției mi-a aruncat o privire binevoitoare.

– Acum ar fi bine, am răspuns. Dacă e de acord domnul Galbraith.

– Eu fac ce mi se spune, a explicat Hemingway.

Șeful l-a studiat din cap până-n picioare.

– Cum este căpitanul Blane astăzi? a chestionat, crănțănind o sămânță de cardamom.

– Într-o formă rea. Apendice perforat, a spus Hemingway. Stare critică.

Șeful a clătinat din cap, întristat. Apoi a prins cu mâinile brațele scaunului și s-a ridicat în picioare. A împins o mână roz peste masă.

– Galbraith va avea grijă de tine, Marlowe. Te poți bizui pe asta.

– Ei, e clar că ești amabil, domnule, am spus. Și e clar că nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Pfu! Nu-i nevoie de mulțumiri. Întotdeauna sunt bucuros să ajut prietenul unui prieten, ca să zic așa.

Mi-a făcut cu ochiul. Hemingway i-a studiat reacția, dar n-a anunțat la ce concluzie a ajuns.

Am ieșit, însoțiți până la ușă de murmurele politicoase ale șefului. Ușa s-a închis. Hemingway s-a uitat de-a lungul și de-a latul holului, apoi s-a uitat la mine.

– Frumos jucat, dulceață, a zis. Probabil c-ai un lucru despre care noi n-am fost informați.

33

Mașina rula de-a lungul unei străzi rezidențiale liniștite. Copacii se arcuiau deasupra ei, formând un tunel verde. Soarele răzbătea când și când printre ramurile și frunzele lor înguste, ușoare. Un indicator de la colț spunea că aceea era 18th Street.

Hemingway conducea și eu stăteam lângă el. Conducea foarte încet, cu chipul înnegurat de gânduri.

– Cât de multe i-ai povestit? m-a întrebat, ajungând la capătul gândurilor.

– I-am spus că tu și Blane ați venit acolo și m-ați luat și m-ați aruncat din mașină și m-ați ciomăgit în moalele capului. Restul nu i-am spus.

– Nimic despre 23rd și Descanso?

– Nu.

– De ce?

– Mă gândeam că voi obține mai multă cooperare din partea ta, dacă nu-i spun.

– E și asta o idee. Chiar vrei să mergi în Stillwood Heights sau asta era doar o manevră?

– Doar o manevră. Ce vreau cu adevărat este să-mi spui de ce m-ai internat în ospiciul ăla și de ce am fost ținut acolo.

Hemingway s-a gândit. S-a gândit atât de intens, că mușchii obrajilor i s-au întărit sub pielea pământie.

– Blane, ăla, a zis. Rahatul ăla cu ochi. N-am vrut să te lovească. N-am vrut nici să te duci acasă pe jos. A fost doar o scenetă, întrucât suntem prieteni cu vraciul ăla și avem grijă, într-un fel, ca oamenii să nu-l calce pe bătături. Ai fi surprins câți oameni încearcă să facă asta.

– Uluit, am spus.

A întors capul. Ochii lui gri erau două globuri de gheață. Apoi s-a uitat din nou în față, prin parbrizul prăfuit, și iar a căzut pe gânduri.

– Copoilor ăstora bătrâni li se face dor uneori de o ciomăgeală, a spus. Pur și simplu, trebuie să spargă un cap. Iisuse, ce speriat am fost! Ai căzut ca un sac cu ciment. I-am zis eu destule lui Blane. Apoi te-am dus la Sonderborg, fiindcă era ceva mai aproape și el e un tip de treabă, care putea avea grijă de tine.

– Amthor știe că m-ați dus acolo?

– La naiba, nu. A fost ideea noastră.

– Fiindcă Sonderborg e un tip de treabă, care putea avea grijă de mine. Și fără urmări. Fără șansa ca vreun doctor să-mi susțină o plângere, în caz că depuneam una. Nu că o plângere ar avea șanse mari în orășelul ăsta adorabil, în caz că o depuneam.

– Ai de gând să faci urât? a întrebat Hemingway.

– Eu nu, i-am răspuns. Și, o dată în viața ta, nici tu nu vei face urât. Fiindcă viața ta atârnă de un fir. Te-ai uitat în ochii șefului și ai văzut asta. Nu am venit la el fără recomandări.

– Bine, a zis Hemingway și a scuipat pe geam. Oricum, nu aveam de gând să fac urât, decât să apelez, ca de obicei, la un ton ridicat. Ce urmează?

– Chiar e bolnav Blane?

Hemingway a încuviințat, dar din cine știe ce motiv, nu părea trist.

– Sigur că da. L-au luat durerile de burtă alaltăieri și i s-a perforat apendicele înainte să poată fi operat. Are o șansă – dar nu e foarte bună.

– Ar fi categoric un lucru trist să-l pierdem, am spus. Un ins ca el e un bun de preț pentru orice forță de poliție.

Hemingway a rostogolit afirmația aceasta în gând și a scuipat-o pe geamul mașinii.

– Bun, următoarea întrebare, a oftat apoi.

– Mi-ai spus de ce m-ați dus la Sonderborg. Nu mi-ai spus de ce m-a ținut acolo peste patruzeci și opt de ore, încuiat și mustind de droguri.

Hemingway a frânat ușor lângă trotuar. S-a prins cu ambele mâini de partea inferioară a volanului, una lângă cealaltă, și și-a frecat degetele mari.

– N-aș ști să-ți spun, a rostit pe un ton neimplicat.

– Aveam acte asupra mea care demonstrau că am licență de liberă practică. Chei, niște bani, câteva fotografii. Dacă nu vă cunoștea bine, putea credea că lovitura de la cap nu era decât un tertip de a mă introduce în stabilimentul lui, ca să arunc o privire. Dar aș spune că vă cunoștea prea bine pentru asta. Așa că sunt nedumerit.

– Rămâi nedumerit, amice. E mult mai sigur așa.

– Într-adevăr, am zis. Dar nu e deloc satisfăcător.

– Ai sprijinul poliției din L.A. pentru treaba asta?

– Pentru care treabă?

– Pentru teoria asta despre Sonderborg.

– Nu tocmai.

– Ăsta nu-i un răspuns categoric.

– Nu sunt atât de important, am spus. Poliția din L.A. poate veni aici oricând poftește – două treimi din ea, oricum. Băieții șerifului și cei de la procuratură. Am un prieten la biroul procurorului districtual. Am lucrat acolo cândva. Îl cheamă Bernie Ohls. E investigator-șef.

– L-ai implicat deja?

– Nu. N-am mai vorbit cu el de o lună.

– Te gândești să-l implici?

– Nu, dacă asta interferează cu însărcinarea pe care o am.

– Un caz particular?

– Da.

– Bine, ce dorești?

– Care-i adevăratul mișmaș al lui Sonderborg?

Hemingway și-a luat mâinile de pe volan și a scuipat pe geam.

– Suntem pe o stradă frumoasă aici, nu-i așa? Case frumoase, grădini frumoase, atmosferă frumoasă. Auzi des de polițiști corupți, sau nu?

– Din când în când, am admis.

– Bine, câți polițiști știi care locuiesc pe o stradă măcar la fel de bună ca asta, cu peluze și flori frumoase? Eu aș ști patru sau cinci, toți băieți de la brigada Moravuri. Ei strâng tot caimacul. Polițiștii ca mine locuiesc în case meschine, în partea nenorocită a orașului. Vrei să vezi unde locuiesc?

– Ce ar demonstra asta?

– Ascultă, amice, m-a atenționat serios omul cel masiv. M-ai prins în corzi, dar s-ar putea rupe. Polițiștii nu calcă strâmb pentru bani. Nu întotdeauna, nici măcar deseori. Sunt blocați în sistem. Ești adus acolo unde faci ce ți se spune, altfel zbori. Iar tipul ăla care ocupă biroul cel mare și frumos din colț, cu costum frumos și respirație mirosind a alcool, deși el crede greșit că, ronțăind semințe de cardamom, îi miroase a viorele – nici el nu dă ordinele. Mă urmărești?

– Ce fel de om este primarul?

– Ce fel de om este un primar de oriunde? Politician. Crezi că el dă ordinele? Aiurea. Știi care-i problema cu țara asta, scumpule?

– Prea mult capital blocat, am auzit.

– Că nici dacă vrei nu poți rămâne onest. Asta-i problema cu țara asta. Ți se pune pielea pe băț, dacă încerci. Trebuie să joci murdar, altfel nu pui nimic pe masă. O mulțime de ticăloși cred că nu avem nevoie decât de nouăzeci de mii de agenți FBI cu gulere curate și serviete. Aiurea. Procentul i-ar afecta la fel cum ne afectează pe toți ceilalți. Știi ce cred eu? Cred că trebuie să luăm lumea asta mică de la capăt. Ia, de pildă, reînarmarea morală. Au ei ceva, acolo, ăștia cu R.I.M. Au ceva, dragule.

– Dacă Bay City e un model în privința asta, mai bine nu, am spus.

– Poți fi prea deștept, a zis Hemingway cu jumătate de glas. Poate nu crezi asta, dar este posibil. Poți fi atât de deștept, că nimic altceva nu te mai preocupă decât a fi deștept. Eu, unul, nu sunt

decât un polițist tont. Primesc ordine. Am o soție și doi copii și fac ce-mi dictează barosanii. Blane ți-ar putea spune câte ceva. Eu sunt un ignorant.

– Ești sigur că Blane are apendicită? Ești sigur că nu s-a împușcat singur în stomac de răutate?

– Nu fii așa, s-a smiorcăit Hemingway și a lovit cu mâinile în volan. Încearcă să gândești de bine despre oameni.

– Despre Blane?

– E om și el – exact ca noi toți, a răspuns Hemingway. E un păcătos... dar tot om este.

– Care-i calimera lui Sonderborg?

– Așa, tocmai îți spuneam. Poate greșesc. Îmi faci impresia unui individ care poate procesa o idee frumoasă.

– Nu știi care-i afacerea lui, am spus.

Hemingway și-a scos batista și s-a șters cu ea pe față.

– Amice, nu-mi place deloc s-o recunosc. Da' ar trebui să-ți dai seama că dacă eu sau Blane știam care este afacerea lui Sonderborg, fie nu te-am fi lăsat acolo, fie n-ai mai fi ieșit niciodată de acolo, cel puțin nu pe picioarele tale. Vorbesc despre o afacere foarte urâtă, desigur. Nu chestii ușoare cum ar fi prezisul viitorului unor băbuțe uitându-se într-un glob de cristal.

– Nu cred că intenția era să ies de acolo pe picioarele mele, am spus. Există un drog numit scopolamină, serul adevărului, care-i face uneori pe oameni să vorbească fără știrea lor. Nu e sigur sută la sută, așa cum nici hipnotismul nu e infailibil. Dar uneori dă roade. Cred că eu am fost stors acolo ca să se afle ce știu. Există însă doar trei moduri prin care Sonderborg ar fi putut ști că eu cunosc ceva ce i-ar fi putut dăuna. Amthor i-ar fi putut spune sau Moose Malloy i-ar fi putut menționa că am fost în vizită la Jessie Florian, sau poate a crezut că am fost internat acolo ca infiltrat din partea poliției.

Hemingway s-a uitat la mine cu ochi triști.

– Ciripești pe altă limbă, a spus bărbatul. Cine naiba e Moose Malloy?

– O huidumă de om care a ucis pe cineva pe Central Avenue acum câteva zile. E dat în urmărire, ai putea ști asta dacă te-ai sinchisi să citești circularele interne. Și probabil că deja ai o descriere a lui.

– Și ce dacă?

– Sonderborg îl ascundea. L-am văzut acolo, pe un pat, citind ziare, în noaptea când am fugit.

– Cum ai ieșit? Nu erai încuiat?

– L-am rezolvat pe îngrijitor cu un arc de saltea. Am avut noroc.

– Te-a văzut matahala?

– Nu.

Hemingway a pornit iar mașina și pe chipul lui s-a așternut un rânjet solid.

– Să sărim direct la concluzii, a zis. Se potrivește. Se potrivește de minune. Sonderborg ascundea criminali. Dacă aveau mălai, desigur. Situația lui era perfectă pentru asta. Mălai mult, pe deasupra.

A încetinit și a luat o curbă.

– La naiba, eu credeam că vinde jointuri, a continuat el, plin de dezgust. Beneficiind de protecția cuvenită. Dar fir-ar să fie, asta-i o „ocupație" măruntă. Praf în ochi.

– Ai auzit vreodată de înșelăciune contabilă? Și asta-i o „ocupație" măruntă – dacă ești atent doar la un aspect al ei.

Hemingway a mai luat o curbă strânsă și a clătinat din capu-i masiv.

– Corect. Și jocurile de pinball și sălile de bingo și saloanele de pariuri pe cai. Dar pune-le pe toate laolaltă și dă-i unui singur om controlul și totul are sens.

– Ce om?

Iarăși a înlemnit. A strâns buzele și-mi puteam da seama că dinții îi erau încleștați dincolo de ele. Ne aflam pe Descanso Street și mergeam spre est. Era o stradă liniștită, chiar și după-amiaza târziu. Îndreptându-ne spre 23rd, devenea într-un mod vag tot mai puțin liniștită. Doi oameni studiau un palmier, gândindu-se parcă la un mod de a-l muta din loc. O mașină era parcată aproape de adresa doctorului Sonderborg, dar nu se vedea nimic în ea. La jumătatea cvartalului, un om citea apometre.

Casa era un loc vesel, văzută la lumina zilei. Begonii rozalii formau o masă solidă sub geamurile din față și panselele dădeau o brumă de culoare în jurul tulpinii unui salcâm alb în floare. Un trandafir cățărător stacojiu tocmai își desfăcea bobocii pe un spalier în formă de evantai. Era și un rond de sângele-voinicului și un colibri bronz-verde se preumbla delicat printre plante. Casa arăta precum căminul unui cuplu vârstnic și înstărit, căruia îi plăcea grădinăritul. Soarele de după-amiază târzie care își împrăștia lumina pe ea avea o nemișcare molcomă și amenințătoare.

Hemingway a depășit încet casa în vreme ce un surâs încordat îi întindea colțurile gurii. Nările adulmecau. A luat următoarea curbă și s-a uitat în retrovizor apoi a accelerat puțin.

După trei cvartale, a frânat iarăși la marginea unei străzi și s-a întors spre a-mi adresa o privire serioasă.

– Poliția din L.A., a spus. Pe unul dintre cei de lângă palmier îl cheamă Donnelly. Îl cunosc. Au pus casa sub supraveghere. Deci zici că nu l-ai informat pe amicul tău din centru, nu?

– Am spus că n-am făcut-o.

– Șefului o să-i placă asta la nebunie, a mârâit Hemingway. Vin aici să supravegheze o casă și nu trec măcar să salute.

Am rămas tăcut.

– L-au prins pe Moose Malloy ăsta?

Am clătinat din cap.

– Nu, din câte știu.

– Câte știi tu, amice? a întrebat încet.

– Nu destule. Există vreo legătură între Amthor și Sonderborg?

– După știința mea, nu.

– Cine conduce orașul ăsta?

Tăcere.

– Am auzit că un cartofor pe nume Laird Brunette a scos din buzunar treizeci de mii pentru alegerea primarului. Am auzit că e proprietarul Clubului Belvedere și al ambelor cazinouri de pe apă.

– Posibil, a răspuns Hemingway politicos.

– Unde poate fi găsit Brunette?

– De ce mă întrebi pe mine, prietene?

– Tu unde te-ai duce, dacă ți-ai pierde ascunzătoarea în orașul ăsta?

– În Mexic.

Am râs.

– Bine, vrei să-mi faci o mare favoare?

– Bucuros.

– Du-mă înapoi în centru.

A desprins mașina de la trotuar și a manevrat-o expert pe o stradă umbrită, către ocean. Am ajuns la clădirea municipală și am intrat în zona de parcare a poliției, iar eu am coborât.

– Să mai treci pe mine, m-a invitat Hemingway. Cel mai probabil, voi fi ocupat cu lustruirea scuipătorilor.

A întins mâna-i uriașă.

– Nu-mi porți pică?

– R.I.M., am spus și i-am scuturat mâna.

A surâs cu toată fața. Când am pornit pe trotuar, m-a chemat înapoi. S-a uitat atent în toate direcțiile și și-a apropiat gura de urechea mea.

– Vasele alea cazinou s-ar spune că nu se află în jurisdicția orașului și a statului. Sunt înregistrate în Panama. Dacă eu aș fi cel care...

S-a oprit brusc, și ochii lui înnegurați au început să pară îngrijorați.

– Am înțeles, l-am liniștit. Și eu am avut o idee asemănătoare. Nu știu de ce m-am deranjat atât de mult ca să o am alături de tine. Dar nu ar merge – nu pentru un singur om.

El a încuviințat, apoi a surâs.

– R.I.M., a zis.

34

Stăteam întins pe spate pe un pat dintr-un hotel de la malul apei și așteptam să se întunece afară. Era o încăpere mică, în partea din față, cu un pat dur și o saltea ceva mai groasă ca pătura de bumbac cu care era acoperită. Un arc era rupt și mă înțepa în partea stângă a spatelui. Am rămas întins acolo și l-am lăsat să mă împungă.

Reflexia unei lumini roșii de neon îmbăia tavanul. Când întreaga cameră se va înroși, avea să fie destul de întuneric ca să ies. Afară, mașinile claxonau pe aleea pe care o numeau autostradă. Sub geamul meu, pași se târâiau pe trotuare. Se auzea murmur și foșnet de mișcare. Aerul care se infiltra prin plasele ruginite mirosea a untură râncedă. Departe, o voce sonoră striga: „Cui i-e foame, oameni buni? Cui i-e foame? Aici hotdogi buni. Cui i-e foame?“

Se făcea întuneric. Eu gândeam; și gândurile din mintea mea se mișcau cu o lentoare de melc, ca și când ar fi fost urmărite de ochi sadici și aprigi. M-am gândit la ochi morți îndreptați spre un cer fără lună, cu sânge negru la colțurile gurii de dedesubt. M-am gândit la

bătrâne omorâte în bătaie, lovite cu capul de stâlpii patului lor murdar. M-am gândit la un om cu păr blond care se temea și nu știa prea bine de ce se temea, care era destul de perspicace ca să-și dea seama că ceva nu era bine, și prea încrezut sau prea rupt de realitate ca să poată înțelege ce anume nu era bine. M-am gândit la femei bogate și frumoase care puteau fi păcălite. M-am gândit la fete simpatice, curioase, subțirele, care trăiau singure și puteau fi și ele păcălite, dar într-un fel diferit. M-am gândit la polițiști, polițiști duri ce puteau fi mituiți și totuși nu erau nici pe departe atât de răi, ca Hemingway. Polițiști grași și prosperi cu voci de Camera Comerțului, precum șeful Wax. Polițiști subțirei, deștepți și periculoși ca Randall, care, cu toată deșteptăciunea și periculozitatea lor, nu aveau libertatea de a-și face meseria într-un mod curat. M-am gândit la țapi acri și bătrâni ca Nulty, care se dăduseră bătuți. M-am gândit la indieni și la mediumi și la doctori narcomani.

M-am gândit la multe lucruri. Se făcea întuneric. Strălucirea panoului roșu cu neon se întindea din ce în ce mai mult pe tavan. M-am ridicat în capul oaselor în pat, mi-am pus picioarele pe podea și mi-am masat ceafa.

M-am ridicat și m-am dus la lavoarul din colț, unde mi-am stropit fața cu apă rece. După un timp m-am simțit puțin mai bine, dar foarte puțin. Aveam nevoie de o tărie, aveam nevoie de o cuprinzătoare asigurare de viață, aveam nevoie de o vacanță, aveam nevoie de o casă la țară. Dispuneam însă doar de o haină, o pălărie și un pistol. Pe acestea le-am luat pe mine și am ieșit din cameră.

Nu exista lift. Holurile miroseau și scările aveau balustrade unsuroase. Am coborât, am aruncat cheia pe masă și am spus că am terminat. Un funcționar cu un neg pe pleoapa stângă a încuviințat din cap și un comisionar mexican în jachetă franjurată s-a apropiat din spatele celei mai prăfuite plante de plastic din California

ca să-mi ia gențile. Nu aveam nicio geantă, așa că, mexican fiind, mi-a deschis totuși o ușă și mi-a adresat un zâmbet politicos.

Afară, strada îngustă scotea abur, trotuarele fremătau de pântece umflate. Vizavi, un salon de bingo funcționa la capacitate maximă și alături de el doi marinari cu fete la brat ieșeau dintr-un atelier foto, unde probabil că își făcuseră poze călare pe cămile. Vocea vânzătorului de hotdogi brăzda amurgul ca o secure. Un autobuz mare și albastru mergea cu viteză spre micul cerc unde tramvaiul întorcea odinioară pe o placă turnantă. Am pornit într-acolo.

După un timp, s-a simțit un iz vag de ocean. Nu cine știe ce, dar ca și când s-ar fi păstrat măcar atât ca oamenii să își aducă aminte că aceea fusese odată o plajă curată și deschisă, unde veneau valurile și se spărgeau înspumate și vântul sufla și puteai mirosi altceva în afară de grăsime încinsă și sudoare rece.

Trenulețul electric s-a apropiat încet. Am urcat și am mers până la capătul liniei, am coborât și m-am așezat pe o bancă, unde era liniște și răcoare și un maldăr mare de alge aproape la picioarele mele. În larg, pe apă, se aprinseseră luminile pe vasele-cazinou. Am urcat înapoi în trenuleț când a trecut data următoare și am mers aproape până la hotel. Dacă mă urmărea cineva, o făcea fără să se miște. Nu credeam că eram urmărit. În orășelul acela curat, criminalitatea nu putea fi atât de mare încât detectivii să se priceapă foarte bine la filaj.

Cheiurile negre au licărit cât erau de lungi și apoi au dispărut în fundalul întunecat al nopții și apei. Încă se mai simțea miros de grăsime încinsă, dar simțeai totodată și mirosul oceanului. Vânzătorul de hotdogi continua monoton:

– Cui i-e foame, oameni buni, cui i-e foame? Aici hotdogi buni. Cui i-e foame?

L-am zărit într-o gheretă albă cu grătar, împungând crenvurști cu o furculiță lungă. Îi mergea bine afacerea, chiar și în perioada aceea. A trebuit să aștept un timp ca să-l prind singur.

– Care e numele celui de departe? am întrebat, indicând cu nasul.

– *Montecito.*

Mi-a aruncat o privire sigură.

– Poate un om cu ceva bani să se simtă bine acolo?

– Cum adică să se simtă bine?

Am râs șugubăț, foarte tare.

– Hotdogi, a scandat el. Hotdogi buni! A coborât vocea: Femei?

– Aș! Mă gândeam la o cameră frumoasă, briza mării, mâncare bună și fără să mă bată cineva la cap. Un fel de vacanță.

S-a îndepărtat.

– Nu aud nimic din ce spui, a rostit, apoi și-a reluat scandarea.

A mai vândut niște hotdogi. Nu știam de ce-mi pierd vremea cu el. Avea genul acela de față. Doi tineri în pantaloni scurți s-au apropiat, au cumpărat hotdogi și s-au îndepărtat, băiatul cu brațul pe după sutienul fetei și fiecare mâncând hotdogul celuilalt.

Vânzătorul s-a apropiat de mine și m-a măsurat din ochi.

– În momentul ăsta ar trebui să fluier *Roses of Picardy,* a zis el și a tăcut. Asta te va costa, a continuat.

– Cât?

– Cincizeci. Nu mai puțin. Doar dacă nu te vor pentru ceva.

– Orașul ăsta era cândva un oraș bun, am spus. Un oraș de relaxare.

– Credeam că încă este, a tărăgănat el. Dar de ce mă-ntrebi pe mine?

– N-am nicio idee. Am aruncat o bancnotă de un dolar pe tejghea. Pune-i în contul copilului, i-am spus. Sau fluieră *Roses of Picardy.*

A întins bancnota, a îndoit-o pe lungime, a îndoit-o pe lățime și a mai îndoit-o o dată. A pus-o pe tejghea și i-a dat un bobârnac. Bancnota împăturită m-a lovit ușor în piept și a căzut fără sunet la pământ. M-am aplecat și am cules-o de jos și m-am întors repede. Dar nu era nimeni în spatele meu care să arate a detectiv.

M-am sprijinit de tejghea și am pus bancnota de un dolar înapoi pe ea.

– Oamenii nu dau cu bani în mine, am spus. Mi-i pun în mână. Te deranjează?

Omul a luat bancnota, a despăturit-o, a întins-o și a șters-o cu șorțul. A deschis sertarul casei de marcat și a aruncat bancnota înăuntru.

– Se spune că banii n-au miros, a zis el. Uneori mă întreb dacă e așa.

N-am spus nimic. Alți câțiva clienți au mai cumpărat de la el și au plecat. Noaptea se răcea cu rapiditate.

– Eu n-aș încerca pe *Royal Crown*, a spus omul. Acela-i pentru veverițele cele mici și cumințI, care nu-și lasă nucile din ochi. Tu-mi pari a fi detectiv, dar asta-i problema ta. Sper că înoți bine.

L-am lăsat, întrebându-mă de ce-l abordasem, totuși. Mi-am ascultat instinctul. Ascultă-ți instinctul și ești înțepat. În scurt timp te trezești cu gura plină de instincte. Nu poți comanda o ceașcă de cafea fără să închizi ochii și să înjunghii meniul. Ascultă-ți instinctul.

M-am plimbat fără țintă și am încercat să văd dacă mergea cineva după mine în vreun fel anume. Apoi am căutat un restaurant care să nu miroasă a untură și am găsit unul cu o firmă purpurie și un bar în spatele unei cortine de trestie. Un arătos cu păr vopsit cu henna stătea gârbovit la un pian ieftin și apăsa lasciv clapele, cântând *Stairway to the Stars* cu o voce căreia-i lipsea jumătate din gamă.

Am dat pe gât un martini sec și m-am grăbit să trec prin cortina de trestie în zona meselor.

Cina de optzeci și cinci de cenți a avut gust de colet poștal aruncat la gunoi și mi-a fost servită de un chelner care arăta ca și când m-ar fi cotonogit pentru un sfanț, mi-ar fi luat gâtul pentru un dolar și mi-ar fi organizat o înmormântare într-un butoi de ciment pentru un dolar jumate, plus biletul de vapor.

35

Drumul a fost lung, pentru douăzeci și cinci de cenți. Taxiul acvatic, o șalupă veche revopsită și închisă cu sticlă pe trei sferturi din lungimea ei, s-a strecurat printre iahturile ancorate și pe după un grup mare de stânci. Hula ne lovea fără preaviz și făcea ambarcațiunea să tresalte ca un dop de plută. Însă era loc destul să-ți fie rău atât de devreme seara. Nu eram însoțit decât de trei cupluri și de cel care pilota barca, un ins cu alură de dur, care ședea puțin lăsat pe șoldul stâng, întrucât în buzunarul de la șoldul drept avea un toc de piele neagră. Cele trei cupluri au început să se mozolească îndată ce am părăsit malul.

M-am uitat înapoi la luminile din Bay City și am încercat să-mi menajez cina. Puncte de lumină risipite se întâlneau și deveneau o brățară cu nestemate afișată în vitrina nopții. Apoi strălucirea s-a estompat și a devenit un nimb oranj-pal apărând și dispărând în valuri. Erau valuri lungi, netede, fără spumă pe creste, și aveau fix forța necesară ca să mă facă bucuros că nu am udat cina cu whisky de la bar. Acum, taxiul urca și cobora pe ele cu o ușurătate sinistră, ca o cobră dansând. Aerul era răcoros, răcoarea umedă

pe care marinarii nu și-o mai scot niciodată din articulații. Liniile roșii de neon care defineau vasul *Royal Crown* s-au șters spre stânga și s-au stins în nălucile plutitoare ale mării, apoi s-au reaprins, lucitoare ca niște bile noi de marmură.

L-am ocolit pe departe. Arăta frumos de la mare distanță. Peste apă veneau slabe acorduri muzicale, iar muzica auzită pe apă nu poate fi decât încântătoare. *Royal Crown* părea să plutească ferm ca un dig. Rampa lui de debarcare era luminată ca firma unui cinematograf. Apoi totul s-a stins în depărtare și un alt vas, mai vechi și mai mic, a început să se desprindă din noapte, apropiindu-se de noi. Nu era cine știe ce ca aspect. Un cargobot maritim transformat, cu table de bordaj murdare și ruginite, cu suprastructura coborâtă la nivelul punții inferioare, iar deasupra acesteia două catarge mici, înalte doar cât o antenă de radio. Și pe *Montecito* era lumină și muzica plutea pe marea întunecată. Cuplurile înfierbântate și-au desprins gurile și s-au uitat spre vas, chicotind.

Taxiul a făcut un ocol larg, a pendulat destul cât să le dea pasagerilor fiori și s-a apropiat de bord. Motorul taxiului a huruit și a dat un rateu în ceață. O rază leneșă de reflector a măturat un cerc la aproximativ cincizeci de metri în larg de vas.

Pilotul a legat taxiul de rampă și un flăcău cu ochi negri oblici, îmbrăcat într-o tunică albastră cu nasturi colorați, cu un zâmbet radios și o gură de gangster, le-a ajutat pe fete să urce din taxi. Eu am fost ultimul. Felul lejer în care m-a măsurat din privire îmi spunea ceva despre el. Felul lejer în care a lovit în tocul meu de umăr spunea și mai mult.

– Nț, a făcut încet. Nț.

Avea o voce aspră, lichidă, de bandit care se chinuia să vorbească printr-o batistă de mătase. A împins bărbia spre pilot. Acesta a aruncat un laț scurt peste o bintă, a întors puțin de cârmă și a urcat pe rampă. A pășit în spatele meu.

– Interzis cu pistoale pe vas, tinere. Scuze și așa mai departe, a tors domnul Tunică.

– Îl pot lăsa la intrare. Doar că face parte din vestimentație. Sunt un ins care vrea să se întâlnească cu Brunette, chestiuni de afaceri.

A părut vag amuzat.

– N-am auzit niciodată de el. Vezi-ți de drum, dom'le.

Pilotul m-a apucat de braț.

– Vreau să-l văd pe Brunette, am insistat.

Vocea mea suna stinsă, ca a unei bătrâne.

– Hai să nu ne certăm, a spus flăcăul cu ochi oblici. Nu mai suntem în Bay City, nici măcar în California, iar unii spun că nici în SUA. Șterge-o.

– Înapoi în barcă, a mârâit pilotul în spatele meu. Îți datorez un sfert de dolar. Să mergem.

Am coborât în barcă. Domnul Tunică mă privea cu zâmbetul lui parșiv. L-am urmărit până când n-a mai fost un zâmbet, n-a mai fost o față, n-a mai fost nimic altceva decât o siluetă întunecată pe fundalul rampei de debarcare. O priveam și fierbeam. Drumul de întoarcere a părut mai lung. N-am vorbit cu pilotul și nici el n-a vorbit cu mine. Când am coborât la debarcader, mi-a dat un sfert de dolar.

– Poate într-o altă seară, a spus reținut, când avem mai mult timp să te punem la respect.

Vreo șase clienți care așteptau să urce s-au holbat la mine, auzindu-l. Am trecut pe lângă ei, pe lângă ușa cămăruței de așteptare, îndreptându-mă spre treptele de la capătul cheiului.

Un țărănoi mare și roșcovan, cu tenișii murdari și pantaloni roși și ceva ce părea să mai fi rămas dintr-un jerseu albastru de marinar, cu o dungă neagră pe o parte a feței, s-a desprins de la balustradă și s-a lovit de mine ca din întâmplare.

M-am oprit. Părea prea mare. Mă depășea cu opt centimetri și paisprezece kilograme. Dar începeam să simt nevoia de a-mi băga pumnul în dinții cuiva, chiar că mă alegeam după asta doar cu un braț de lemn.

Lumina era difuză și venea din spatele lui.

– Care-i baiu', colega? a tărăgănat el cuvintele. N-au săpun pe vasul groazei?

– Du-te și cârpește-ți cămașa, i-am spus. Îți iese burta prin ea.

– Se poate și mai rău, a replicat. Se cam vede umflătura pistolului sub sacoul tău.

– Și ce-ți fierbe ție oala?

– Iisuse, nu-mi fierbe deloc. Eram doar curios. N-am vrut să te jignesc, amice.

– Ei, atunci, cară-te naibii din calea mea.

– Sigur. Eu doar mă odihnesc aici.

Mi-a adresat un zâmbet leneș, obosit. Vocea lui era moale, visătoare, atât de delicată pentru un om masiv, încât era de speriat. M-am gândit la o altă voce moale de om masiv care, ciudat, îmi plăcea.

– Am început cu stângul, a zis el trist. Poți să-mi spui Red.

– Dă-te la o parte, Red. Și cei mai buni greșesc. Simt că mă paște și pe mine o greșeală.

S-a uitat gânditor dintr-o parte în alta. Mă împinsese în colțul adăpostului său. Aparent, eram cât de cât singuri.

– Vrei pe *Monty?* Se poate aranja. Dacă ai motiv.

Oameni în haine colorate, cu fețe vesele, treceau pe lângă noi și urcau în taxi. Am așteptat să rămânem singuri.

– Cât costă motivul?

– Cin'zeci de verzișori. Și încă zece dacă sângerezi în barca mea.

Am dat să-l ocolesc.

– Douăzeci și cinci, a rostit el încet. Cincisprezece, dacă te întorci cu prieteni.

– Eu nu am prieteni, l-am lămurit și mi-am văzut de drum.

Nu a încercat să mă oprească.

Am luat-o la dreapta pe aleea de ciment pe care micile mașini electrice vin și pleacă, forfotind aidoma unor cărucioare pentru copii și claxonând anemic din claxoane care n-ar speria nici măcar o femeie însărcinată. La capătul primului chei era un salon de bingo, deja înțesat de oameni. Am intrat și am stat lipit de perete, în spatele jucătorilor, unde mai stăteau mulți alții și așteptau să se elibereze un loc.

Am urmărit câteva numere care apăreau pe un panou electric, i-am ascultat pe cei de la mese strigându-le cu voce tare, am încercat să-i identific pe jucătorii casei și n-am putut, așa că m-am întors să plec.

O formă albăstrie mare, care mirosea a catran, s-a materializat lângă mine.

– N-ai mălai, sau ești doar strâns la pungă? a rostit în urechea mea o voce blândă.

M-am uitat la el din nou. Avea ochii aceia pe care nu-i vezi niciodată, doar citești despre ei. Ochi violeți. Aproape purpurii. Ochi ca de fată, o fată adorabilă. Pielea lui era moale ca mătasea. Ușor înroșită, însă imposibil de bronzat. Era prea delicată. Era mai mare decât Hemingway și mai tânăr, cu mulți ani. Nu era la fel de mare ca Moose Malloy, dar părea foarte ager pe picioare. Părul lui avea nuanța aceea de roșu care strălucește în auriu. Cu excepția ochilor, însă, avea o față simplă de fermier, lipsindu-i genul acela de frumusețe fățișă.

– Cu ce te ocupi? a întrebat. Ești detectiv particular?

– Ce te interesează pe tine? am mârâit.

– Mă gândeam eu că asta trebuie să fie. Douăzeci și cinci e prea mult? N-ai cont de cheltuieli?

– Nu.

A suspinat.

– Era doar o idee, oricum. Te-ar face ferfeniță acolo.

– N-aș fi surprins. *Tu* cu ce te ocupi?

– Un dolar aici, un dolar acolo. Am lucrat în poliție odată. M-au pus pe liber.

– De ce-mi spui mie?

A părut surprins.

– E adevărat.

– Poate te plafonai.

A zâmbit strâmb.

– Știi un om pe nume Brunette?

Zâmbetul strâmb i-a rămas pe buze. S-au strigat trei bingo la rând. Se lucra repede acolo. Un bărbat înalt cu față ascuțită și obraji supți, pământii, în costum șifonat, s-a apropiat, s-a sprijinit de perete și nu s-a uitat la noi. Red s-a aplecat spre el și a întrebat:

– Te putem ajuta cu ceva, colega?

Bărbatul înalt cu față ascuțită a rânjit și s-a îndepărtat. Red a rânjit, la rândul lui, și a zdruncinat clădirea, sprijinindu-se iarăși de perete.

– Știu un om care te-ar putea răpune, am spus.

– Mi-aș dori să fie mai mulți, a răspuns el pe un ton grav. Un tip masiv costă bani. Lucrurile nu-s făcute pe mărimea lui. Costă să-l hrănești, să-l îmbraci, și nu poate dormi cu picioarele în pat. Uite care e treaba. Poate crezi că ăsta nu-i un loc potrivit pentru discuții, dar este. Dacă un informator și-ar arăta fața, l-aș recunoaște, iar restul oamenilor sunt cu ochii pe numere și pe nimic

altceva. Am o barcă pe undă verde. Adică pot împrumuta una. Este un debarcader ceva mai încolo, fără lumini. Știu un tambuchi de încărcare pe *Monty* pe care îl pot deschide. Duc transporturi acolo din când în când. Nu-s mulți oameni sub punți.

– Au un reflector și santinele, am spus.

– Ne putem descurca.

Mi-am scos portmoneul, am lipit o bancnotă de douăzeci și una de cinci de stomac și le-am împăturit. Ochii purpurii mă priveau fără a lăsa impresia că o fac.

– Doar dus?

– Cincisprezece era vorba.

– Cererea a înregistrat o creștere.

O mână smolie a înghițit bancnotele. S-a îndepărtat încet. A dispărut în întunericul încins de dincolo de uși. Omul cu nas ascuțit s-a materializat în stânga mea și a spus sotto-voce:

– Cred că-l cunosc pe tipul în haine de marinar. Ți-e prieten? Cred că l-am mai văzut undeva.

M-am desprins de perete și m-am îndepărtat de el fără un cuvânt, am ieșit, am luat-o la stânga, urmărind cu privirea un cap înalt care înainta de la un stâlp la altul, cu o sută de pași înaintea mea. După două minute, am cotit într-un spațiu între două barăci. Omul cu nas ascuțit a apărut, plimbându-se cu privirea în pământ. Am pășit alături de el.

– Bună seara, am spus. Pot să-ți ghicesc greutatea pentru un bănuț?

M-am sprijinit de el. Era o armă sub sacoul șifonat.

Ochii lui mă priveau fără sentiment.

– Chiar va fi nevoie să te ciupesc, fiule? Am misiunea să mențin ordinea și disciplina în zona asta.

– Și cine le deranjează acum?

– Prietenul tău mi se pare cunoscut.

– Așa și trebuie. E polițist.

– O, la naiba, a făcut omul cu nas ascuțit, fără grabă. De acolo-l știu. Noapte bună îți doresc.

S-a întors și a luat-o înapoi pe unde venise. Capul înalt dispăruse din vedere acum. Asta nu mă îngrijora. Nimic la flăcăul acela nu avea să mă îngrijoreze vreodată.

Am mers încet mai departe.

36

Am lăsat în urmă stâlpii de iluminat, huruitul și claxoanele mașinuțelor electrice, mirosul de grăsime încinsă, copiii zgomotoși și animatorii de spectacole deocheate, am lăsat totul în urmă, mai puțin mirosul oceanului și linia deodată clară a malului și spuma valurilor care se spărgeau pe pietre. Eram aproape singur acum. Zgomotele se stingeau în spatele meu, parșiva lumină încinsă devenea o paloare nesigură. Apoi am văzut degetul neiluminat al unui chei negru prelungindu-se spre mare în întuneric. Acela trebuia să fie. M-am întors pentru a urca pe el.

Red s-a ridicat de pe o cutie aflată acolo unde începeau pilonii și mi s-a adresat, uitându-se în sus.

– Bun, a spus. Du-te la treptele care coboară la apă. Eu trebuie să mă duc după barcă și s-o încălzesc.

– M-a urmărit polițistul de faleză. Tipul din salonul de bingo. A trebuit să mă opresc și să vorbesc cu el.

– Olson. Divizia hoți de buzunare. E bun, nu glumă. Doar că uneori le dă o mână de ajutor hoților, ca să-și atingă norma la arestări. Ăsta se cheamă exces de zel – sau nu?

– Pentru Bay City, aș spune că e normal. Hai să ne mișcăm. Simt că se întețește vântul. Și nu vreau să se ridice ceața. Nu pare cine știe ce, dar ne va ajuta.

– Rezistă ea destul ca să păcălească reflectorul, a spus Red. Au mitraliere pe vasul ăla. Tu du-te la debarcader. Vin și eu imediat.

S-a topit în întuneric și eu am pornit pe platforma întunecată, alunecând pe scândurile umede. În capăt era o balustradă joasă și murdară. Un cuplu se pitea într-un colț. Cei doi au plecat, bărbatul înjurând.

Preț de zece minute am ascultat cum apa lovea pilonii. O pasăre de noapte a fâlfâit în beznă, griul palid al unei aripi mi-a brăzdat câmpul vizual și apoi a dispărut. Un avion a huruit sus pe cer. După aceea, în depărtare, un motor a lătrat și a răcnit și a continuat să urle ca o simfonie de șase motoare de camion. După un timp, sunetul a slăbit și apoi, dintr-odată, nu s-a mai auzit nimic.

Au trecut alte minute. M-am întors la scara dinspre apă și am coborât-o atent ca o pisică pe un acoperiș ud. O siluetă întunecată s-a desprins din noapte și ceva a bubuit. O voce a spus:

– Totu-i pregătit. Urcă.

Am urcat în barcă și m-am așezat lângă el, sub paravan. Barca a alunecat pe apă. Nu se auzea niciun sunet dinspre eșapamentul ei acum, ci doar un bolborosit furios de-a lungul ambelor laturi ale chilei din lemn. Încă o dată, luminile din Bay City au devenit licăriri îndepărtate deasupra valurilor neștiute. Încă o dată, luminile extravagante ale lui *Royal Crown* au brăzdat întunericul într-o parte, vasul părând să se prezinte asemenea unui fotomodel pe un podium rotitor. Și încă o dată, porturile bravului vas *Montecito* au ieșit din negrul Pacific și apoi mișcarea leneșă a reflectorului a măturat marea de jur împrejurul lui ca un far.

– Sunt speriat, am spus pe nepusă masă. Sunt speriat până în măduva oaselor.

Red a oprit motorul bărcii și a lăsat-o să alunece pe mare, ca și când apa s-ar fi mișcat pe dedesubt și barca ar fi rămas pe loc. A întors fața și s-a uitat fix la mine.

– Mă tem de moarte și de disperare, am mărturisit. De apă întunecată și de fețe de înecați și de cranii cu găvane goale. Mă tem să mor, să nu fiu nimic, să nu găsesc un om pe nume Brunette.

El a chicotit.

– M-ai păcălit un minut. Da' știu că le ai cu vorbele. Brunette ar putea fi oriunde. Pe oricare dintre vase, la clubul pe care îl deține, în est, în Reno, în șlapi acasă la el. Doar asta vrei?

– Vreau un om pe nume Malloy, o brută uriașă care a ieșit din penitenciarul Oregon acum ceva vreme, după o pedeapsă de opt ani pentru jefuirea unei bănci. Se ascundea în Bay City.

I-am spus povestea. I-am spus mult mai mult decât aveam de gând. Probabil din cauza ochilor lui.

Când am terminat, a cumpănit o vreme, apoi a vorbit încet, iar vorbele lui aveau agățate de ele fuioare de ceață, ca niște mărgele pe o mustață. Poate că asta le făcea să pară mai înțelepte decât erau, poate că nu.

– În parte, are sens, a spus. În parte, nu. Pe de o parte, nu știu ce să spun, pe de alta – știu. Dacă Sonderborg ăsta ar ține o ascunzătoare și ar distribui marijuana și ar trimite băieți să jefuiască doamne bogate cu priviri bezmetice, mi se pare logic să aibă un complice în conducerea orașului, dar asta nu înseamnă că ei știu tot ce face el sau că toți polițiștii din zonă știu că are un complice. S-ar putea ca Blane să știe, iar Hemingway, cum îi spui tu, să nu aibă habar. Blane e rău, celălalt e doar un polițai dur, nici rău și nici bun, nici necinstit și nici onest, curajos și destul de tâmpit, ca mine, ca să

creadă că slujba de polițist e un mod rațional de a-ți câștiga traiul. Mediumul de care vorbești nu se încadrează nicăieri. Și-a cumpărat protecție de pe cea mai bună piață, Bay City, și s-a folosit de ea când a avut nevoie. Nu știi niciodată ce pune la cale un astfel de individ, așa că nu știi niciodată ce are pe conștiință sau de ce se teme. S-ar putea să fie om și să fi pus botul la o clientă din când în când. Bogătanele alea sunt mai ușor de agățat decât niște păpuși de hârtie. Așa că, mie instinctul îmi spune că șederea ta la Sonderborg se datorează pur și simplu faptului că Blane știa că Sonderborg s-ar speria când ar afla cine ești – iar povestea pe care i-au spus-o ei este probabil cea pe care ți-a spus-o el ție, că te-au găsit rătăcind pe străzi amețit – și că Sonderborg n-ar ști ce să facă cu tine și s-ar teme și să-ți dea drumul și să te scoată din joc, și că, după un timp, Blane îi va face o vizită și-l va șantaja. Asta a fost tot. Întâmplător, li s-a ivit ocazia de a se folosi de tine și n-au ratat-o. E posibil ca și Blane să știe de Malloy. L-aș crede în stare.

Am ascultat și am urmărit mișcarea lentă a reflectorului și cursele dus-întors ale taxiului acvatic în dreapta.

– Știu cum gândesc băieții ăștia, a continuat Red. Problema cu polițiștii nu e aceea că sunt proști sau necinstiți sau duri, ci că, în forul lor lăuntric, cred că simplul statut de polițist le oferă ceva ce n-au avut niciodată înainte. Poate că așa fost cândva, dar nu mai e. Le iau fața prea multe minți strălucite. Asta ne aduce la Brunette. Nu el conduce orașul. Nu s-ar sinchisi. A pus la bătaie bani buni pentru alegerea primarului, astfel încât taxiurile lui acvatice să fie lăsate în pace. Dacă își dorește vreodată ceva anume, dorința-i este ascultată. Ca acum o vreme, când un prieten al lui, un avocat, a fost acuzat pentru conducere sub influența alcoolului și Brunette i-a obținut reducerea încadrării juridice la conducere neatentă. S-a măsluit cazierul pentru asta, ceea ce este în sine

o încălcare a legii. Lucru care îți dă o idee. Afacerea e cu jocuri de noroc și toate afacerile se leagă în zilele noastre. Așa că e posibil să distribuie jointuri sau să încaseze un procent de la unul dintre angajații căruia i-a predat afacerea. Este posibil să-l cunoască pe Sonderborg și este posibil să nu-l cunoască. Dar furtul de bijuterii iese din discuție. Gândește-te la câte bătăi de cap au avut băieții aceia pentru opt miare. E de râsul curcilor să crezi că Brunette are vreo legătură cu aia.

– Mda, am spus. A mai fost ucis și un om, îți amintești?

– Nici asta n-a făcut-o el, și nici n-a pus să fie făcută. Dacă Brunette ar fi comandat asasinatul, n-ai fi găsit niciun cadavru. Nu știi niciodată ce are mortul cusut în haine. De ce să riști? Uite ce fac eu pentru douăzeci și cinci de dolari. Ce ar putea face Brunette cu banii pe care îi are *el* de cheltuit?

– Să pună să fie ucis un om?

Red s-a gândit un moment.

– Posibil. Probabil că asta a făcut. Dar nu e un tip dur. Gangsterii ăștia sunt o specie nouă. Ne gândim la ei cum ne-am gândit la potlogarii de demult. Reprezentanții legii slobozi la gură urlă la radio că toți nu sunt decât niște lași, că omoară femei și copii, dar că cer îndurare din toți rărunchii dacă văd o uniformă de poliție. Ar trebui să știe că nu e bine să-ncerci să vinzi publicului gogoși din astea. Există polițiști lași și există bandiți lași – dar sunt al naibii de puțini din ambele categorii. Cât despre mahării precum Brunette – nu ajungi la rangul ăsta ucigând oameni. Au ajuns acolo dând dovadă de curaj și inteligență – și nu vorbesc acum de curajul de grup al polițiștilor. Dar mai presus de orice, sunt afaceriști. Fac ceea ce fac pentru bani. Exact ca orice alt afacerist. Uneori, cineva li se bagă rău de tot în față. Bine. Afară cu el. Dar se gândesc mult înainte să acționeze. La ce naiba îți țin predica asta?

– Un om ca Brunette nu l-ar ascunde pe Malloy, am spus. După ce a ucis doi oameni.

– Nu. Doar dacă nu există alt motiv, în afară de bani. Vrei să te întorci?

– Nu.

Red și-a mișcat mâinile pe cârmă. Barca a prins viteză.

– Nu cred că-mi *plac* ticăloșii ăștia, a spus. Îi urăsc cu toată ființa mea.

37

Reflectorul rotitor era un deget palid înfășurat în ceață care abia atingea valurile la aproximativ treizeci de metri de vas. Probabil că era mai mult de fațadă. Mai ales în momentul acela al serii. Oricine ar fi plănuit să pună stăpânire pe un asemenea vas ar fi avut nevoie de mult ajutor și ar fi atacat la patru dimineața, când mulțimea se reducea, rămânând doar câțiva cartofori înveterați, iar membrii echipajului erau toți sleiți de oboseală. Chiar și atunci ar fi fost un mod greșit de a obține bani. Fusese încercat o dată.

Un taxi a dat ocol spre rampa de descărcare, pasagerii au coborât, ambarcațiunea a luat-o înapoi spre țărm. Red și-a ținut barca la ralanti, afară din raza de acțiune a reflectorului. Dacă aveau să-l ridice câțiva metri, doar de distracție... dar nu au făcut-o. Raza a trecut leneș și apa tulbure a reflectat-o, iar barca motorizată a trecut linia și s-a apropiat repede pe sub bord, pe lângă două odgoane groase de la pupa. Ne-am îndreptat spre plăcile unsuroase ale chilei, sfioși ca un membru al pazei hotelului pregătindu-se să dea afară un scandalagiu.

Uși duble de fier se profilau sus, deasupra noastră; păreau prea sus și prea grele ca să le deschidem, chiar dacă am fi ajuns la ele. Barca motorizată zgâria copastia veche a vasului *Montecito* și hula lovea încet fundul bărcii sub picioarele noastre. O umbră mare s-a iscat în semiîntuneric, într-o parte, și un colac de frânghie a sărit prin aer, a șfichiuit, s-a agățat și capătul a căzut, lipăind în apă. Red l-a pescuit ca pe o cange, a întins frânghia bine și i-a legat capătul de ceva de pe blocul motor. Ceața era destul de deasă încât să facă totul să pară ireal. Aerul umed era rece precum cenușa dragostei.

Red s-a lăsat spre mine și respirația lui mi-a gâdilat urechea.

– E prea mult deasupra apei. La o pală mai zdravănă, se poate întoarce cu fundul în sus. Trebuie să ne cățărăm totuși pe plăcile alea.

– Abia aștept, am spus, tremurând.

Mi-a pus mâinile pe cârmă, a întors-o exact cât voia, a reglat admisia și mi-a spus să țin barca așa cum era. Aproape de plăci se afla o scară de fier prinsă în bolțuri; urma curbura carenei, cu trepte probabil alunecoase ca un stâlp uns cu untură.

A urca pe ea părea la fel de tentant ca a te cățăra pe cornișa unei clădiri de birouri. Red a întins mâna, după ce și-a șters palmele bine pe pantaloni, pentru a crește priza. S-a săltat fără zgomot, fără măcar un icnet, și încălțările i-au prins treptele de metal, și s-a agățat imediat, cu corpul în unghiuri aproape drepte, pentru a avea forță mai mare.

Raza reflectorului a măturat marea mult dincolo de noi, acum. Lumina s-a reflectat în apă și mi s-a părut că-mi expune fața ca pe o faclă, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi s-a auzit un pârâit sec de balamale grele deasupra capului meu. O nălucă ștearsă de lumină gălbuie s-a scurs în ceață și s-a stins. S-a văzut decupajul unei jumătăți din tambuchiul de încărcare. Nu se putea să fi fost zăvorât din interior. M-am întrebat de ce.

Șoapta a fost un sunet slab, fără sens. Am lăsat cârma și am pornit în sus. A fost cel mai greu parcurs din viața mea. Am ajuns, gâfâind fără aer, într-o cală urât mirositoare, plină de cutii și butoaie și colaci de funie și maldăre de lanțuri ruginite. Șobolanii țipau în colțuri întunecate. O lumină galbenă venea pe o ușă îngustă, aflată de cealaltă parte a incintei.

Red și-a lipit buzele de urechea mea.

– De aici mergem de-a dreptul spre pasarela camerei cazanelor. Un motor auxiliar funcționează pe bază de abur, întrucât frumusețea asta nu are motoare diesel. Dedesubt probabil că va fi un singur om. Echipajul se află aproape exclusiv pe punțile de joc, pe post de crupieri, supraveghetori și chelneri și așa mai departe. Din camera cazanelor îți voi arăta o gură de ventilație fără grătar. Duce pe punte și puntea este teritoriu interzis. Dar e numai al tău – atât timp cât ești în viață.

– Aș zice că ai rude la bord, am spus.

– S-au văzut lucruri și mai comice. Te întorci repede?

– Probabil că voi isca niște valuri, căzând de pe punte, am spus și mi-am scos portmoneul. Cred că sunt ceva mai mulți bani în el. Poftim. Ai grijă de corp ca și când ar fi al tău.

– Nu-mi datorezi nimic în plus, colega.

– Îți plătesc și drumul de întors – chiar dacă nu voi beneficia de el. Ia banii înainte să izbucnesc în lacrimi și să-ți ud cămașa.

– Ai nevoie de ajutor?

– Am nevoie doar de o limbă de argint și cea pe care o am e ca spinarea unei șopârle.

– Pune-ți banii înapoi, a spus Red. M-ai plătit pentru drumul de întoarcere. Cred că ești speriat. Mi-a luat mâna. A lui era puternică, dură, caldă și puțin lipicioasă. *Știu* că ești speriat, a șoptit.

– O să-mi treacă, l-am asigurat. Într-un fel sau altul.

S-a întors cu spatele la mine, cu o privire curioasă pe care n-am putut-o interpreta în lumina aceea. L-am urmat printre lăzi și butoaie, peste pragul de fier al ușii, în pasajul lung și slab luminat, îmbibat de mirosul vasului. Am ieșit pe o platformă din grilaj de fier, plină de ulei și alunecoasă, și am coborât o scară de oțel de care era greu să te ții. Șuieratul lent al arzătoarelor de ulei umplea aerul acum și acoperea toate celelalte sunete. Ne-am întors spre șuierat printre munți de fier tăcut.

După un colț am dat cu ochii peste un macaronar scund și murdar, într-o cămașă purpurie de mătase, care ședea într-un scaun de birou legat cu sârmă, sub un bec fără abajur, și citea ziarul de seară cu ajutorul unui arătător negru și al unor ochelari cu rame de oțel care probabil îi aparținuseră bunicului lui.

Red a pășit zgomotos în spatele lui. A spus cu tandrețe:

– Salut, piticule. Ce-ți mai fac bambinii?

Italianul a deschis gura cu un clic și a ridicat mâna spre deschizătura cămășii lui purpurii. Red l-a lovit peste colțul maxilarului și l-a prins. L-a așezat pe podea cu blândețe și a început să rupă cămașa purpurie în fâșii.

– Asta o să-l doară mai tare ca pumnul în falcă, a spus Red încet. Dar ideea e că un tip care urcă pe scara unei guri de ventilație face mult zgomot aici, jos. Deasupra nu se va auzi nimic.

L-a legat și i-a pus căluș italianului, apoi i-a strâns ochelarii și i-a așezat într-un loc sigur. Ne-am dus de-a lungul tubului de ventilație a cărui gură nu era acoperită cu niciun grilaj. Am ridicat ochii și n-am văzut decât întuneric.

– Adio, am spus.

– Poate ai nevoie de ajutor.

M-am scuturat ca un câine ud.

– Am nevoie de o companie de pușcași marini. Însă fie o fac singur, fie n-o fac deloc. Rămas-bun.

– Cât va dura?

Vocea lui părea încă îngrijorată.

– O oră sau mai puțin.

S-a holbat la mine și și-a mușcat buza. Apoi a încuviințat.

– Uneori n-ai încotro, a spus. Să treci pe la salonul de bingo, dacă ai timp.

A plecat cu pas ușor, a făcut patru pași și s-a întors.

– Portul acela de încărcare deschis, a spus, ți-ar putea fi de folos. Folosește-l.

Și s-a dus repede.

38

Pe conducta de ventilație aerul circula cu viteză. Părea cale lungă până sus. După trei minute care mi s-au părut o oră am scos capul cu precauție prin deschizătura ca un corn. În apropiere, bărci acoperite cu prelate erau niște năluci cenușii. Voci joase murmurau în întuneric. Raza reflectorului circula încet. Venea dintr-un loc și mai înalt, probabil o platformă din vârful unuia dintre catarge. Precis era și un flăcău acolo, înarmat cu o mitralieră, poate chiar cu un Browning ușor. Era o treabă cu fiori și confortul era pe măsură, atunci când cineva lăsa portul de încărcare descuiat.

În depărtare, muzica vibra asemenea basului la un radio ieftin. Deasupra, lumina din vârful catargului și, prin straturile superioare ale ceții, câteva stele zgribulite se uitau în jos.

Am ieșit din gura de ventilație, am scos pistolul calibru 38 din tocul de la umăr și l-am ținut strâns la coaste, ascunzându-l cu mâneca. Am făcut trei pași și am ascultat. Nu s-a întâmplat nimic. Discuția bolborosită încetase, dar nu din pricina mea. I-am depistat sursa – între două bărci de salvare. Din noapte și ceață, cum misterios se întâmplă, suficientă lumină se strângea într-o singură rază care cădea peste duritatea neagră a unei mitraliere instalate pe un trepied înalt, balansat deasupra balustradei. Doi bărbați stăteau în apropierea ei. Nu fumau. Vocile lor au reînceput să șușotească, o șoaptă calmă care nu reușea să capete conturul unor cuvinte.

Am ascultat prea mult timp. O altă voce a rostit clar în spatele meu.

– Scuze, oaspeții nu au voie pe puntea exterioară.

M-am întors, nu foarte repede, și m-am uitat la mâinile lui. Erau neclare și goale.

Am pășit în lateral, aprobând din cap, și capătul unei bărci ne-a ascuns. Bărbatul m-a urmat fără grabă, pantofii lui răsunând pe puntea udă.

– Cred că m-am rătăcit, am spus.

– Așa cred și eu.

Avea o voce tinerească, neîncercată de greutăți.

– Dar este o ușă la baza scării. Are încuietoare cu arc. O încuietoare bună. Înainte era o scară deschisă, cu lanț și plăcuță de alamă. Am descoperit că cei mai veseli nu se lasă opriți de asta.

Vorbea mult fie pentru a fi amabil, fie pentru a trage de timp. Nu știam care dintre ele. Am spus:

– Probabil a lăsat cineva ușa deschisă.

Capul învăluit de umbre a aprobat. Era mai jos decât al meu.

– Înțelegeți, însă, postura în care ne pune treaba asta. Dacă cineva a lăsat-o deschisă, șefului nu-i va plăcea câtuși de puțin. Dacă

n-a lăsat-o nimeni, am vrea să știm cum ați ajuns aici. Sunt sigur că prindeți ideea.

– Pare o idee simplă. Hai să mergem jos și să discutăm despre asta.

– Ați venit cu prieteni?

– Cu prieteni foarte buni.

– Trebuia să rămâneți cu ei.

– Știi cum este... întorci capul și imediat cineva îi face cinste cu o băutură.

A chicotit. Apoi a mișcat încet din bărbie în sus și-n jos.

Eu m-am lăsat la pământ și am executat un salt în lateral, iar mișcarea bastonului a fost un suspin lung și neputincios în aerul nemișcat. Începea să mi se pară că toate bastoanele din vecinătate se avântau spre mine automat. Tipul înalt a înjurat.

Am spus:

– Dați-i drumul și faceți pe eroii.

Am ridicat piedica armei cu zgomot.

Uneori, chiar și o scenă urâtă pune lumea pe jar. Cel înalt a rămas încremenit și am văzut bastonul legănându-se la încheietura mâinii lui. Cel cu care vorbise cântărea situația în gând fără nicio grabă.

– Asta nu te va ajuta cu nimic, a spus pe un ton grav. Nu vei mai coborî de pe vas.

– M-am gândit la asta. Apoi m-am gândit că puțin vă va păsa vouă.

Tot o scenă de rahat era.

– Ce vrei? a întrebat el încet.

– Am o armă zgomotoasă, i-am spus. Dar nu e musai să se declanșeze. Vreau să vorbesc cu Brunette.

– S-a dus la San Diego cu afaceri.

– Pot vorbi cu înlocuitorul lui.

– Ești un tip liniștit, a spus cel amabil. O să coborâm. O să pui arma jos înainte să intrăm pe ușă.

– O să pun arma jos când sunt sigur că intru pe ușă.

A râs ușor.

– Întoarce-te la post, Slim. Mă ocup eu de asta.

S-a mișcat leneș în fața mea și cel înalt a părut să dispară în întuneric.

– Urmează-mă, atunci.

Am străbătut puntea în șir indian. Am coborât pe scări alunecoase, îmbrăcate în bronz. La baza lor era o ușă groasă. Însoțitorul meu a deschis-o și i-a inspectat încuietoarea. A zâmbit, a înclinat aprobator din cap, a ținut ușa pentru mine și eu i-am trecut pragul, vârând pistolul în buzunar.

Ușa s-a închis cu un clic în urma noastră. El a spus:

– O seară liniștită până acum.

Era o arcadă înaintea noastră și, dincolo de ea, o sală de joc nu foarte aglomerată. Semăna cu orice altă sală de joc. În capătul opus erau un bar scurt de sticlă și câteva taburete. În mijloc, o scară urca și cobora, iar muzica scădea și creștea în intensitate. Am auzit roți de ruletă. Un om împărțea cărți de faraon unui singur jucător. Nu erau mai mult de șaizeci de oameni în încăpere. Pe masa de faraon erau un morman de jetoane galbene. Jucătorul era un bărbat în vârstă, cărunt, care se uita cu o atenție politicoasă la crupier și la nimic altceva.

Doi bărbați liniștiți, în haine de seară, au venit prin arcadă cu pas lejer, uitându-se în jur fără țintă. Era de așteptat. S-au îndreptat spre noi și tipul scund și suplu care mă însoțea i-a așteptat. Trecuseră bine de arcadă, când mâinile lor au pipăit buzunarele laterale – căutând țigări, desigur.

– De aici încolo trebuie să ne organizăm puțin, a spus scundul. Sper că nu te deranjează.

– Tu ești Brunette? am întrebat brusc.

El a ridicat din umeri.

– Desigur.

– Nu pari foarte dur, am spus.

– Sper și eu.

Cei doi în costume de seară m-au abordat cu blândețe.

– Înăuntru, a spus Brunette. Putem discuta în liniște.

A deschis ușa și m-au condus peste prag.

Încăperea semăna și nu semăna cu o cabină. Două lămpi se legănau în balansiere agățate deasupra unei mese negre confecționate nu din lemn, ci probabil din plastic. În capăt erau două cufere din lemn negeluit. Cel mai mic dintre ele era încuiat și pe cel de deasupra erau vreo șase teancuri cu plăci de fonograf. În colț se afla un radio-fonograf mare. Mai erau o canapea din piele roșie, un covor roșu, scrumiere cu picior, un taburet cu țigări și o carafă cu pahare, plus un bar mic ce ocupa un colț în capătul opus cuferelor.

– Stai jos, m-a poftit Brunette și s-a dus în spatele mesei.

Pe masă erau multe hârtii cu aspect oficial, cu coloane de cifre, calculate la o mașină de socotit. S-a așezat într-un scaun directorial cu spetează înaltă, l-a înclinat puțin și s-a uitat apreciativ la mine. Apoi s-a ridicat din nou, și-a scos haina și fularul și le-a aruncat într-o parte. S-a așezat la loc. A luat un stilou și s-a scărpinat cu el la lobul unei urechi. Avea un zâmbet de pisică, însă mie îmi plăceau pisicile.

Nu era nici tânăr, nici bătrân, nici gras, nici slab. Faptul că petrecuse mult timp pe sau aproape de ocean îi dăduse o înfățișare sănătoasă. Părul lui era castaniu și buclat natural, dar ondulat și mai mult de aerul mării. Fruntea era îngustă și inteligentă și ochii exprimau o amenințare tacită. Erau gălbui la culoare. Avea mâini frumoase, nu delicate și insipide, ci bine întreținute. Hainele lui de seară erau de un albastru miez-de-noapte, am judecat, deoarece

păreau atât de închise la culoare. Mi s-a părut că perla lui era ceva prea mare, însă la mijloc putea fi doar invidia.

M-a privit timp destul de lung, înainte să spună:

– Are pistol.

Unul dintre durii catifelați m-a împins în mijlocul spatelui cu ceva ce probabil nu era o undiță. Mâini experte mi-au scos pistolul și m-au căutat de altele.

– Altceva? a întrebat o voce.

Brunette a clătinat din cap.

– Nu acum.

Unul dintre aghiotanți a împins pistolul meu pe masă. Brunette a pus stiloul jos și a luat deschizătorul de scrisori și a împins pistolul ușor pe sugativă.

– Ei, a făcut el încet, uitându-se peste umărul meu. E nevoie să explic ce vreau acum?

Unul dintre ei a ieșit degrabă și a închis ușa. Celălalt era atât de nemișcat, că nici nu era acolo. S-a lăsat o liniște lungă și firească, întreruptă de murmurul distant al vocilor și muzica profundă și, undeva jos, un vuiet surd, aproape imperceptibil.

– Bei?

– Mersi.

Gorila ne-a amestecat două băuturi la barul cel mic. N-a încercat să ascundă paharele în timp ce a făcut asta. A așezat câte unul de o parte și de cealaltă a mesei, pe suporturi negre.

– Țigară?

– Mersi.

– Egipteană e bine?

– Sigur.

Am aprins. Am băut. Avea gust de scotch bun. Gorila n-a băut.

– Ce vreau..., am început.

– Iartă-mă, dar asta nu prea contează, nu-i așa?

Surâsul moale de pisică și închiderea leneșă pe jumătate a ochilor galbeni.

Ușa s-a deschis și celălalt a revenit și împreună cu el era domnul Tunică, cu gura lui de gangster și tot restul. Mi-a aruncat o singură privire și chipul i s-a albit ca o stridie.

– N-a trecut de mine, a spus el iute, coborându-și colțurile buzelor.

– Era înarmat, a zis Brunette, împingând pistolul cu deschizătorul de scrisori. Asta e. Aproape că mi-a înfipt-o în spate pe puntea exterioară.

– N-a trecut de mine, șefule, a repetat domnul Tunică la fel de iute.

Brunette a ridicat nițel ochii galbeni și mi-a zâmbit.

– Ei?

– Scoate-l de aici, am spus. Strivește-l altundeva.

– O poate dovedi pilotul de pe taxi, a sărit domnul Tunică.

– Ai părăsit rampa de la cinci treizeci?

– Niciun minut, șefule.

– Ăsta nu-i un răspuns. Un imperiu se poate prăbuși într-un minut.

– Nicio secundă, șefule.

– Dar poate fi păcălit, am spus, râzând.

Tunică a pășit fluid ca un boxer și pumnul lui a lovit ca un bici. Aproape mi-a ajuns la tâmplă. S-a auzit un bufnet surd. Pumnul lui a părut a se topi în aer. S-a năruit pe o parte, a dat să se apuce de un colț al mesei, apoi s-a rostogolit pe spate. Era o plăcere să văd în sfârșit pe cineva încasând lovituri.

Brunette a continuat să-mi zâmbească.

– Sper că nu-i faci o nedreptate, a spus el. A rămas totuși fără explicații problema ușii de la scara de tambuchi.

– Era întâmplător deschisă.

– Nu-ți vine altă idee?

– Nu la așa înghesuială.

– O să discutăm singuri, a spus Brunette, neuitându-se la altcineva în afară de mine.

Gorila l-a ridicat pe Tunică de subsuori și l-a târât prin cabină, iar partenerul lui a deschis ușa interioară. Au ieșit pe ea. Ușa s-a închis.

– Foarte bine, a pus Brunette. Cine ești și ce dorești?

– Sunt detectiv particular și vreau să vorbesc cu un om pe nume Moose Malloy.

– Demonstrează-mi că ești detectiv particular.

I-am demonstrat. El mi-a aruncat portmoneul înapoi peste masă. Buzele lui bronzate de vânt continuau să zâmbească și zâmbetul începea să pară fals.

– Anchetez o crimă, am spus. Uciderea unui om pe nume Marriott pe faleza din apropiere de Belvedere Club, care-ți aparține, joia trecută, noaptea. Crima aceasta are întâmplător legătură cu o altă crimă, asasinarea unei femei, înfăptuită de Malloy, un fost pușcăriaș și jefuitor de bănci și bătăuș notoriu.

El a aprobat din cap.

– Nu te întreb încă ce treabă am eu cu asta. Presupun că vei ajunge acolo. Dar dacă te-aș întreba cum ai urcat pe vasul meu?

– Ți-am spus.

– Ai mințit, a spus el cu duhul blândeții. Marlowe te cheamă? Ai mințit, Marlowe. Știi asta. Puștiul de la rampă nu minte. Îmi aleg oamenii cu atenție.

– Tu deții o bucată din Bay City, am spus. Nu știu cât de mare e bucata, dar e destul de mare pentru ce te interesează. Un om pe nume Sonderborg conduce o ascunzătoare acolo. S-a ocupat cu distribuirea de marijuana și organizarea de jafuri și ascunderea celor căutați de lege. În mod firesc, n-ar fi putut face asta fără legături. Nu cred că ar fi putut-o face fără tine. Malloy stătea la el. Malloy a plecat. Malloy are cam doi metri și zece și e greu de ascuns. Cred că s-ar putea ascunde frumos pe un vas-cazinou.

– Nu te prea omori cu gânditul, a spus Brunette încet. Presupunând că aș vrea să-l ascund, de ce să risc aici? A sorbit din pahar. În definitiv, eu mă ocup cu altceva. Și așa e destul de greu să ții un serviciu de taxi în picioare fără prea multe probleme. Lumea e plină de locuri în care s-ar putea ascunde un escroc. Dacă are bani. Nu-ți vine o idee mai bună?

– Mi-ar putea veni, dar la naiba cu ele.

– Nu te pot ajuta cu nimic. Deci cum ai ajuns pe vas?

– N-am chef să spun.

– Mă tem că va trebui să te forțez să spui, Marlowe. Dinții i-au sclipit în lumina aruncată de lămpile de alamă. La urma urmei, se poate face.

– Dacă-ți spun, îi transmiți un mesaj lui Malloy?

– Ce mesaj?

M-am întins după portmoneul meu de pe masă și am scos din el o carte de vizită, pe care am întors-o. Am pus portmoneul deoparte și am scos un stilou. Am scris cinci cuvinte pe dosul cărții de vizită și am împins-o pe masă. Brunette a luat-o și a citit ce scrisesem.

– Nu înseamnă nimic pentru mine, a spus.

– Va însemna ceva pentru Malloy.

S-a lăsat pe spate și s-a uitat fix la mine.

– Nu te înțeleg. Îți riști pielea ca să vii aici și să-mi dai o carte de vizită pe care să i-o pasez unui bătăuș oarecare, pe care nici nu-l cunosc. N-are niciun sens.

– Nu are dacă nu-l cunoști.

– De ce nu ți-ai lăsat pistolul la mal și n-ai urcat la bord pe cale normală?

– Am uitat prima dată. Apoi am știut că durul în tunică nu mă va lăsa niciodată să trec. Atunci am dat peste un individ care cunoștea o altă cale.

Ochii lui galbeni s-au luminat ca de o flacără nouă. A zâmbit și n-a spus nimic.

– Tipul ăsta nu e escroc, dar stă pe plajă cu urechile ciulite. Ai un port de încărcare care a fost descuiat și mai ai un tub de ventilație de pe gura căruia a fost luat grilajul. Ca să ajungi pe puntea exterioară trebuie să înlături un singur om. Ar fi bine să-ți verifici lista echipajului, Brunette.

A mișcat ușor din buze, una peste cealaltă. A coborât din nou ochii spre cartea de vizită.

– Nimeni pe nume Malloy nu se află pe vasul acesta, a rostit. Dar dacă-mi spui adevărul despre portul de încărcare, fac ce-mi ceri.

– Du-te și uită-te.

Continua să-și țină privirea în jos.

– Dacă reușesc să găsesc un mod de a-i transmite mesajul lui Malloy, o voi face. Nu știu de ce-mi pierd vremea.

– Aruncă o privire la portul de încărcare.

A rămas nemișcat preț de o clipă, apoi s-a aplecat în față și a împins pistolul pe masă, către mine.

– La ce lucruri fac eu, a spus el meditativ, ca și când ar fi fost singur. Conduc orașe, aleg primari, corup polițiști, distribui droguri,

ascund criminali, tâlhăresc femei bătrâne cu gâtul îngreunat de perle. Ce bine mă distrez. A râs scurt. Ce bine mă distrez!

Am dus mâna spre pistol și l-am pus înapoi la subraț. Brunette s-a ridicat în picioare.

– Nu promit nimic, a zis, privindu-mă direct. Dar te cred.

– Sigur că nu promiți.

– Ți-ai asumat mari riscuri pentru rezultate atât de mici.

– Da.

– Păi..., a făcut un gest pasager, apoi a întins mâna peste masă. Dă mâna cu un găgăuță, a spus el încet.

I-am strâns mâna. Era o mână mică și fermă și puțin prea caldă.

– Nu vrei să-mi spui cum ai aflat de portul ăsta de încărcare?

– Nu pot. Dar cel care mi-a spus nu e escroc.

– Te-aș putea face să-mi spui, a zis el și a clătinat imediat din cap. Nu. Te-am crezut o dată. Te voi crede din nou. Stai liniștit și mai bea un pahar.

A apăsat un buton. Ușa din spate s-a deschis și unul dintre băieții lui duri a intrat.

– Stai aici. Dă-i de băut, dacă vrea. Fără violență.

Huiduma s-a așezat și mi-a adresat un zâmbet calm. Brunette a ieșit repede din birou. Am fumat. Mi-am terminat băutura. Huiduma mi-a pregătit alta. Am terminat-o și pe aceea, și încă o țigară.

Brunette s-a înapoiat și s-a spălat pe mâini în colț, apoi s-a așezat la masa lui. A smucit capul spre huidumă. Huiduma a ieșit în liniște.

Ochii galbeni m-au studiat.

– Ai câștigat, Marlowe. Și am o sută șaizeci și patru de oameni pe lista de echipaj. Ei bine..., a ridicat din umeri. Te poți duce înapoi cu taxiul. Nu te va deranja nimeni. Cât despre mesajul tău, am câteva contacte. Mă voi folosi de ele. Noapte bună. Probabil că ar trebui să-ți mulțumesc. Pentru demonstrație.

– Noapte bună, am răspuns ridicându-mă, și am plecat.

Pe rampa de descărcare erau câțiva oameni. M-am întors la mal cu un alt taxi. M-am dus ață la salonul de bingo și m-am sprijinit de perete, în mulțime.

Red a venit în câteva minute și s-a sprijinit de perete lângă mine.

– Ușor, eh? a spus el calm, printre vocile clare și sonore ale celor de la mese, care strigau numere.

– Mulțumesc. A priceput. E îngrijorat.

Red s-a uitat dintr-o parte în alta și și-a apropiat ceva mai tare buzele de urechea mea.

– L-ai găsit pe omul tău?

– Nu. Dar sper că Brunette va găsi un mod de a-i transmite un mesaj.

Red a întors capul și s-a uitat din nou la mese. A căscat și s-a desprins de la perete. Bărbatul cu nas ascuțit era din nou acolo. Red a pășit spre el și a spus:

– Sal'tare, Olson.

Și puțin a lipsit să nu-l doboare la pământ, trecând pe lângă el.

Olson s-a uitat după el îndurerat și și-a îndreptat pălăria. Apoi a scuipat scârbit pe podea.

Îndată ce a plecat, am părăsit localul și m-am dus la parcarea din spatele șinelor, unde-mi lăsasem mașina.

M-am întors în Hollywood, am parcat și am urcat în apartament.

Mi-am scos pantofii și m-am plimbat în șosete, pipăind podeaua cu degetele. Încă-mi amorțeau uneori.

Apoi m-am așezat pe marginea patului rabatabil și am încercat să socotesc timpul. Nu se putea face. Putea lua ore sau zile ca să-l găsesc pe Malloy. Era posibil să nici nu fie găsit, până ce nu avea să-l prindă poliția. Dacă avea să-l prindă vreodată – în viață.

39

Era în jur de zece când am format numărul reședinței Grayle din Bay City. Mă gândeam că era probabil prea târziu ca să o mai prind, însă nu era. Mi-am croit drum din cuvinte printre o menajeră și majordom și, în sfârșit, am auzit vocea ei pe fir. Părea veselă și pregătită de seară.

– Am promis că te voi suna, am început. E puțin cam târziu, dar am fost foarte ocupat.

– Iar îmi tragi clapa?

Vocea ei a devenit serioasă.

– Poate că nu. Lucrează așa de târziu șoferul tău?

– Lucrează până când îi spun eu.

– Ce ai zice să vii aici ca să mă iei? O să mă pun la costumul meu de gală.

– Frumos din partea ta, a rostit ea lent. Chiar merită să mă deranjez?

Amthor făcuse într-adevăr minuni cu centrii ei de vorbire – dacă aceștia avuseseră vreodată o problemă.

– Ți-aș arăta gravura mea.

– Doar una?

– E un apartament single.

– Parcă am auzit că există așa ceva, a spus ea din nou, apoi a schimbat tonul. Nu face pe inabordabilul. Ai o constituție frumoasă, domnule. Nu te lăsa convins de nimeni că n-ar fi așa. Mai dă-mi o dată adresa.

I-am dat-o, împreună cu numărul apartamentului.

– Ușa din hol este încuiată, am spus. Dar o să cobor eu să descui.

– E bine așa, a spus. Ca să nu-mi mai aduc eu șperaclul.

A închis, lăsându-mă cu sentimentul curios că am vorbit cu cineva care nu există.

Am coborât în hol și am descuiat, apoi am făcut un duș, mi-am luat pijamalele pe mine și m-am întins în pat. Aș fi putut dormi o săptămână. M-am târât afară din pat și am pus cârligul la ușă, ceea ce uitasem să fac, apoi am străbătut parcă un troian mare și tare de zăpadă până la chicinetă, unde am așezat pahare și o sticlă de scotch pe care o păstram pentru o ocazie deosebită.

M-am întins înapoi în pat.

– Roagă-te, am spus cu voce tare. N-a mai rămas nimic în afară de rugăciune.

Am închis ochii. Cei patru pereți ai camerei păreau să imite freamătul unui vas, aerul neclintit părea îmbibat de ceață, părea să foșnească în vântul mării. Am simțit izul acru și stătut al unei cale nefolosite. Am simțit miros de ulei de motor și am văzut un macaronar într-o cămașă purpurie citind sub un bec fără abajur cu ochelarii bunicului lui. Am urcat și am tot urcat pe o conductă de ventilație. Am urcat pe Himalaya și am ajuns în vârf și indivizi cu mitraliere erau de jur împrejurul meu. Am vorbit cu un om scund și cumva foarte uman, cu ochi galbeni, care era gangster și, probabil, ceva mult mai rău. M-am gândit la gigantul cu păr roșcat și ochi violeți, care era probabil cel mai simpatic om pe care-l întâlnisem vreodată.

Am încetat să mă mai gândesc. Lumini se mișcau în spatele pleoapelor mele închise. Eram pierdut în spațiu. Eram un ciomag cu măciulia ghintuită, întors dintr-o aventură zadarnică. Eram un pachet de dinamită de o sută de dolari care se fâsâie cu zgomot ca un cămătar care inspectează un ceas de un dolar. Eram un cărăbuș cu cap galben care se târăște în sus pe peretele clădirii municipale.

Dormeam.

M-am trezit încet, fără tragere de inimă, și ochii mi-au căzut pe lumina lămpii reflectată pe tavan. Ceva se mișca încetișor în cameră.

Mișcarea era ferită și tăcută și grea. Am ascultat-o. Apoi am întors încet capul și l-am văzut pe Moose Malloy. Erau umbre și el se mișca în umbre, la fel de fără zgomot cum îl mai văzusem o dată, înainte. Pistolul din mâna lui avea un luciu uleios, întunecat, serios. Pălăria era împinsă pe spate, pe păru-i negru buclat, și nasul adulmeca, precum nasul unui ogar.

M-a văzut când am deschis ochii. A venit încet de o parte a patului și a rămas acolo, uitându-se în jos la mine.

– Am primit mesajul tău, a spus. Apartamentu-i „curat". Afară nu-s sticleți. Dacă asta-i o cursă, doi indivizi o s-ajungă între patru scânduri.

M-am răsucit puțin în pat și el a pipăit iute sub perne. Chipul lui era și acum lat și palid și ochii-i afundați în orbite erau și acum blânzi, cumva. Purta palton. I se potrivea pe alocuri. Cusătura de la un umăr era ruptă, probabil se rupsese când îl îmbrăcase. Era cel mai mare număr de pe piață, însă nu era destul de mare pentru Moose Malloy.

– Speram să-mi faci o vizită, am spus. Niciun polițai nu știe nimic despre asta. Voiam doar să ne vedem.

– Dă-i drumul, m-a îmboldit.

S-a dus la o masă, pășind lateral, a pus pistolul jos, apoi și-a scos paltonul și s-a așezat în șezlongul meu cel bun. A scârțâit, dar l-a ținut. S-a lăsat încet pe spate și a aranjat arma, astfel încât să-i fie aproape de mâna dreaptă. A pescuit un pachet de țigări din buzunar, a scuturat una și și-a pus-o în gură fără a o atinge cu degetele. A scăpărat un chibrit pe degetul mare. Mirosul tăios de fum s-a împrăștiat în cameră.

– Ești bolnav sau ceva? a întrebat.

– Doar mă odihnesc. Am avut o zi grea.

– Ușa era deschisă. Așteptai pe cineva?

– O doamnă.

S-a uitat la mine gânditor.

– Poate că nu vine, am zis. Dacă vine, o trimit la plimbare.

– Ce doamnă?

– O, doar o doamnă. Dacă vine, scap de ea. Prefer să discut cu tine.

Zâmbetul vag abia i-a mișcat buzele. A pufăit stângaci din țigară, ca și când ar fi fost prea mică pentru degetele lui.

– Ce te-a făcut să crezi că sunt pe *Monty?* m-a întrebat.

– Un polițist din Bay City. E o poveste lungă, cu prea multe elemente nesigure.

– Polițaii din Bay City îs pe urmele mele?

– Te-ar deranja asta?

Mi-a arătat din nou zâmbetul lui vag. A clătinat ușor din cap.

– Ai ucis o femeie, am spus. Pe Jessie Florian. A fost o greșeală.

S-a gândit. Apoi a încuviințat tacit.

– Recunosc, a rostit el pe un ton jos.

– Dar ți-a stricat jocul, am spus. Nu mă tem de tine. Tu nu ești un ucigaș. N-ai vrut să o ucizi. Pentru cealaltă faptă – aia de pe Central – ai fi putut scăpa basma curată. Nu însă și de asta, după ce ai lovit o femeie cu capul de stâlpul patului până ce i-au curs creierii pe față.

– Îți asumi mari riscuri, frate, m-a dojenit el cu duhul blândeții.

– La felul în care am fost tratat, n-aș mai ști să fac diferența. N-ai vrut s-o omori, nu-i așa?

Privirea lui era agitată. Capul îi stătea înclinat, parcă ascultând.

– E timpul să-ți conștientizezi propria putere, am spus.

– E prea târziu, a replicat.

– Voiai să-ți spună ceva, am explicat. Ai prins-o de gât și ai scuturat-o. Era deja moartă când ai început să o lovești cu capul de stâlpul patului.

A căscat ochii la mine.

– Știu ce voiai să-ți spună, am urmat.

– Continuă.

– Am găsit-o împreună cu un polițist. A trebuit să povestesc tot.

– Chiar tot?

– Aproape tot, am zis. Dar nu și despre astă-seară.

A făcut ochii mari.

– Bine, de unde știai că sunt pe *Monty?*

Mă mai întrebase asta înainte. Părea să fi uitat.

– Nu știam. Însă cel mai ușor mod de a scăpa este pe apă. La ce aranjament au în Bay City, puteai ajunge pe unul dintre vasele-cazinou. Și de acolo puteai scăpa oriunde. Dacă aveai ajutorul potrivit.

– Laird Brunette e un om de treabă, a spus el sec. Așa am auzit. N-am vorbit niciodată cu el.

– Ți-a transmis totuși mesajul.

– La naiba, are la dispoziție o duzină de canale pentru asta, amice. Când facem ce ai scris pe cartea de vizită? Intuiția mi-a spus că ești de bună-credință. Altfel n-aș fi riscat să vin aici. Unde mergem?

Și-a stins țigara și m-a privit. Umbra lui se profila pe perete, umbra unui uriaș. Era atât de mare, că părea ireal.

– Ce te-a făcut să crezi că eu am omorât-o pe Jessie Florian? a întrebat el deodată.

– Distanța dintre urmele de degete de pe gâtul ei. Faptul că aveai ceva de aflat de la ea și că ești destul de puternic ca să ucizi oameni fără intenție.

– Sticleții au făcut legătura dintre mine și crimă?

– Nu știu.

– Ce am vrut să obțin de la ea?

– Credeai că știe unde este Velma.

A înclinat afirmativ din cap și a continuat să mă fixeze cu privirea.

– Dar nu știa, am spus. Velma era prea deșteaptă pentru ea.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

Malloy s-a aplecat puțin în față, a zâmbit și a luat arma. Cineva a încercat clanța. Malloy s-a ridicat ușor și s-a înclinat, cu genunchii îndoiți, ascultând. Apoi și-a întors ochii de la ușă către mine.

M-am ridicat în capul oaselor în pat și am pus picioarele pe podea, apoi m-am sculat. Malloy m-a privit mut, fără a se mișca. M-am dus la ușă.

– Cine este? am întrebat cu buzele aproape de panou.

Vocea ei era, sigur.

– Deschide, prostuțule. Sunt Ducesa de Windsor.

– O secundă.

M-am uitat înapoi la Malloy. Se încrunta. M-am apropiat de el și am spus cu voce joasă:

– Nu există altă cale de ieșire. Du-te în garderobul în spatele patului și așteaptă. Scap eu de ea.

El m-a ascultat, căzut pe gânduri. Expresia lui era impenetrabilă. Era un om care avea acum foarte puține de pierdut. Era un om care niciodată nu avea să cunoască teama. Nu făcea parte din constituția lui masivă. A încuviințat, într-un sfârșit, și-a luat pălăria și paltonul și s-a dus fără zgomot pe după pat, în garderob. Ușa s-a închis, dar nu de tot.

M-am uitat în jur după urme ale lui. Nimic, cu excepția unui chiștoc de țigară pe care putea să o fi fumat oricine. M-am întors la ușă și am deschis-o. Malloy pusese ivărul la loc când intrase.

Ea stătea acolo cu un zâmbet firav pe buze, în pardesiul de seară, din vulpe argintie, cu guler înalt, de care îmi vorbise. La urechi îi atârnau cercei cu smarald, aproape îngropați în blana albă, moale. Degetele ei delicate erau strânse pe geanta mică de seară, pe care o avea cu ea.

Zâmbetul i s-a șters când m-a văzut. S-a uitat la mine de sus până jos. Ochii îi erau atât de reci!

– Deci asta-i treaba, a zis pe un ton trist. Pijamale și halat. Ca să-mi arăți minunata ta gravură. Ce proastă am fost!

M-am dat deoparte și am ținut ușa.

– Nu e deloc așa. Tocmai mă îmbrăcam, când a dat peste mine un polițist. A plecat adineauri.

– Randall?

Am aprobat. O minciună doar schițată tot minciună este, însă măcar e mai ușor de îndurat. A ezitat un moment, apoi a trecut pe lângă mine într-o volbură de blană parfumată.

Am închis ușa. Ea a străbătut încet camera, s-a uitat cu ochi goi la perete, apoi s-a întors repede.

– Hai să ne înțelegem, a propus. Nu-s așa de ușor de sedus. Romantismul de dormitor nu e pe gustul meu. A fost un timp în viața mea când am avut parte de prea mult. Îmi plac lucrurile făcute cu tandrețe.

– Vrei să bei ceva înainte să pleci?

Încă mă sprijineam de ușă, în partea cealaltă a camerei.

– Să plec?

– Aveam impresia că nu-ți place aici.

– Voiam să exprim o poziție. Trebuie să fiu puțin vulgară ca s-o fac. Eu nu sunt una dintre cățelele alea promiscue. Pot fi cucerită, dar nu atât de ușor. Da, beau ceva.

M-am dus în chicinetă și am amestecat două băuturi cu mâini nu foarte sigure. Le-am adus înăuntru și i-am dat un pahar.

Nu se auzea nimic din garderob, nici măcar sunet de respirație. A luat paharul, a gustat și s-a uitat peste el la peretele din spate.

– Nu-mi place să fiu primită de bărbați în pijamale, a spus. Ciudat lucru. Tu îmi placi. Îmi placi mult. Dar m-aș putea lecui. M-am lecuit deseori de așa ceva.

Am aprobat și am băut.

– Majoritatea bărbaților sunt doar niște animale puturoase, a opinat. De fapt, lumea întreagă e puturoasă, dacă vrei să știi părerea mea.

– Banii probabil că ajută.

– Asta crezi atunci când n-ai avut niciodată bani. De fapt, banii îți aduc doar noi probleme. A zâmbit strâmb. Și uiți cât de grele erau vechile probleme.

Și-a scos din geantă o tabacheră de aur. M-am dus la ea și i-am aprins un chibrit. A suflat un nor străveziu de fum și l-a privit cu ochii întredeschiși.

– Stai lângă mine, a spus din senin.

– Stai să vorbim puțin înainte.

– Despre ce? O... Colierul meu cu jad?

– Despre crimă.

Nu s-a schimbat nimic pe chipul ei. A mai suflat un nor de fum, de data aceasta mai conștient, mai încet.

– E un subiect neplăcut. Chiar trebuie?

Am ridicat din umeri.

– Lin Marriott nu era un sfânt, a spus. Dar tot nu vreau să vorbesc despre asta.

M-a fixat cu o privire rece un moment lung, apoi și-a coborât ochii spre geanta ei deschisă, după o batistă.

– Personal, nu cred nici că era mâna dreaptă a unei găști de jefuitori, am spus. Poliția a pretins că asta crede, dar ei pretind multe lucruri. Nu cred nici că era șantajist, nu în adevăratul sens al cuvântului. Ciudat, nu-i așa?

– Ți se pare?

Vocea ei era foarte, foarte rece acum.

– Păi, nu tocmai, am fost de acord și am băut paharul până la fund. Foarte frumos din partea ta să vii aici, doamnă Grayle. Mi se pare însă că am abordat greșit problema. Nu cred, de exemplu, nici că Marriott a fost ucis de o gașcă organizată. Nu cred că mergea în canionul ăla ca să răscumpere un colier de jad. Nu cred nici măcar că acel colier de jad a fost furat. Cred că s-a dus la canion ca să fie ucis, deși el credea că se duce acolo ca să ajute la comiterea unei crime. Dar Marriott a fost un ucigaș foarte prost.

Ea s-a aplecat puțin în față și zâmbetul ei a devenit puțin străveziu. Dintr-odată, fără vreo schimbare reală de atitudine, a încetat să mai fie frumoasă. Arăta doar ca o femeie care ar fi fost periculoasă cu o sută de ani în urmă, iar cu douăzeci de ani în urmă îndrăzneață, dar care astăzi nu era decât o starletă de Hollywood de categorie B.

N-a spus nimic, dar mâna ei dreaptă lovea închizătoarea genții.

– O crimă foarte urâtă, am spus. Ca al doilea ucigaș al lui Shakespeare în scena aia din *Richard al III-lea.* Individul care avea unele procese de conștiință, dar tot voia banii și, până la urmă, n-a mai comis fapta pentru că nu s-a putut convinge să o facă. Ucigașii de felul ăsta sunt foarte periculoși. Trebuie să fie înlăturați – uneori cu bastoanele.

Ea a zâmbit.

– Și pe cine crezi tu că urma să ucidă?

– Pe mine.

– Asta e foarte greu de crezut, că cineva te-ar putea urî atât de tare. Și spui că nici nu mi-a fost furat colierul. Ai vreo dovadă în sprijinul acestei afirmații?

– N-am spus că aș avea. Am spus că asta cred.

– Și atunci, de ce să faci prostia de a vorbi despre asta?

– Dovada, am zis, este întotdeauna un lucru relativ. Este o sumă incredibilă de probabilități. Și asta ține doar de ce impresie îți lasă. Motivul uciderii mele era destul de șubred – doar că încercam să dau de urma unei foste dive de pe Central Avenue în timp ce un pușcăriaș pe nume Moose Malloy ieșit de la pârnaie începuse și el să o caute. Poate că îl ajutam să o caute. Evident, era posibil să o găsesc, altfel n-ar fi meritat să fie convins Marriott că trebuie să fiu ucis, și încă repede. Și, evident, el n-ar fi crezut asta, dacă nu era așa. A existat însă un motiv mult mai puternic pentru uciderea lui Marriott, pe care el, din vanitate, iubire sau lăcomie, sau dintr-o combinație a lor, nu l-a luat în calcul. Se temea, dar nu pentru el însuși. Se temea de un act violent la care era părtaș și pentru care putea fi condamnat. Însă pe de altă parte se temea pentru vaca lui de muls. Așa că a riscat.

M-am oprit. Ea a aprobat din cap și a spus:

– Foarte interesant. Dacă cineva știe despre ce vorbești.

– Și cineva știe, am zis.

Ne-am uitat țintă unul la celălalt. Ea ținea acum mâna dreaptă în poșetă. Aveam o bănuială privitor la ce anume se afla acolo. Dar nu începuse încă să-l scoată. Fiecare acțiune ia timp.

– Să lăsăm gluma la o parte, am propus. Suntem singuri aici. Nimic din ce zice unul dintre noi nu are greutate împotriva spuselor celuilalt. Ne anulăm reciproc. O fată care a pornit de jos a devenit soția unui multimilionar. În ascensiunea ei, o bătrână a recunoscut-o – probabil a auzit-o cântând la postul de radio și i-a

recunoscut vocea și s-a dus să se convingă, iar bătrâna asta trebuia redusă la tăcere. Însă a fost ușor de cumpărat, drept pentru care n-a știut decât puține lucruri. Totuși, cel care se ocupa de ea și îi făcea plăți lunare și deținea un act de ipotecă pe casa ei și o putea azvârli în stradă oricând făcea pe deșteapta – omul acela știa totul. Și el costa scump. Însă nici asta nu conta, atât timp cât nimeni altcineva nu știa. Într-o zi, totuși, un tip dur pe nume Moose Malloy avea să iasă din închisoare și să înceapă să dezgroape lucruri despre fosta lui iubită. Pentru că uriașul o iubea, și încă o iubește. Asta face ca povestea să fie comică, de un comic tragic. Și cam în același timp un detectiv particular începe să-și bage și el nasul. Așa că veriga slabă din lanț, Marriott, nu mai e un lux. A devenit o amenințare. Cei doi vor ajunge la el și-l vor descoase. Genul acesta de om este el, genul care se topește la căldură. Prin urmare, a fost ucis înainte să se poată topi. Cu un baston. De tine.

Tot ce a făcut a fost să scoată mâna din poșetă și în mână avea un pistol. Tot ce a făcut a fost să-l îndrepte spre mine și să zâmbească. Eu, în schimb, n-am făcut nimic.

Însă asta nu a fost tot ce s-a întâmplat. Moose Malloy a ieșit din garderob cu Coltul de calibru 45 părând și acum o jucărie în mâna lui mare și păroasă.

Nu s-a uitat deloc spre mine. S-a uitat la doamna Lewin Lockridge Grayle. S-a aplecat înainte și buzele i-au adresat femeii un surâs, apoi i-a vorbit încet.

– Mi se părea mie cunoscută vocea. Am ascultat vocea asta vreme de opt ani, tot ce-mi aminteam rostit de ea. Îmi plăceai însă mai mult cu părul roșcat. Salutare, scumpo. A trecut mult de când nu ne-am văzut.

Ea a întors pistolul.

– Nu te apropia de mine, ticălosule, l-a amenințat.

El s-a oprit brusc și a coborât arma pe lângă corp. Încă era la câțiva pași de ea. Respirația îi era grea.

– Nu m-aș fi gândit niciodată, a zis el încet. M-a lovit din senin. *Tu* m-ai turnat poliției. *Tu.* Micuța Velma.

Am aruncat cu o pernă, dar m-am mișcat prea încet. Ea l-a împușcat de cinci ori în stomac. Gloanțele nu s-au auzit mai tare decât niște degete care intră într-o mănușă.

Apoi femeia a întors arma și a tras în mine, dar era goală. A sărit după pistolul lui Malloy, de pe podea. N-am mai ratat cu a doua pernă. Am ocolit patul și am împins-o într-o parte înainte să apuce să-și ia perna de pe față. Am luat Coltul de jos și m-am dus înapoi după pat cu el.

Uriașul era încă în picioare, dar se clătina. Gura îi atârna deschisă și mâinile îi pipăiau corpul. I s-au tăiat genunchii și a căzut pe pat, cu fața în jos. Respirația lui gâfâită a umplut camera.

Aveam telefonul în mână înainte să se clintească ea. Ochii ei erau de un gri mat, ca apa pe jumătate înghețată. A dat fuga către ușă și n-am încercat s-o opresc. A lăsat ușa larg deschisă, așa că atunci când am terminat cu telefonul m-am dus și am închis-o. Am întors capul uriașului pe pat, ca să nu se sufoce. Era încă în viață, dar după cinci gloanțe în stomac nici chiar un Moose Malloy nu mai trăiește mult.

M-am întors la telefon și l-am sunat pe Randall acasă.

– Malloy, am spus. În apartamentul meu. Împușcat de cinci ori în stomac de doamna Grayle. Am sunat la Urgență. Ea a fugit.

– Deci a fost musai să faci pe deșteptul, a spus el – doar atât, și a închis imediat.

M-am înapoiat la pat. Malloy era în genunchi pe podea, încerca să se ridice, cu un ghem mare de așternuturi într-o mână. Fața îi era lac de sudoare. Pleoapele i se zbăteau și lobii urechilor erau închiși la culoare.

Era încă în genunchi și încă încerca să se ridice când salvarea a ajuns. A fost nevoie de patru oameni ca să fie pus pe targă.

– Are puține șanse, dacă gloanțele sunt de calibru 25, a afirmat medicul înainte să iasă. Totul depinde de ce au lovit pe dinăuntru. Dar are o șansă.

– Precis nu și-o dorește, am răspuns.

Așa era. A murit în timpul nopții.

40

– Trebuia să organizezi o petrecere de seară, a zis Anne Riordan, uitându-se la mine peste covorul ei maroniu, cu careuri. Argintării și cristaluri sclipitoare, olandă albă apretată – dacă încă se mai folosește olanda acolo unde se dau petreceri de seară – lumină de lumânări, femeile cu cele mai bune bijuterii ale lor și bărbații cu cravate albe, servitorii plimbându-se discret cu sticle de vin înfășurate în prosop, polițiștii părând nelalocul lor în haine de seară împrumutate, așa cum s-ar simți oricine, suspecții cu zâmbetele lor false și mâinile neastâmpărate, iar tu în capul mesei lungi prezentând, pas cu pas, cum au decurs lucrurile, cu surâsul tău lejer, fermecător, și cu un accent englezesc apăsat, ca Philo Vance.

– Mda, am răspuns. Ce-ai zice dacă mi-ai da ceva să țin în mână cât timp tu faci pe isteața?

S-a dus în bucătărie, s-a auzit zornăit de gheață, apoi s-a întors cu două pahare înalte și s-a așezat la loc.

– Probabil că amicele tale cheltuiesc sume frumoase pe alcool, a zis și a sorbit.

– Și dintr-odată majordomul a leșinat, am spus. Doar că nu majordomul a comis crima. El a leșinat doar de dragul scenei. Am dat pe gât o parte din băutură și am reluat: Nu e genul ăsta de poveste. Nu e ușoară și vicleană. E doar sumbră și plină de sânge.

– Deci femeia a scăpat?

Am încuviințat.

– Până acum. N-a mai trecut pe acasă. Probabil are o mică ascunzătoare unde își poate schimba hainele și înfățișarea. La urma urmei, a dus o viață primejdioasă, ca marinarii. Era singură când a venit la mine. Fără șofer. A venit cu o mașină mică pe care a abandonat-o la vreo douăzeci de cvartale distanță.

– O vor prinde, dacă se străduiesc cu adevărat.

– Nu vorbi așa. Wilde, procurorul districtual, e om onest. Am lucrat cu el odată. Dar dacă o vor prinde, ce se va întâmpla? Vor da piept cu douăzeci de milioane de dolari și cu un chip frumos. Va fi al naibii de greu de dovedit că ea l-a ucis pe Marriott. Nu au decât ceva ce pare a fi un motiv solid și trecutul ei, dacă reușesc să-l dezgroape. Probabil că nu are cazier, altfel n-ar fi jucat pe cartea asta.

– Și Malloy? Dacă mi-ai fi spus de el înainte, aș fi știut imediat cine era demoazela. Apropo, tu de unde ai știut? Fotografiile astea nu înfățișează aceeași femeie.

– Nu. Mă îndoiesc că doamna Florian știa că i-au fost schimbate. A părut foarte surprinsă când i-am pus sub nas fotografia Velmei – cea pe care scria *Velma Valento.* Dar e posibil să fi știut. E posibil să fi ascuns acest lucru doar în ideea de a-mi vinde pontul mai târziu. N-o afecta cu nimic faptul că știa de fotografia înlocuită de Marriott.

– Asta-i o simplă bănuială.

– Așa trebuie să fie fost. Exact ca treaba cu Marriott, care m-a sunat și mi-a turnat povestea cu răscumpărarea colierului.

Explicația acestui fapt trebuie să fi fost vizita mea la doamna Florian în legătură cu Velma. Iar uciderea lui Marriott trebuie să fie pusă pe seama faptului că el era veriga slabă a lanțului. Doamna Florian nu știa că Velma a devenit doamna Lewin Lockridge Grayle. Nu avea cum să știe. Au cumpărat-o prea ieftin. Grayle spune că s-au dus în Europa ca să se căsătorească și că ea s-a măritat sub numele ei adevărat. Refuză să precizeze unde sau când. Refuză să spună care era numele ei real. Refuză să spună unde este ea acum. Nu cred că știe, dar poliția nu e de aceeași părere.

– De ce refuză să spună?

Anne Riordan și-a prins bărbia în căușul degetelor împletite și m-a privit fix, cu ochi umbriți.

– E atât de înnebunit după ea, că nu-i pasă în poala cui a mai stat.

– Sper că i-a făcut plăcere să stea în poala ta, a zis Anne Riordan, acidă.

– S-a jucat cu mine. Se temea puțin de mine. Nu voia să mă ucidă, pentru că aduce ghinion să ucizi un om care este într-un fel polițist. Dar probabil că până la urmă tot ar fi încercat să o facă, la fel cum ar fi ucis-o și pe Jessie Florian, dacă Malloy n-ar fi scutit-o de povară.

– Fac pariu că e distractiv să se joace cu tine o blondă frumoasă, a zis Anne Riordan. Chiar dacă există un mic risc. Cum presupun că există de obicei.

N-am spus nimic.

– Cred că nu-i pot face nimic fiindcă l-a ucis pe Malloy, pentru că și el era înarmat.

– Nu. Mai ales cu influența ei.

Ochii ei cu irizații aurii m-au privit solemn.

– Crezi că a vrut să-l omoare pe Malloy?

– Se temea de el, am spus. Îl dăduse pe mâna poliției cu opt ani în urmă. El părea să știe asta. Însă el nu i-ar fi făcut niciun rău. Era îndrăgostit de ea. Da, cred că a vrut să-i omoare pe toți cei pe care a trebuit să-i omoare. Avea multe lucruri pentru care să lupte. Însă nu poți rezista în felul ăsta la infinit. A tras în mine în apartament, dar pistolul era deja gol. Ar fi trebuit să mă omoare acolo, pe faleză, când l-a omorât pe Marriott.

– Era îndrăgostit de ea, a rostit Anne încet. Malloy, vreau să zic. Pentru el nu conta că nu-i scrisese niciodată în șase ani sau că nu-l vizitase deloc la închisoare. Nu conta că-l turnase pentru recompensă. Și-a cumpărat doar niște haine bune și a început să o caute din prima clipă după ce a fost eliberat. Așa că ea a băgat cinci gloanțe în el, în loc de salut. El însuși a omorât două persoane, însă era îndrăgostit de ea. Ce lume!

Mi-am terminat băutura și am adoptat din nou acea mină însetată. Ea a ignorat-o. A spus:

– Iar ea a trebuit să-i spună lui Grayle de unde vine, iar lui nu i-a păsat. A luat-o în căsătorie sub alt nume și a vândut postul de radio pentru a întrerupe contactul cu toți cei care puteau să o cunoască și i-a dat tot ce se putea cumpăra cu bani, iar ea l-a răsplătit... cum?

– Asta-i greu de spus. Am scuturat cuburile de gheață de pe fundul paharului. Nici cu asta n-am rezolvat nimic. Presupun că i-a oferit un gen de mândrie faptul că el, un om destul de bătrân, poate avea o soție tânără, frumoasă și năvalnică. O iubea. De ce naiba discutăm despre asta? Lucruri de felul ăsta se întâmplă mereu. N-a contat deloc ce a făcut ea sau pe cine a jucat pe degete sau ce a fost cândva. O iubea.

– Ca Moose Malloy, a spus Anne încet.

– Hai să mergem să ne plimbăm cu mașina pe lângă apă.

– Nu mi-ai spus de Brunette și de cărțile de vizită din țigările alea cu marijuana, nici de Amthor și de doctorul Sonderborg, sau de indiciul acela mic care te-a pus pe direcția corectă spre marea rezolvare.

– I-am dat doamnei Florian o carte de vizită de-a mea. Ea a pus un pahar ud pe ea. O astfel de carte de vizită se afla în buzunarul lui Marriott, cu urma de pahar ud cu tot. Marriott nu era un om dezordonat. Acesta a fost un indiciu, oarecum. Odată ce ai o bănuială, e ușor să găsești alte legături, cum ar fi că Marriott deținea un act de ipotecă pe casa doamnei Florian, doar ca să o țină la respect. Cât despre Amthor, ăsta-i o pacoste la casa omului. L-au săltat dintr-un hotel din New York și spun că-i un escroc de anvergură internațională. Scotland Yard are amprentele lui, la fel și Parisul. Cum naiba au obținut toate astea de ieri sau alaltăieri, nu știu. Băieții lucrează repede atunci când au chef. Cred că Randall se ocupă de treaba asta de zile întregi și se temea să nu-i stric aranjamentul. Dar Amthor n-a avut nicio legătură cu crimele. Și nici Sonderborg. Pe ăsta nu l-au găsit încă. Cred că și el are cazier, dar nu sunt siguri până ce nu-l prind. Cât despre Brunette, nu poți obține nimic împotriva unuia ca el. Și în fața Marelui Juriu dacă l-ar aduce, el tot ar refuza să spună ceva, invocând drepturile sale constituționale. Nu trebuie să-și facă probleme de reputație. S-a deconspirat însă o trebușoară frumoasă aici, în Bay City. Șeful poliției a fost reținut și jumătate dintre detectivi au fost degradați la funcția de agenți de patrulă, iar un tip foarte simpatic pe nume Red Norgaard, care m-a ajutat să ajung pe *Montecito,* și-a primit slujba înapoi. Primarul face toate astea, schimbându-și pantalonii oră de oră cât ține criza.

– Chiar e nevoie să vorbești așa?

– Influența lui Shakespeare. Hai la plimbare cu mașina. După ce mai bem un pahar.

– Ia-l pe al meu, s-a oferit Anne Riordan și s-a ridicat, aducându-mi paharul ei neatins.

A rămas în fața mea cu el în mână, cu ochii mari și puțin speriați.

– Ești minunat, a spus. Ești curajos, ferm și lucrezi pe bani puțini. Toți îți dau cu bâta în cap și te strâng de gât și te pocnesc peste falcă și te umplu de morfină, iar tu nu te lași și-i lovești când sunt cu garda jos până când îi sleiești de puteri. Ce te face să fii așa minunat?

– Haide, am mormăit. Spune ce ai pe suflet.

Anne Riordan a rostit meditativ:

– La naiba, mi-aș dori să fiu sărutată!

41

A fost nevoie de peste trei luni ca Velma să fie găsită. Nu l-au crezut pe Grayle că nu știe unde se află și că n-o ajutase să fugă. Așa că toți polițiștii și vulturii de presă din țară au căutat peste tot pe unde banii îi puteau oferi ascunzătoare. Dar nu banii îi ofereau ascunzătoare. Deși felul în care se ascundea a fost destul de evident, odată găsită.

Într-o seară, un detectiv din Baltimore cu un simț al observației la fel de rar ca o zebră roz a intrat într-un club de noapte, a ascultat formația și privirea i-a fost atrasă de o frumusețe cu păr negru care chiar știa să cânte. Ceva la chipul ei i-a atins o coardă și coarda a început să vibreze.

S-a întors la sediu, a scos dosarul cu persoanele căutate de poliție și a început să-i frunzărească paginile. Când a ajuns la cea pe care o căuta, s-a uitat la ea mult timp. După aceea și-a îndreptat pălăria

pe cap și s-a întors la clubul de noapte și l-a abordat pe manager. S-au dus împreună în culise și managerul a bătut la una dintre uși. Nu era încuiată. Detectivul l-a dat pe manager deoparte, a intrat și a încuiat cabina.

Trebuie că a simțit miros de marijuana, pentru că ea asta fuma, însă n-a acordat faptului nicio atenție atunci. Velma ședea în fața unei oglinzi triple, își studia rădăcinile părului și sprâncenele. Erau sprâncenele ei. Detectivul a străbătut încăperea surâzând și i-a înmânat fișa de poliție.

Ea trebuie că s-a uitat la chipul de pe fișă aproape la fel de mult cât se uitase detectivul la sediu. Avea multe lucruri la care să se gândească în timp ce se uita la ea. Detectivul s-a așezat, și-a încrucișat picioarele și a aprins o țigară. Avea un ochi bun, dar neglijase un aspect. Nu știa destule despre femei.

Într-un târziu, ea a râs ușor și a spus:

– Ești un om deștept, polițaiule. Știam că am o voce memorabilă. O prietenă m-a recunoscut o dată după ea, doar auzind-o la radio. Dar cânt cu formația asta de o lună – de două ori pe săptămână la o rețea de radio – și nimeni n-a intrat la bănuieli.

– Eu n-am auzit niciodată vocea, a spus detectivul, continuând să surâdă.

– Presupun că nu putem cădea la învoială. Să știi că se poate câștiga mult, dacă lucrurile sunt tratate corect.

– Nu cu mine, a zis detectivul. Scuze.

– Să mergem, atunci, a răspuns ea și s-a ridicat, și-a luat poșeta și haina de pe un umeraș. S-a dus la el întinzând haina, astfel încât el să o ajute să o îmbrace. S-a ridicat și el și i-a ținut-o, ca un gentleman.

Ea s-a întors, a scos o armă din poșetă și l-a împușcat de trei ori prin haina pe care o ținea detectivul.

Mai avea două gloanțe în pistol atunci când ușa a fost spartă. Au ajuns până la jumătatea camerei înainte ca ea să le folosească. Le-a folosit pe amândouă, dar a doua împușcătură trebuie să fi fost pur și simplu din reflex. Au prins-o înainte să atingă podeaua, dar capul ei atârna deja, frânt.

– Detectivul a trăit până a doua zi, a precizat Randall, povestindu-mi întâmplarea. A vorbit când a putut. Așa se face că știm ce s-a întâmplat. Nu înțeleg cum a putut fi atât de neatent, sau poate că se gândea într-adevăr să cadă la învoială cu ea. Asta i-ar fi întunecat gândirea. Dar, sigur, nu-mi place să mă gândesc la asta.

I-am spus că asta cred și eu.

– S-a împușcat direct în cap, de două ori, a zis Randall. Și am auzit experți declarând sub jurământ că asta e imposibil, știind eu însumi tot timpul că este. Și mai știi ceva?

– Ce?

– A făcut o prostie împușcându-l pe detectiv. N-am fi condamnat-o niciodată, la frumusețea și la banii ei și ținând seama de povestea persecutării, pe care avocații ei scumpi ar fi țesut-o. O fată sărmană care ajunge din cântăreață de club soția unui om bogat, iar vulturii hrăpăreți care au cunoscut-o n-o mai lasă în pace. Genul ăsta. La naiba, Rennenkamp ar fi adus o jumătate de duzină de starlete bătrâne în sala de judecată ca să se smiorcăie că au fost șantajate ani la rând, în așa fel încât să nu le poți contrazice cu nimic, iar jurații ar fi înghițit gălușca. A făcut un lucru deștept, fugind singură și neimplicându-l pe Grayle, dar ar fi fost și mai deștept din partea ei să se fi întors acasă, odată prinsă.

– O, acum crezi că nu l-a implicat pe Grayle, i-am spus lui Randall. El a încuviințat, iar eu am continuat: Crezi că avea vreun motiv anume pentru asta?

A făcut ochii mari la mine.

– Îl accept, oricare ar fi el.

– Era o ucigașă, am spus. Dar asta era și Malloy. Și uriașul nici în ruptul capului n-ar fi turnat-o. Poate că detectivul din Baltimore nu era atât de nepătat cum îl arată hârtiile. Poate ea a intuit o ocazie... nu de a scăpa – era sătulă să se tot ascundă – ci de a-l ajuta pe singurul om care o ajutase vreodată cu ceva.

Randall se uita la mine cu gura deschisă, cu o privire incredulă.

– La naiba, nu era nevoie să împuște un polițist ca să facă asta, a replicat el.

– Nu spun că a fost o sfântă sau o fată măcar pe jumătate cumsecade. Nici vorbă. Nu s-ar fi sinucis dacă mai avea o ieșire cât de cât. Dar ce a făcut și felul în care a făcut-o... a împiedicat-o să se întoarcă aici pentru proces. Gândește-te la asta. Și pe cine ar fi rănit cel mai tare procesul acela? Cine l-ar fi suportat cel mai greu? Și cine, indiferent de rezultat, ar fi plătit cel mai mare preț pentru tot spectacolul? Un bătrân care o iubise sincer, deși fără minte.

Randall a spus tăios:

– Ăsta-i sentimentalism curat.

– Sigur. Așa sună când o spui cu voce tare. Probabil greșesc, oricum. Rămas-bun. A ajuns înapoi, sus, gândacul meu roz?

Nu știa despre ce vorbesc.

Am luat liftul până la parter și am coborât treptele clădirii municipale. Era o zi răcoroasă, senină. Se vedea până departe – dar nu atât de departe cât mersese Velma.

Don Winslow

PĂCATE ORIGINARE

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

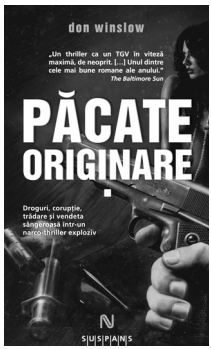
don winslow
„Un thriller ca un TGV în viteză maximă, de neoprit. [...] Unul dintre cele mai bune romane ale anului."
The Baltimore Sun
PĂCATE ORIGINARE
Droguri, corupție, trădare și vendeta sângeroasă într-un narco-thriller exploziv
SUSPANS

„Documentarea fără precedent și atenția deosebită acordată detaliilor îi conferă romanului robustețe și viziune, iar proza sa rapidă ca un staccato te poartă cu naturalețe prin decoruri și puncte de vedere diferite. Intriga complexă, personajele bine conturate și abundența de trădări și răsturnări de situație creează un narco-thriller perfect."

Publishers Weekly

„O cronică deosebit de puternică și de emoționantă despre războiul drogurilor dintre Statele Unite și Mexic, aproape biblică prin miza ei enormă și prin frumusețea clasică a prozei, ca un tunet divin într-un decor dramatic."

The Chicago Tribune

„Un thriller excelent: fumegă, arde, doare, te înalță, te strivește și te poartă ca o cascadă furioasă."

The Dallas Morning News

„Un thriller ca un pitbull: odată dezlănțuit, atacă fără milă, zdrobind totul în cale. […] Intrigă bine pusă la punct, ritm controlat la perfecție și iscusință narativă. Ce îți poți dori mai mult?"

The Washington Post

„O carte ca un campion mondial la box – abil și iute, amenințător, te dă gata de la primul contact."

Dan Fesperman

Raymond Chandler

Seria PHILIP MARLOWE, detectiv particular

traducere din limba engleză de Adriana Bădescu, Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Mircea Pricăjan

În ianuarie 1935, povestirea *Killer in the Rain* îl introduce pentru prima oară pe detectivul Philip Marlowe. Sarcastic, dur și băutor de calibru, Marlowe rămâne un om al onoarei, un cavaler al secolului XX, cu diplomă de universitate și înclinații poetice. Douăzeci de ani și șapte romane mai târziu, Marlowe devine sinonim cu termenul „detectiv particular", iar creatorul său – maestru absolut al școlii americane *hard-boiled* a romanului polițist.

„Raymond Chandler a inventat un nou mod de a vorbi despre America, iar de atunci America nu a mai arătat niciodată la fel."

Paul Auster

„Chandler nu este doar cel mai bun scriitor de romane *hard-boiled* cu detectivi particulari.
Este unul dintre cei mai buni autori ai secolului XX – punct."

Library Journal

Seria
PHILIP MARLOWE, detectiv particular:
Somnul de veci
Adio, iubito!
Fereastra de sus
Doamna din lac
Sora cea mică
Nu-i ușor să spui adio
Play-back

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

David Wishart, *Ovidiu*
Simon Scarrow, *Centurionul*
Enrique Moriel, *Orașul din afara timpului*

S|U|S|P|A|N|S.RO

Misterele care ne leagă

Pentru toate informațiile și noutățile
despre cărțile voastre preferate

www.suspans.ro